

พระยาพิชัย

วิสาขบูชา

พระพุทธศักราช ๒๕๖๓

๑ วันเพ็ญไผ่สาขาร่วง	สาธุการ
บุชิตพระพิชิตมาร	มนัสสำนึก
สรวนคณพระบรรดาล	โสกลนิภาพ เพ็ญเพ็ญ
สรรพโลกสรรพโกลนกล้ว	กลาโพนก้องพาล ะ

ไพศาลบุชา

โคลงถวายพระพรชัย	"คณะไทยเขมม"	หน้า ๑
คำแถลงการณ์	บรรณาธิการ	" ๒
มาสาณูสร	"พวงทอง"	" ๔
รฎกขวัญ	"ไทยเขมม"	" ๕
ประณาม	"คณะไทยเขมม"	" ๖
เบ็กรัง	"พวงทอง"	" ๘
ความเค้นของสตรี	ศ. เทสะแพทย	" ๑๐
โคลงมหาพน	"เจ้าจ๊ับ"	" ๑๓
บิสาจแห่งตระกูล	"แม่ลัดดา"	" ๑๓
เจ้าลี้กลับ	พ. พรปรีชา	" ๑๓
เหตุไคพุทธศาสนาของจีนจึงบกพร่อง	"ดินสอ"	" ๑๔
มหากินเกษกรรม	ของเก่า	" ๑๔
ฤทธิสลาเหรี	"สมุห์หอม"	" ๑๕
วิชชานารู้	"จ. จันทอรุทัย"	" ๑๕
บิสาจนางสาว (สำหรับเด็กอ่าน)	"วราห์เหิน"	" ๑๐๒
หนังสือ	"ศรีสุวรรณ"	" ๑๑๔
วิธีการสังเกตลายมือ	ห. สุนทรรชุน	" ๑๒๒
สารเขมม		" ๑๒๖
ปริศนาวงเวียน		" ๑๓๐
อันควาที่		" ๑๓๔

พระพุทธรูป

๑	๒๒	พระพุทธรูป	๒๒	พระพุทธรูป
๒	๒๓	พระพุทธรูป	๒๓	พระพุทธรูป
๓	๒๔	๑ ครุฑน้อยมาศพ้อง พุทธศก	๒๔	พระพุทธรูป
๔	๒๕	สองสหัสสี่ร้อยหก เจ็ดห้า	๒๕	พระพุทธรูป
๕	๒๖	ธรรมศรีสวัสดิ์หก สี่สิริ ทานนา	๒๖	พระพุทธรูป
๖	๒๗	ธรรมศรีสวัสดิ์หก ผ่านพันดลเกษม โสภณ เทอญ	๒๗	พระพุทธรูป
๗	๒๘	ธรรม (เต็มจำลอง)	๒๘	พระพุทธรูป
๘	๒๙	พระพุทธรูป	๒๙	พระพุทธรูป
๙	๓๐	พระพุทธรูป	๓๐	พระพุทธรูป
๑๐	๓๑	พระพุทธรูป	๓๑	พระพุทธรูป
๑๑	๓๒	พระพุทธรูป	๓๒	พระพุทธรูป
๑๒	๓๓	พระพุทธรูป	๓๓	พระพุทธรูป
๑๓	๓๔	พระพุทธรูป	๓๔	พระพุทธรูป
๑๔	๓๕	พระพุทธรูป	๓๕	พระพุทธรูป
๑๕	๓๖	พระพุทธรูป	๓๖	พระพุทธรูป
๑๖	๓๗	พระพุทธรูป	๓๗	พระพุทธรูป
๑๗	๓๘	พระพุทธรูป	๓๘	พระพุทธรูป
๑๘	๓๙	พระพุทธรูป	๓๙	พระพุทธรูป
๑๙	๔๐	พระพุทธรูป	๔๐	พระพุทธรูป
๒๐	๔๑	พระพุทธรูป	๔๑	พระพุทธรูป
๒๑	๔๒	พระพุทธรูป	๔๒	พระพุทธรูป
๒๒	๔๓	พระพุทธรูป	๔๓	พระพุทธรูป
๒๓	๔๔	พระพุทธรูป	๔๔	พระพุทธรูป
๒๔	๔๕	พระพุทธรูป	๔๕	พระพุทธรูป
๒๕	๔๖	พระพุทธรูป	๔๖	พระพุทธรูป
๒๖	๔๗	พระพุทธรูป	๔๗	พระพุทธรูป
๒๗	๔๘	พระพุทธรูป	๔๘	พระพุทธรูป
๒๘	๔๙	พระพุทธรูป	๔๙	พระพุทธรูป
๒๙	๕๐	พระพุทธรูป	๕๐	พระพุทธรูป

ไพศาลบุชา

๑ สมพุทโธ โลกเชฏโฐโธ	มาตุลพุทกา จ นิภุมิ
สจจธมมํ ปวิษณฺติ	ปวินิพุตฺติ สธาตุบา
วิสาขปฺณณเมกาคเ	อภิลกฺขิตะ ตยสุมิ
ตํ โข นนํม สิริสา	โสตุถิ โหตุ สฺมุ สทา.

แปล

พระสมพุทฺธเจ้าพระองค์ใด ผู้เป็นโลกเจษฎาจารย์ประเสริฐจากพระครูโภท
พระมารกา, แลตรัสรู้สัจธรรม, ทั้งปวินิพพานพร้อมด้วยอาตุ. ในวิสาขปุณณมี
อภิลกฺขิตสมมย สามกาลเสมอกัน ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมพระสมพุทฺธ
เจ้าพระองค์นั้นด้วยสิริเกล้า ขอความสุขโสตุถิภาพจงมีทุกเมื่อ เทอญ.

ลํานา ๑๖

๑ ศรีสมย ไพศาล ศรีสมย	เสมือนมาสพระชัย	พิชิตมาราษฎรปราชญ์.
๑ ปางบรม สมภพ เพิ่มชาติ	เชิดชกติดิยราช	เรื่องแสงปานสุธวัจรัญ.
๑ ปางประสพ สัมโพธิ์ พัลล	ศุธรรมคัมภี	ระภาพพิสุทธินันตาร.
๑ ปางเสด็จ เสด็จสู่ณฤพาท	เพียบสุขพิศาล	พิเศษสามกาลสมกัน.
๑ เปนมหา มงคล ลำคัญ	สุภฤกษ์ อัสจรรย	บรรจวบ อภิลกฺขิตมาศ.
๑ ศรีวัน ขวันเดือน เทือนชาติ	ไทยถื่อพุทธศาสน	อนสรคุณาปราโมทย์.
๑ มาลี ลาซา สาโรช	ทูปที่ปทองไรติ	ปฐิตจกคณนันทรรณ

สวามิไซย ไตรรัตน์ อัสจรรย

จงรักภักดีสรรเพียร

นัยให้ สบเกษมโสตุถิเทอญ.

กลองฉวางวพรพรขย

วันที่ ๑ พฤษภาคม พระพุทธศักราช ๒๔๖๓

วันพุธ

๑ สรรพสิ่งพญชลิไท

อินดินทร

สมเด็จพระวราเมศ

ร่วมเกล้า

อีกองค์พระนางอิน-

ทรศักดิ์

สมเด็จพระแม่เจ้า

ประชา

๑ ควมยศกใหม่่น้อม

มนต์ถวิล คุณนา

รักษารัฐรอกอบการุณ

ยิ่งแล้ว

ขอถวายพระพรกัญ-

โณสวสดี

จตุพิชประสิทธิ์แล้ว

ผ่องหทัย

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า

คณะไทยเขมร

คำแถลงการณ์

ความ มุ่งหมาย ที่ เรา กระทำให้บังเกิด
 “ไทยเซหม” ขึ้น ก็เพื่อจะให้ เป็น เครื่อง
 ผลทาง วิชา ใน เชิง ประพันธ์ โคตง, ฉันท,
 กาพย์, กลอน, ตลอดจน ร้อยแก้ว เพื่อ เชิด
 โสภาค ให้ เป็น สนาม สำหรับ ท่าน นักประพันธ์
 เก่า แล ใหม่ ได้ มี โสภาค เชิด เฝย วิชา
 กวี ซึ่ง ตน มี อยู่ เดิม หรือ พัง วิ เริ่ม ผัก หัก
 ใหม่ ออก สู้ ผู้ อ่อน แล ผู้ ที่ ใคร ผัก ใ
 สนใจ ใน ทาง กวี นิพนธ์ ให้ ทัว ถึง กัน ทั้ง
 จะ เป็นการ นำมา ซึ่ง ความ สามัคคี ระหว่าง ผู้
 เขียน กับ ผู้ อ่าน ให้ เป็น มิตรภาพ ขึ้น ใน วัน แล
 เวลา ช่าง น่า “ไทยเซหม” ไม่ มีความ
 ประสงค์ ให้ มี เรื่อง อัน เกยว แก้ว ธุ ประสา ส
 โนบาย หรือ ว่า กล่าว เลียด สืบ คน ล เป็น ส่วน ตัว
 อย่าง ไ่ ๆ ทั้ง สิ้น เรื่อง ที่ เรา ได้ นำ ลง ล้วน
 เป็น เรื่อง อัน น่า อ่าน น่า ฟัง สำหรับ ท่าน สุภาพชน
 ไทยแท้ แล ระ พยา ยาม ให้ มี ภาพ ประ กอบ
 กับ เรื่อง กวี ย ส่วน ข้อ เลียด สืบ ของ บุคคล
 ใน ท้อง เรื่อง ซึ่ง เป็น แค่ เพียง สมมุติ ขึ้น นั้น ถ้า
 จะ ไป พ้อง กับ บุคคล คน ไ่ ขึ้น แล้ว ก็ ต้อง ขอ
 ประทาน ไทย เพราะ สุข ความ สามารถ ที่ จะ
 หลีก เลี่ยง ได้

“ไทยเซหม” จะ มี ชีวิต ยืน ยาว อยู่ สัก

เท่า ไฉน นั้น ขึ้น ภา ท้อง ตก อยู่ กับ ท่าน ทั้ง หลาย
 ถ้า ท่าน ช่วย กัน อยู่ ปลัม ภา คำ รุณ อยู่ ให้ ตลอด ไป
 แล้ว ก็ ไม่ ต้อง สงสัย เลย ว่า “ไทยเซหม”
 จะ ไม่ อยู่ จน ทราย ชั่ว กัลป์ าวสาน ฉนั้น จึง ขอ
 จึ่ง วอน ท่าน ที่ ตั้งใจ ผลทาง วิชา กวี ไทย ให้ เจริญ
 ยิ่ง ขึ้น ไป ใน อนาคต ช่วย กัน สละ ทน ทวี พย เล็ก
 น้อย เพื่อ ความ ขจร เท่งใจ เชิดชู “ไทยเซหม”
 ไว้ เป็น สนาม การ กวี เชิด ทั้ง สืบ ลอย ขึ้น ๆ ด้วย
 อีก ฉบับ หนึ่ง

“ไทยเซหม” เป็น หนังสือ ออกราย เดือน
 มี ขนาด กว้าง ๘ นิ้ว ยาว ๘ นิ้ว ใน เล่ม
 หนึ่ง จะมี น้ าก ระ ภา ไ่ ต่ำ กว่า ๑๐ ยก กำหนด
 เวลา ซึ่ง จะ ออก เป็น เล่ม แรก คือ เดือน พฤศ
 ภาคม พ.ศ. ๒๔๖๗ คำ ยำ รุณ ๑ ทั้ง ใน
 พระนคร แล ต่าง จัง หวั ก เป็น เงิน ๑๐ บาท ถ้วน
 ท่าน จะ รัย ค้าง แค่ ตอน ไ่ ถึง ตอน ไ่ ก็ ได้ แต่
 อย่าง น้อย ไ่ ต่ำ กว่า ๑๒ (คือ ๑๒ เล่ม ขริ ยุด) ^๒
 ส่วน เงิน คำ ยำ รุณ นั้น ไป รุ ก ส่ง ไป พร้อ ม กับ
 แขน พิม พ์ ที่ ลอด มา ใน เล่ม ด้วย แล้ว ไทย
 ทาง หนึ่ง ทาง ไ่ ตาม แต่ จะ สดวก แก่ ท่าน

สมาชิก ผู้ รัย ทุก ๆ ท่าน ไป รุ ก ออก คำ บล
 บ้าน เลข ท แล จัง หวั ก ให้ ชัด เจน ถ้า ได้ โย ก

ย้ายบ้านเรือน หรือเลื่อนยศบรรดาศักดิ์แล้ว แล้วแต่ความพอใจ ของ ผู้ลงแจ้งความนั้น ๆ
 แห่งหน้าที่ ขอได้ โปรดแจ้งให้บรรณาธิการ
 ทราบโดยเร็ว เพื่อเป็นทางสะดวกต่อการส่ง

หนังสือมายังท่าน แลถ้าสมาชิกผู้ใดยังไม่
 ได้รับหนังสือประจำเดือนนั้น ๆ จนถึงวันที่ ๑๕
 ของเดือนแล้วโปรดรีบแจ้งไปให้ทราบด้วย

คณะยินดีจะรับเรื่องไม่ว่าเป็นเรื่องชนิดใด ๆ
 จะเป็น กวพย, กลอน, โคลง, ฉันท์ หรือ
 ร้อยแก้วก็ตาม แต่ไม่ยาวจนเกินไป จาก
 บุคคลทั่วไปที่มีน้ำใจจะส่งไปอุดหนุน แต่ต้อง
 เขียนด้วยกระดาษหน้าเดียวแลไม่ยุ่งจนอ่านไม่
 ออก หรือถ้าพิมพ์ด้วยก็ยิ่งดี ส่วนภาพ
 ประกอบเนื้อเรื่องนั้น ถ้าท่านยินดีจะเขียนส่งไป
 เพื่อ ประกอบ กับเนื้อเรื่อง หรือ แจ้งความ
 ประสงค์ให้ทราบ คณะมีความยินดีจะปฏิบัติ
 ตามความประสงค์ของท่านทุกอย่าง

อนึ่งคณะมีความประสงค์ที่จะได้ วิทยภาพ
 ถ่ายซึ่งเป็นสถานที่ ๆ แปลก ๆ แลงดงามจาก
 ท่านทุก ๆ ท่าน ทดทั้งใจจะบำรุงแลถ่ายความรู้
 ให้แก่ผู้อื่น มาลงในน้ากระดาษของ "ไทย
 เขมม" ทั้งนี้เพื่อหวังในความบรรเทิงใจ

ห้าง หรือ ร้านใด ๆ เมื่อ มีความประสงค์
 จะ ลง แจ้ง ความ ใน หนังสือ ไทยเขมม แล้ว
 คณะยินดีจะรับลงให้ โดยคิดค่าแจ้งความแต่
 พอสมควร แลจะนำลงด้วยกระดาษสีต่าง ๆ

ก. ลงใน แผ่น กระดาษ หลัง ปก พิมพ์
 ด้วยหมึกสี ใ้มน้ำยละ ๒๐ บาท

ข. ลง กระดาษ สี ต่าง ๆ มี สี เขียว,
 เหลือง, แสด, ชมพู, แดง ด้วยพิมพ์ สี ดำ
 ขรรดาสด อยู่ ภายในเล่ม ใ้มน้ำย คึก
 บละ ๕๐ บาท ใ้มน้ำย ๓๐ บาท

สำนักงาน ของ "ไทยเขมม" ตั้ง อยู่ ที่
 โรงพิมพ์ อักษรศรีสมิต ถนน น้า พระลาน
 พระนคร นายพัน ลักษณสุต เป็นบรรณา
 ธิการ แลเจ้าของ ท่านผู้ที่มีความประสงค์
 จะไปติดต่อกับคณะขอเชิญไปที่สำนักงานได้
 ตั้งแต่ เวลา ๘ ก.ท. ถึง ๕ ล.ท. ทุก ๆ วัน
 (เว้นวันอาทิตย์)

*** รฎกขวัญ ***

ขวัญฟ้าทิววัน รพีพรรณเฉลิมศรี
กลางวันขวัญบุรี ปวงชนหมั่นสรรหาผล

ขวัญฟ้าณราตรี เฉลิมศรีจันทร์โสภณ
กลางคืนชนกมล ขวัญบุรีที่คู่ชม

ขวัญสยามทุกยามมี เฉลิมศรีบรรเจิดสม
ราชาสำนิยม ผดุงไทยให้ไพบูลย์

พระคุณเอตถุย์คู่ พระเดชภูเรศร์ภูต
ปกเกล้าเหล่าประชุร ประมวลุชนประดลใจ

ภักดีทั่วมาตร์ สอนอบาตเสมอไป
ชโยให้เสริมไชย รามราชจงทรงเจริญ

“ไทยเขมม”

ประณาม

ประณามกษแห่งคณะไทยเชวม

วสันตตลก

๑ ศรีศรีประสมกษณะเกริก

เริ่มแรกสฤตคณะไท

ปวงข้าสมาชกะคณา

เข้มขันชลิกรประออน

สรวมไชยพระไตรพิพิตรตัน

สรวมศักดิ์พระอรรคสุระพี

สรวมเดชพระเชษฐวรมเห

สรวมคุณอดุลย์คุรูปฐา

สรวมสิ่งประสิทธิสุกะอัญ

รักษาสมาชกะนิกร

เขตชาติและศาสนะกัมตรัย

เขตศักดิ์และเขตคณะกวี

สฤตกษติเรกไชย

ยะเชวมสโมสร

อภิวาทนะสาร

ศิระโอนกระทำพลี

คุณะเถตณะโลกีย์

ระมเหสระเทพา

สวรินทระราชา

นะพลีพัฒน์สอน

ฐะพิพิตรพิพัฒน์พี

คณะไทยเชวมศรี

ผิและเขตสุเสรี

สติปรีชาญาณ

นาม "ไทยเขมร" ชาติสัด

ยะเสถียรณะโลกนาน

อย่ารู้พิบัติตรธาน

ภิระมณีนันดร

เนียรทุกข์และเนียรภยอนันต์

ละพินาศปลาสาคร

คลสุขเกษมศรีบรร

วิวัฒนาสานต์

ใครขลาก็เป็นกมลฉ่ำ

กลอ้ามฤตยธาร

อัมเณมเกษมจิตสราญ

ดูจะเสี่ยง **เขษม! เขษม!**

เกริกขอกระฉ่อนฉรณินท์

นรยินทีปรีเปรม

ช่วงโชติอุโฆษสัททะก็เต็ม

ฉมะเลห์ประกาศโสม

ผองข้าสมาชิกะธมฐาน

รบุษานฉออันโอม

อ้ออาท้พระรัตนประโณม

สุประณอมประณามคุณ

ขอใ้หม่นโนปณิโน

คณะไทยเขมรสุนทร

สำคัญธิประสิทธิ์รวินุล

ดูจะถอยถอยลง เทอญ.

"คณะไทยเขษม"

ทำขวัญ - เบิกโรง

ฉบบง

๑๑. อธิกรรมาศปฐมา	พุทธศาสนกาล
สองพันสรวรพรวรยา	
เคยหกสิบเจ็ดคณนา	เป็นชีวะวา-
-รศุภฤกษ์เบิกโรง	
ทำงคระเตรียมการกันขโมย	ผูกหลักชักโยง
กันม่านฉากตั้งขึงตา	
ย้ายศรีไว้ก้านธรรมมา	ประทับขวาลา
แว่นฟ้าไว้เวียนเทียนไชย	
อีกพราหมณ์พรหมเวชเพทไสย	เตรียมกิจการไป
ตามแบบคัมภีร์โบราณ	
เตรียมเครื่องขักพลีพิธีการ	นัจฉมังษาหาร
เข้าแกงแต่งคังสังเวย	
แลปวงขนมนมเนย	ถอยกิจการเคย
ในพิธีกรรมทำขวัญ	
อีกเครื่องประโคมครบครัน	แตรสังข์และบัณ
เจาะศรียงคณคัตรี	
พลึงนางนมนาวี	เสิร์ฟปล้นทันที
แต่ในเพลงคณาค	
อรุณรุ่งพลุ่งแจ้งคักนาค	ศุภฤกษ์เอกสาร
หนึ่งสมภพทามฉัตร	
พลึงเคียงเคียงประคองทันที	นางนมอวยชี
-ระฆารและสنانกายา	
ปวงเครื่องประโคมนานา	ทำงที่ประกาศ
ระคมบรรเลงเพลงพลัน	

พ.ศ. ๒๓

๗

เบิกโรง

ส่วนพรหมณ์ทำคามพิทักษ์

พลักรมทำขวัญ

จุลเจิมเฉลิมภักติ

แล้วจึงประสิทธิ์สมัญญา

“ไทยเชนม” สารา

และเอนอ้านวยอวยพร

เนาณกรุงเทพ มหานคร

สรวมคู่ชุลฉาว

คฤณคมคามสยามชนิดที่

อีกสอนเรไรจ่านร

ราชกระบศัน

วิทยาแม่ย่าชำนาญ

เบิกฉากชโยไพพาน

“ไทยเชนม” เอกสาร

ออกโรงอคร่างหว่างสหาย

เอกสารอื่น ๆ กันราย

นอมนอยขอยกาย

เคารพบรรดาอาวุโส

ในถานเป็นวัยวุฒิ

ไปก็กขุยโว

ลยหลัผู้เกิดแก่กาล

“ไทยเชนม” แสนเขาวชนมาน

ช่อนเขาวเขาชัญ

ในเชิงกวันพัน

ปวงความฉีกพลาตมาครัล

ทวยท่านที่ปล

งเคื่อนเอนอวยอภัย

เชิญช่วยอนุสาสน์สอนนัย

โคยแบยขุยไข

ทูกักทำคำสอน

อีกหนึ่งคู่ข้าขอพร

เพื่อคู่ชุลฉาว

ท้อเพื่อนผู้แก่พรรษา

ขอ “ไทยเชนม” สารา

คงคู่โลกา

ทวยฟ้าและกินสันทกณ

“พวงทอง”

ดวงใจคนลึกลับ

โดย พ. เทสแพทย

สมมติไทย บรรพชิตกร ทั่วเส้นดินสอขาว
เต็มบริบูรณ์ทั้งนำคนและนำลาย ลายมือ
ผู้เขียนหาใครจะเทียบเรียบร้อยจนจบไม่ ก่อน
อีกหกหน้าจะเขียน จนน เกือบจะอ่านไม่
ได้ ความ หนังสือนี้ จะ ตก ทอด กันมาได้
อย่างไรสืบไม่ได้รับความ มีผู้พบขอยื่นเพดาน
ธรรมศาลาวัดใหญ่เมืองเพชรบุรี รวมอยู่
กับหนังสืออื่น ๆ อีกมาก หนังสือสวดผู้
มีความรู้ และกล้าหาญเป็นผู้เขียนเอง

๐ ๐ ๐

กิดิน เป็นผู้ สืบ สันดาน จาก บรรพ ชุมนัย
ผู้ กอบ ทั่ว คุนวลวิธิกษณะสมัย มา หลายชั่ว
ครันถึงชั้นบิดา ท่านไม่มีบุตรชาย มี แต่กิดิน
คนเดียว กิดิน ก็เผอิญมีจิตศรัทธาใน ทาง
หนังสือเวทย์ร่ายเคียวกับท่าน ในสมัยนั้น
บิดามารดาไม่สู้จะสนใจให้บุตรมีความรู้ ใน
ทางนี้ ถ้านักถึงโอกาสแล้วมีเวลาร่ำเรียน

เขียนอ่านได้มากกว่าผู้ชาย โดยที่หญิง
หัดอยู่เข้าเฝ้าเรือน ตั้งแต่ เป็น ผู้ เยาว ์จนสาว
ถ้าทุกหลุทจากศิระในอาบสืบเช็ดแล้วเมื่อใด
นอกจากความจำเป็นมีการทำบุญทั่วทิศ หรือ
ธุระในระหว่างเครือญาติ เป็นไม่ ได้ ไปเที่ยว
ข้างไหนได้ แม้แต่เสียง ก็ มีให้ ออกจาก
รั้วบ้าน เมื่อฉนั้นการร่ำเรียนหนังสือเป็นการ
เหมาะสมนัก การเหมาะนี้ เหมาะสำหรับ
กิดิน ที่จริงผู้หลักผู้ใหญ่จะไม่น่าพอให้
ที่จะให้รู้วิชา เพราะท่านเกรงว่าจะเล่น
เพลงยาวกับพ่อพวกหนุ่ม ๆ ความพอใจ
ของท่านก็คือ เข้มแข็งถักกริช, การเรือน, การ
ครัว การเหล่านี้นี้ว่า กิดินจะไร้เสีย ก็หา
มิได้ คงปฏิบัติอยู่เป็นนิตย การที่จะรู้
หนังสือในชั้นแรก ก็เนื่องด้วยท่านบิดาสอน
บรรพชาสามเณร แล้วกิดินก็ตั้งจำนอ่าน
หนังสือออก สรรพคำร่ำต่าง ๆ ก็ค้นคว้า

ออกมาอ่าน ท่านบิดาเห็นก็แปลกปลากใจ
 ครั้นซักถามไต่ความ ท่านจึงเริ่มต้นสั่งสอน
 และอธิบายคำวาทอันลึกลับซ่อนให้แจ่มชัด วิชา
 นั้นก็ฉันทน์ใจอยู่มิได้เสื่อมสว่าง แม้แต่ตอน
 หลังเป็นการฝึกเคืองในข้อที่ไม่มีการเรียน
 ก็ดี การสำเนียงจากผู้มีความรู้มาสนทนา
 กับบิดาก็พอจะยกเทียบมาเป็นคำวาทได้โดย
 ย่าง ผู้ที่คิดค้นแยกฟังท่านค่อยเสมออย่าง
 พอใจ มีท่านอาจารย์ผู้ถ่ายทอดความรู้ของ
 บิดาฉัน หรือจะเรียกว่าศิษย์อาจารย์ก็
 ทยอยกันไม่เลิก ท่านผู้นี้มักจะมีอัธยาศัย
 แปลก ๆ ทุสมือ ทั้งเช่น “แกนของความรู้
 ทุกข์ คือความทุกข์” หรือ “ความรู้ย่อม
 ต้องห้อมล้อมด้วยความรู้” อีกถ้อยคำ
 อารจะเป็นเหตุอย่าปากคอก ของบัณฑิตผู้
 อ่านหนังสือในภายหน้า แต่ที่คิดค้นผู้เขียน
 ค้นว่าเป็นอีกถ้อยคำที่แปลกของยุคนั้น

๐ ๐ ๐

สังขาร ผ่านพ้น ปถมมัย นัย ภายใต ๓๐ ปี
 ขวิรูปณ์ ตามประเพณีนิยมนับว่าสาวเต็มคน
 นัยวันจะย่างเข้าเขตรัมภิมวัย จะมีอยู่
 สองคนที่ไม่ยอม คือบิดาและมารดา เห็น
 ว่าบิเป็นเด็กอยู่เสมอ คำนวณแรมคำเตือน
 สิบ* มารดาได้มาชวนสนทนากันว่าอันใน

การเป็นแม่อย่าเล่าเรียนในภายหน้า พรธนา
 ยกอาทรณให้ฟังเป็นหนักหนา ตอนหลัง
 จึงได้เคยถึงผู้มีมาขอ “แม่มักเห็นว่าเขาคิด
 ได้ชั่วได้เรียนแล้ว เจ้าคนนั้นก็คิด
 กระมัง เมื่อเป็นพระเทศน์ที่ศพรักกันของ
 พ่อฉัน ไม่ใช่คนอันไกลเป็นลูกพ่อฉันนั่นเอง
 ความจริงแม้ไม่อยากจะไปจากอก เคย
 เขี่ยบ่าว่าแม่หนักยิ่งเด็ก แม่เพ็งเข้าของ
 เจ้าผู้เป็นเจ้าแก่อ้างว่าสมควรอยู่แล้ว ครั้น
 แม่มานัยอายุเจ้าก็สามสิบเต็ม จึงจะผิด
 ผ่อนว่าจะปฤกษาเจ้าก่อน”

ที่คิด ทม คำพูดไม่มี ทางจะได้ดะย กับ
 ท่านอย่างไร “แม่และพ่อก็แก่แล้วอยาก
 จะให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝาเจ้าจะเห็นประการใด”
 เมื่อท่านพูดมาถึงเพียงนั้นทำให้ที่คิดทล
 ล้าลึงถึงคราวหนึ่ง ซึ่งเคยว่าพวงการทมิ
 สามีย่าง แต่เห็นว่าไม่มีหนทางใดจะ
 ว่าง เพราะสมัยนิยมในเรื่องหญิงถูกกัก
 ชายถูกกั้น เป็นเครื่องรอนอยู่แล้ว เมื่อ
 มารดามากล่าวฉนั้น รู้สึกว่าอกใจก็ตักถน
 อธิบายไม่ถก ที่คิดเชื่อว่าอกหญิงทุกคน
 คงจะเป็นดังนี้ ถ้าหากจะเคลือบคลาดก็
 คงจะเป็น ด้วยเจ้าหล่อนคุ้นกับชายผู้หนึ่งแล้ว
 ความคิดก็คร่ำครวญอย่าง มีคแปดก้าน,

* คงจะเป็นในปี วอก

เป็นตามกรรมกายเอง ถ้านึกเกรง
 สิ่งร้ายใดสิ่งทีร้ายนั้นจะต้องพลันถึง คิณ
 จำได้แน่ว่าวันนั้นแรม ๘ ค่ำเดือนเก้า เพลา
 เข้าตรึมมองเห็นลายมือว่าไร พอเข้าสีกคค
 จากหม้อเพื่อใส่อาหาร ก็ไต่ขึ้นออกทกตรก
 ไครมทางหลังบ้าน พวกผู้ชายต่างก็ฉวย
 ฮาวลงไปยังลานบ้าน ทางหน้าบ้านก็
 เกรียวกราวเข้ามาอีก การต่อสู้ระหว่างโจร
 พวกเราออกจะเสียท่าเพราะน้อยคน คิณ
 เวลานั้นโสน่ขวัญแขวนแทบอยู่ในครีว สัก
 ครู่เสียง คน วัง พรวกพรวก ขึ้น มาบน เรือน
 โลหิต แทะ เต็ม หน้าอก ล้ม ลง ที่ นอกชาน
 ท่านเจ้าข้า จิตใดไคณเวลานั้นหายวายหวิว
 หาไครู้สักเกรงกลัวภัยอันใดไม่ วังตรง
 ไปยังสามวิสัยัญญาพระบิณฑน์เอง

ภวักจะไค ระวัง อยู่เท่าใด เหลือ ที่ จะ
 พรรณาถูก เวลานั้นเจ็บเขี้ยวจนเข้าใจว่า
 พวกอันที่พาลไคผ่านพ้นไปแล้ว พอคิณ
 ขยับลุกจากศพ ก็พอกเฝื่อนูหนากัยฮ้าย
 มนุษย์ ใจร้ายถึงสองคนทีประทุเรื่อน มัน
 แสตงกิริยาแปลกใจ มันก็น่าจะแปลกอยู่บ้าง
 เพราะเลือกที่ตัวคิณเต็มไปทั้งตัว มันคง
 เข้าใจว่าคิณทวยแล้วมันจึงไม่นำพา ครั้น
 ลุกขึ้นโงเงนมันจึงยืนตลึง ผลของการที่

คลึง เป็นโซคไคไคณผลลูกขึ้นวังทูลง
 เรือน ท่านทั้งหลายอย่าฟังนักว่ามันจะไม่
 คาม ย่อมเป็นกรรมกายเองผู้หนักก็ผู้ได้
 ผู้หนักไม่ยั้ง ไม่มีแยงภัยข้างหน้า สิ่งไค
 ก็กขวาง จะ เป็นหนาม ก็กั, คั ก็กั, หาเป็น
 เครื่องอุปสัคณไคไม่ เวลานั้นคิณข้ามควัก
 ใหญ่+ มาแล้ว ถ้าเป็นเวลารุกคิกก็ข้ามไม่
 พัน มนุษย์โงมิพียงต้องฮ้อมไปข้ามสพาน
 คิณ วัง ตรง ขึ้น ศาลาบัคณศาล ตัวคิณ
 หมอบคคอยู่ไคธรรมาสัน พอสักครู่ใหญ่ๆ
 สัตว์ของคิณก็มาถั่งส่งเสียงเอะอะ ร่างกาย
 คิณเวลานั้นสั่นวากกับลูกนก ลมหายใจของ
 ตัวเองก็ข้างคังเสียนกระไร เสียงคัง เบ๊รียง
 สั่นทั้งศาลาที่พินคังโลก คล้ายกับขึ้นไม้
 ร่วง แล้วมันก็ส่งภาษากันคังขรม ความ
 หอบของคิณยังไม่หาย ต้องพยายามผ่อน
 ลมหายใจเพื่อมิไคคัง

เสียงเจ้ายไปราวสักหุงเข้าสูก คิณ
 ค่อย เผลอตัว ลุกขึ้น เหลือบซ้าย แลขวา
 ึงจากเจ้ากรรมเลือนูทักขึ้น กระทำให้ต้อง
 หกตัวลงไปใหม่ ครั้นค่อยางความกลัว
 เสียง ึงจาก แล้ว ึงค่อย ย่อง ออกมา จากไค
 ธรรมาสัน พอถึงยานประคักเห็นช่องโหว่
 ซึ่งมนุษย์ใจยาพพันเป็นช่องใหม่ ๆ เส็กไคไม่

ยังหล่น อยู่ข้างในประตูชั้นมีรอยสลักกิ่งกาม แล้ว ความโคกาลัย, ทุกขเวทนา จะ
เป็น อัน ใด ได้ ถูก คัด ลวค ลาย กว๊วย ขวาน เพียงใด ?
เสียแล้ว +

ความแค้นฮ้ายพม่า ก็ ฉันท แค้น ยิ่ง นัก
ก็ฉันท จะไม่ยอมตกนํ้าท่ากำพร้าว และพุ่มหม้าย

◎ ◎ ◎

กลัวยม้ายาน
จักการ ศพ บิดา
และ สามี ไป ผัง
ยัง วัด ล้วน
มาร คา ขอบ ซ้ำ
ก๊วยพม่าทรมาน
พอกลับจากการ
ผังศพ ก็พอ
ได้ มาจักการอีก
ศพหนึ่ง ความ
โคกากล ของก็
ฉันท ผู้อยู่ในโอฆ
สง สวรรค์ จะมี
เพียงใด ขอศรั
ทังหลายสอใจ
นักถึงอกคนข้าง

อย่าง ลอย นวล
หญิง ย่อม จะ
ต้อง แก่ แค้น
คามประสาหญิง
ให้จงได้

พม่า ชาย
พลอย เคย เป็น
ลูกหนี้บิดา ก็
ฉันท ให้ยาว ไป
คาม และ เล่า
เรื่อง ถึง การ ที่
จะใช้ ให้ ไป สืบ
สวนหา คนฆ่า
บิดา, มารดา
และสามีกิฉันท

◎ ◎ ◎

แล้ว ก็ จะ พัง ทราบได้ ตระหนัก จะให้ สามวันผ่านพ้นไปแล้ว ผู้สืบข่าวมาแจ้ง
ก็ฉันท พรวณานั้น สัก จะ ว่า พรวณ บิดา ว่า คนที่ฆ่าบิดานั้น พักพิศเยื้อง ฆ่าตาย
มารดา ที่ ยังเกิด เกล้า, สามี ที่ เคาพ และ เล็บ แล้ว คงยังเหลือแต่คนฆ่ามารดาและ
ยอกรัก, เมื่อสามส่วนประมุขณะที่เดียวกัน สามี ชื่อ " กายก " เวลานี้คุมพรรค

+ ข้อนี้อ้างปรากฏอยู่ที่ประมุขลาคัดสุวรรณ ๑ ครอบทั่วทุกวันนี้

พวกอยู่ แลเห็นเอง ที่พัก ของมัน คือ บ้าน
นางพิน ใจง่าย เขาฆ่าสัตว์ยังลอบหนำ
สมยอม ถึงคิดนไ้ก็กล่าวมาแล้วในข้างต้น
ก็ละ! อ้ายกายก ก็ฉนั้นจะต้องแก้แค้น

จริงอยู่ธรรมชาติ ว่า “เวรระงับเวร
ด้วยไม่ก่อเวรตอบ” แต่เน้และ!

ท่านทั้งหลาย ในโลกนี้ย่อมเต็มไปด้วย
ด้วย ก่อเวร, จองกรรม, วิหิงษา
อาชกรรม, ไม่ใช่หรือ? เป็นโลก
แห่งความสงบเมื่อไรเล่า.”

ก็ฉนั้นใช้นางสาไปขายขนม ที่บ้านพัก
อ้ายกายก เสมอ การทอดสนิทของนาง
สาได้ ถึงขั้นสุด คำวันนั้น เจ้ากายกจะมา
ที่บ้านก็ฉนั้น

การทำหน้าซื่อใจคอกนี้ยากจริง ถูก
สตรีทั้งหลาย ถ้าไม่ เป็น อย่างเช่นก็ฉนั้นแล้ว
อย่างนี้วิเลย ใจมัน รวน จะ แสดง ความ
อาฆามาให้เขาเห็นเสมอ หนักใจเกรงมัน
จะทราย จึงต้องใช้สุราเป็นเครื่องกันความ
สังเกต จริงอยู่กันไ้ แต่ย่อมความกักขะ
ของมันทวนั้น แทะโลมด้วยลมปากยัง
ไม่สา กิริยาส่งล้าจะฟังมันขึ้นด้วย ถ้า
ปรกติภาพมันประพฤติดังนี้แล้ว ก็ฉนั้นเป็น

สตรีพม่าจะไม่มีสามีพม่าเป็นอันขาด แต่
กิริยาทำทางโฮกฮากนั้น มันทนงตัวถือคนว่า
ข่มไ้ไ้ต่างหาก

วันพรุ่งนี้คำจะเป็นวันที่มันจะมาค้างที่บ้าน
ก็ฉนั้น และมันจะไม่ไ้ไ้ออกจากบ้านพร้อม
กับลมหายใจของมัน มันจะหมกตงของอา
ก็ฉนั้นจะไม่ยอมต้องเป็นสองชาย เสีย
พิศัยเปรื่องกระซิบยัปรินพินว่า “แม่คำฆ่ามัน
แก้แค้นแทนฉนั้น”

ยาพิษชนิดใด จะรุนแรงเท่า ยางน่อง ของ
พวกกระเทยยังใช้ ถึงสัตว์นั้น ยากนัก ของ
บิดาที่ฉนั้น มี อยู่เต็มขวดเล็ก เท่าขวดยานัก
เท่านั้น และ ท่าน เจ้าของ บอกว่า ฆ่า คนไ้ไ้ ทั้ง
๓๐ คน เป็นของก็สำหรับที่ฉนั้นผู้เป็นหญิง
ถ้าหากว่าจะใช้ มีคัพพันหรือแทงก็เสียวไ้เสีย
จะเห็นเลือดฝาด กระเซ่นช่าน แม้ เวลานี้
แค้นจนสุดแค้นก็ยังไม้นึกจะทำไ้

เปลวเข้าไ้เข้าไฟ หม่อมกายก ไ้
มา ยังบ้าน ก็ฉนั้น จักการ เลียง ด พวย
หน่นด้วยสุราเช่นเบองต้น ก็ฉนั้นให้คนใช้
สาว ๆ ย้อยจนเต็มไม่มีส่วว่าง ลงท้ายมัน
หลยอยู่ณที่นั้น ก็ฉนั้นจึงจักการพองเข้านอน
ใน ห้อง เลี้ยง เรือน เป็น การ ประวิงไป
คราวหนึ่ง

เวลาประมาณยามสาม ได้ยงถูกกัก
ในห้องหม่องกายก สักครู่ประทุเรือนใหญ่
ที่กลิ่นนอนถูกเขย่า เขย่าแรงเข้าทุกทีจน
ผ้าเรือนกระเทือน ออไ้ในเวลาอัน สักทัน
กลัววากับเมื่อหนีอยู่ในศาลา เข็มร้อย
มาลัยปลายไหมยาในซอก กลิ่นถือด้วยมือ
อันสั้นเทา อนิชา! มนุษย์ที่เป็นเพชรฆาฏ
ใจคออย่างไรหนอ จึงทำได้ โดยคุณนิภาพ
เสียอีกที่กรีกโครมอยู่ข้างนอก กระทำ
ให้ออกใจ สักทัน พอกลิ่นเข้าประทุ ทัว
หม่องกายกก็โถมกายมาได้ขึงมาโดนตัวกลิ่น

คุณพระช่วย ! เทพเจ้าทั้งหลายจงเป็น
พยาน กลิ่นไม่ได้ออกกำลังทำลายชีวิต
มนุษย์เลย คงซัดหาหม่องกายกถึงฆาฏเอง
จึงเผื่อนมาโดน เข็มที่ กลิ่น ถือเค็มแรง จน
ซึ้งมือเป็นแผล ด้วยกันเข็ม หม่องกายก
สั่นลมโดยไม่ได้กินวน ใจคอไม่สบาย !
กรรมสนอง ! ยาพิษชวคนมาถูกแผลที่ซึ้ง
มือกลิ่น ตาย ! ตาย ! ด้วยความสั่น
หวั่น วลา ๑ ท่อไปหนึ่งสัณเขียนเลอะเลือน
จึงจำเป็นยุติเพียงนี้

อันต์

๑ แถลงปางพระแค้นแก้ว

แสดทงพระธรรมนุสนธิ์

จึงตรัสมหาพน

เผยพุทธฎีกาขึ้น

๒ ทูราสาวกผู้

หักเกิดศัลยาเคญตาญ

ผ่องผุดสุทธิดาว

จงสดับอดีตด้วย

ตากล ก่องแฮ

สืบเน

ดำดืบ

เวียกซ้องหมู่สงฆ์

เพญญาณ

แหลกม้วย

ไสสอาด

โสทรทั้งพังจำ

๓ ร่ำปางชูชกเชื้อ

เสนาะเจตบุตรจริง

เดินลับไพล่หลง

ตั้งเทพมาสอแสงวัง

๔ ตลโกรอกชโงกเงื่อม

เลียบละเมาะถำเนา

ลูตื้นสติตยัเท

แห่งอุตุฤทธิษัชน

๕ ตีใจตั้งแก้วเกิด

เฒ่าค้อยย่องขอบมอ

พลันถึงยกหัดดีสอง

กรรณกรรณสุภาพพร้อม

๖ โภ โต ขำแต่ผู้

กองก่อฤกษ์พิธี

ชุกใช้สิ่งใดมี

ยุงเลื้อยงูบึงว่า

๗ อาหารมนันลูกไม้

สระสนานวารี

สมุนไพรรักษา

หาง่ายเมื่อใช้ช้อน

ทิงค์ชาติเย

บอกแจ้ง

แดนป่า

ส่งให้สังหรณ์

จำเขา

พนศพน

สำนัก

ชุ่มน้ำใจเกษม

โกยกอง

แมกค้อม

เควพ

พรว้าเอือนคำหวาน

ฤษี เจ้าเอย

คำเข้า

เมี่ยงพเมี่ยง บ้างฤ

ว่านรินปนไฉน

พอลา ไตฤ

ส่วางร้อน

พยุอาตม์ อีกแฮ

ชัชร้องฤไฉน

๘ เสือสี่หมีเม่นร้าย
เกลื่อนกล่นในไพรพฤษ
อยู่เดียวรู้อีก
ฤาพระเปนเจ้าค่อย

๙ บ้างจอมอจุทเจ้า
ศตบิคารชืปลง
จึงตอบแต่ตามทรง
อำทำนมวณนี้

๑๐ อาพาธอาเพศนั้น
ยาหยูกบ่พักหา
ห่างทุกข้เพราะเหตุอา-
สรวพล์ท้วงร้ายไว้

๑๑ ผลาหารของขบเคี้ยว
สอยเสาะในพนา
หลายปีแต่อยู่มา
หมีเม่นเห็นบ่ไกล

๑๒ เชิญเกิดเชิญท่านเข้า
ชำระธุลีไคล
น้ำสระย้อมเย็นใส
แล้วเลือกเก็บผลปล้น

พาลมฤค
ใหญ่น้อย
หวาดทวน ฤาณา
สุขด้วยฉันทิ.

ใจจง
จิตที่ชี้
ปราโมทย์
ชอบต้องตามแผน.

โรยรา
ห่วงไขว้
นฤภาพ พรตแฮ
ไปรู้เบียดเบียดพ.

พอลา
ตื่นไม่
มีสุข
กลับล้นนี้ทัก.

มาใน
แห่งอื่น
เชิญอาบ
เปลื้องล้นชิมกิน.

- ๑๓ พลัปปดองกองลูกไม้ ยังมีอีกน้ำ ๒
 มหาตมะซางคี่ ใช้น้อยมีกมอด้วย
 หวานขิตตนิคม วกต่าง ีต่างน้ำ ๒๐
 ขึ้นฉ่างน้ำอ้อย โขข ไร่โอมใจพาว
 ๑๔ น้ำนึ่งก็เปี่ยมหม้อ ด้กัม ๒
 จากชอกซึ่งเชิงผา หุบห้วย ๒
 รวยรินกลั่นผกา อดนอบ ๒
 ฟ่านเหน้อยเมื่อยมาด้วย อย่าได้โกรงใจ ๒
 ๑๕ ชูชกยกลหัดขึ้น นึ่ง ๒
 ข้อยขอบพระคุณอุดม ได้เกิด ๒
 แท้จิตต์คิดปรารมภ์ จักพบ ๒
 พระาสสนันตรเจ้า โพรฟ้าขบหนึ่ ๒
 ๑๖ มุนีมีจิตต์เชื้อ ๒
 บอกวิถีทางจร แก่ข้า ๒
 พระคุณยิ่งสิ่งขรณ เชื้อนเขตร ๒
 ผังจิตต์คิดกว่าฟ้า ถ่มแล้วฤๅตี ๒
 ๑๗ พรหม เหม่ออเถ ๒
 เองใช้มาหาบุญ ๒
 ขรอมมาจากเบี่ยนขุน ยามขันธ์ ๒
 ขอคู่ชีพเจ้าข้าง ๒

๑๘ กลใดกล่าวต้งนี้

ข้อยใช้พรหมณ์ก่าดี

ท่านหลู้ก็ไปมี

เหตุเพราะหวังใจไว้

๑๙ สุขใดไปเฝ้าผู้

อยู่ร่วมเรือนเหมือนญาติ

พึงธรรมท่านสอนสาสน์

พระเวสสันดรแท้

๒๐ ชาวเมืองมันเคียดชิง

ข้อยคิดพระคุณมี

อย่าเคียดอย่าข้อนที่

แม่ ถิ่นผู้เป็นเจ้า

๒๑ พังสารตาบสสัน

คิดว่าจริงต้งใจ

จึงเอือนวจีไฟ

ข้าชอบพรหมณ์กล่าวแจ้ง

๒๒ อาศรมที่ท่านทำ

เราก็เจนจบใจ

วันนี้อย่าเพ่อไป

ท้ออะรุนรุ่งลวัน

แผนที่ ท่านเคย

เหล่าไว้

ความโกรธ คอบนา

มันสร้างทางกุศล

พบปราชญ์ นะท่าน

ยิ่งได้

สุขยิ่ง สุขนา

ท่านผู้เมธี

ขับหนี

คำเข้า

คาดเดอด ข้อยเลย

หากแจ้งอย่าอำ

สงสัย

กล่าวแกดัง

เราภาพ

จิตที่ข้อยขอชะมา

อาศรัย

ถึถ้วน

พักก่อน

สว้างเข้าจึงจร

๒๓ รอน ๆ อ่อนแตกเอี้ยว

เรือ ๆ แสงจันทร์ทรง

ริน ๆ รื่นกลืนบง

รุ่ง ๆ อาทิตย์กล้า

๒๔ วังเวงดูเหว่ก้อง

สองต้นนิทรสนาน

ฤษีจึ่งไรชาน

เชิญทชชวณต้อย

๒๕ ชูชกงเงื่อนก้าว

ถือคาเซซัง

ยามใหญ่ไส้ชดหลัง

โตนสตุดวลคล้อง

๒๖ สิทธาว่าท่านเจ้า

จึ่งคณึงถึงตัว

ชูชกว่าช้อยมัว

ใจคณึงถึงแก้ว

๒๗ พรพรมณเอยอย่าเอ๋ยอ้าง

ดูทาสแห่งตันทา

ครันถึงซึ่งมรคา

ยกหัตถ์ประกาศชี้

อัมภัก

กลดจำ

กชเบิก บานแฮ

เคล็ดอันคด้อยดอย โยม.

กังวพ

สระสร้อย

คำเส้นที่

ไต่เท้าตามหน.

เกอจ

จตจ้อง

แทนใหญ่

คลาตลัมคณานคลา.

จอมขวัญ

แก่แล้ว

เดินเหม่อ

เนตรนี้้องเนาหลัง.

กามา รรมณเอย

หน้ายี้

สองแพว่ง

กล่าวขึ้นคาถา.

๒๘ พรหม พราหมณ์พรตผู้

พึงพึง

เขาชะ ใจเงื้อมบัง

บดฟ้า

ชื่อคนธมาตสัง

เกตมัน

เป็นที่อยู่เจ้าหล้า

สืบสร้างแสงบุญ.

๒๙ ทรงหนั่งพยัสมุ่

เมาพี

กับพระนางมัทรี

หน่ออ่อน

กัณหาอีกชาติ

ดวงเนตร

หวังเสวีสรพชรสร้อย

สืบไหวไฟกอง.

๓๐ เชี่ยวมาแต่ที่นั้น

บ่ไกล

มีฤทธาทรงใบ

ซ้อซ้อย

ตอกดวงพุ่มพวงไสว

ปานปลุก

ยอดดลยอดเสียดย้อย

ทมน้มน้ในดง.

๓๑ กระเบากระแบกเบื้อ

บัวบน

สถะสถิตสถวยสถอน

สถอดสถ้าง

ยางยุงเยียงยุงยอน

ยงยอด

โอแลอินทนิลอ้าง

สืออ้อยเอียงเอน.

๓๒ ไก่กุ่มกึ่งเกตแก้ว

กกเกย

ชายชู้ชักชวนเชย

ขึ้นขึ้น

ชนนชนนชานาตเชนย

ชนานชนน

ครวัครวัครวามคลุมคลัน

ครวาคครวัใครไคสือ.

๓๓ ปรุปรองปริกแปดกแปด ปริงปราง ๒๓

ไฟ^๑เผลอ^๒แตก^๓สี่^๔น^๕ฉาง พัก^๑พอย^๒

๒๒ ๑
คาแคคตเค์คาง คุณชอย

พุงจาก โปแรงจ้อย ไข่เจียว

๓๔ มุกมันมะม่วงไม้ ไผ่หนาก

เราะแะรึกรวกราก วิตวอย

จวงจันทน์ จึงออกจาก

สนุ่นสนุ่น ไสน่น้อย บัณฑิต ไสน่นางนวน.

๓๕ ลักอ ไตรรกเลียบตลัมชา ตรวงตน

คันตุกตาขดินคด คันตวข

น้อยหน้า^๒ โหน่ง^๑เนื่อง^๔นนต์^๓ นองหน้า๑

ไกรกร่างกรตกลดอยกล้วย เก็ดอนกล้วยกันเกรา.

๓๖ ตมชายฝั่งไม้ปวน ไปมา

ตั้งบุรุษเมาศูรา ดมดม

พระยาบวรวิมล
พระยาบวรวิมล

ไม่ มั่งคั่ง กวักกัม ค่อม ค่อม ไกวตง.

๓๗ วินวินหอมกลิ่นเกสร^๕ เกวัก^๑กรอ

๕๕
วนวนถมพัตตของ

๖
อบของ

ฝั่งมองก็ขวานมอง ถาดุ้ม เอ็มเฮย

๔
ผิงผิงผิงผิงผิง
หิ้งให้ โห่ห่า.

๓๘ พราหมณ์เฒ่าเจ้าเล่ห์ด้อย

ถึงว่านยามีนาม

บางต้นก็ขึ้นตาม

พระสติหาจึงด้อย

๓๙ ว่านยาโนบ้านนี้

คือพระยามือเหล็กดี

อีกหวานสากเหล็กดี

คันคู้เหล็กเลือดด้อย

๔๐ ชิงช้าระมิงน้อย

ผลกระวาทอิกกระตอม

สมอไทยิกเทศหอม

สมอพิเภกน้หล่อแห้ง

๔๑ โคกกระออมโกฏแก้ว

หัดคุดมีคุด

พริกไทยพริกเทศสมด

เทพพาไรแก้ว

๔๒ ตีป้อมมีอยู่พร้อม

หวานกับแรดหัวหมู

พินทุ่อกตึง

ทำนจักเดินดินคัน

จนถม

ใหญ่่น้อย

ตอพฤษ

ถนัดให้พราหมณ์ฟัง.

มากมี พราหมณ์เอย

ใช้น้อย

ไม่แตก

ตั้งแต่หัวตุ่มกา.

เปราะหอม

สาบแวง

หายาก

ไม่ต้องซื้อหา.

โคกกระสุน

ยิ่งได้

แวงมาก มีนา

บัวงใช้หายสูญ

การพล

มากสิ้น

คันเด้นียด

เก็บบัวงกันกาย.

๔๓ เพชรเหล็กจับไม้ทอง

เพชรกลับนำยล

ท่านพบอย่าเกรงจน

เพชรทั้งแรงร้อน

๔๔ หวานเท่าเขาไฉไล่น

หวานกระทุ้เจ็ดแบกไซ

คั้งคกสลักไก่อ

หวานพิศม้อย่าชิตไกล

๔๕ นานายาวานนั้น

เหลือจักแจกแจกคัค

เกิดเองมิพักมี

หมู่กระบิลหวานล้วน

๔๖ หวานด้อมอยู่พัน

ท่านจักเก็บอย่าเซลา

ไม่เอาดูก็ไม่เอา

ฝนชะหินล้วนล้วน

๔๗ ฟังรามาท่านผู้

จักบอกรบอกรณ

สี่เหลี่ยมแปดขวาก

โกละเขตรอาศรมข้าง

ทั่วตน

ร่ายอื่น

จงเก็บ

ฤทธิ์เรืองลมแรง

เชิงไป พรหมณ์เอย

อยู่ไม่

ชนเล่นที่ จันทน์เอย

ถูกต้องมรณา

มากมี นึกแด

ดีถ้วน

ใครปลูก

เลือกใช้ตามใจ

ยอตเขา

จุงขึ้น

กลัดทก

เลือกด้อมตาญทรวง

พงศ์

สระกว้าง

เย็นสอาด

หน่อท้าวสญไชย

ผีเสื้อ

อุรัง

ตระกูล

เผ่าลาว

ถ้าจะพูดถึงตระกูลที่ใหญ่ ๆ กันแล้ว
ก็มีตระกูล “เสวตวงศ์” อีกตระกูล
หนึ่ง ซึ่งนับว่าโตขึ้นชื่อลือนามว่า เป็น
ตระกูลที่ใหญ่โต สมบูรณ์ มั่งคั่ง เป็น ยก
แผ่นมาแล้วแต่ครั้งโบราณกาลเหมือนกัน
ตระกูลนี้ได้สืบทายาท มา จนถึง สมัย
ปัจจุบัน กระประมาณได้ ๖ ชั่วคนแล้ว ยัง
ไม่มีผู้ใดเลยที่จะไม่ให้รับยศถาบรรดาศักดิ์
สืบเนื่องกันมา จนถึงผู้ที่เป็นประมุขที่
สุดแห่งตระกูลคือเจ้าคุณเสวตวรเฉลิมวงศ์
ซึ่งได้ครอบครองคุณหาสน์ อัน เป็นคิกเก่า
กว่าคร่ำ คล้าย เก่ง จิน ทั้ง สี่ หลัง ต่อ มา
ณบัดนี้ แต่ท่านก็ยังมิได้ซ่อมแซมหรือ
ดัดแปลง คิก ทั้งสี่หลังนี้ให้ผิดจาก ฐานะ
เดิมเลย ฉะนั้นเราจึงอาจจะแลเห็นได้ คือ
ตามผนังคิกภายนอก มีตะไคร่น้ำจับอยู่จน
เป็นสีเขียวเกือบทุกหลัง แลตามหลังคา
เบื้องบน ก็มีต้นไม้ เล็ก ๆ ขึ้นเลื้อยพัน ยก
คลุมอยู่ บางแห่ง ก็เป็น รอยไหว่ ด้วย
กระเบื้องได้หักหลุดลงมา บานหน้าต่าง
บางหน้าต่างก็ชำรุดทรุดโทรมหักพังโดยปราศจาก
การบำรุงของเจ้าของบ้าน คิกทั้งสี่หลังนี้
ทั้งเป็นจิตคุรุคมีนอกชานอยู่ระหว่างกลาง
ค่านำ มี บวรโคใหญ่ขึ้น ทาง มุขคิก ทั้ง
ซ้ายขวา แล ค่าน หลัง ก็ มี บวรโค เช่น

เกี่ยวกับ คัก หลิ่ง นี ไค เคมี นาม
อุโหม กัน มา ราก บรรพบุรุษ ของ ตระกูล นี
ว่า หอซ้าย, หอขวา, หอ หน้า, หอ หลัง
ทั้งสี่หอ มีคน อยู่ประจำ แค่ เพียง ๓ หอ คือ
หอหน้า เจ้าคุณ คุณหญิง กับบุตรชายเล็กอยู่
หอซ้าย พวกหม่อมเมียน้อย ๆ กับคนใช้ อยู่
หอครัว หอฉลอมแม่ ของท่านเจ้าคุณ อยู่ครึ่ง
หอ อีกครึ่งหอ นั้นสำหรับแม่เล็ก ๆ มาพัก
อยู่ในระหว่างโรงเรียนหยุก ส่วนหอหลัง
นั้นทิ้งว่างเปล่าไม่มีใครอยู่เลย ใช้เป็นที่เก็บ
ของสรรพาวุธต่าง ๆ เท่านั้น

ภายใน กำแพง คุกหาสน์ บ้านขวา มีคัก
เคียว ๆ ขึ้นเคียว เป็น แถว ประมาณ ๑๐ ห้อง
แต่ได้หักพังซบโทรมไปแล้วจนใช้อาศัยไม่ได้
ให้หลายห้อง คงพักอาศัยได้เพียง ๔ ห้อง
เท่านั้น ใน ๔ ห้องนี้ใช้เป็นที่ครัว ของท่าน
เจ้าคุณเสีย ๒ ห้อง เหลืออีก ๒ ห้องสำหรับ
บ่าวพักอาศัยอยู่ ซึ่งเวลานี้ยังคงเหลืออยู่
ครอบครัวเดียวคือครอบครัวตาแม่ ซึ่งเคย
เป็นข้าเก่าแต่เคยลง มาหลายชั่วใน ตระกูล
ครอบครัวนี้มี ๕ คนด้วยกัน คือ ตาแม่สาม,
นางน้อยภรรยา, นางสาวทาก เด็กชายเก็บ
หนอน บุตรสาวและบุตรชาย

บริเวณ คุกหาสน์ เสวครวงค์ นั้น ก็กว้าง
ขวางพออยู่ หนาคักท่านนามันดินที่ ใหญ่

สองคนเรียงกัน พื้นดินอยู่ลาดด้วยแผ่นศิลา
ซึ่งซลซลระไม่เรียบเรียบร้อยตลอดไป ส่วนค่าน
หลังนั้นเป็นส่วนรกรากต้นไม้ ใหญ่ปักกลมมีก
คลุ้ม ซึ่งถ้าเป็นเวลารอรหรือส่ายนทีแล้ว
ก็เป็นที่น่าสยออยู่ แต่ถ้าเป็นเวลาราคี
ก็มืดทึบมืดทึบมืดทึบมืดทึบมืดทึบมืดทึบ

เจ้าคุณ เสวครวงค์ เลิศวงศ์ เวลา นี มี อายุ
๖๕ ปี ซึ่งนับว่าอย่างเข้าสู่ชักรแห่งขนิมวัย
แล้ว ส่วนคุณหญิงเล่าก็นับได้คราวเกี่ยวกับ
แต่ ถึงกระนั้นก็คัก หม่อมแม่ ของท่านเจ้าคุณ
ซึ่งมีอายุอย่างเข้าสู่ ๘๐ ปีแล้ว ก็ยังหาได้ลวง
ลับหนีบุญไปเสียก่อนท่านไม่ ฉะนั้นของ
เจ้าคุณณยัตินันท์ไม่ได้ รับราชการ อันใด คง แค่
รับ เงิน เบี้ยบำนาญ เลี้ยง ครอบครัว บ่าวไพร่
เพียงที่มีอยู่ในบ้านเท่านั้น มิได้พินพิณนัก
แต่ก็มีได้ ถึงแก่ความอับจนทีเดียว เจ้าคุณ
มีบุตร ชายหญิง รวม กัน หมก นัย จำนวนได้
โหล่นงพอกี้ หนึ่ง บุญไป เสียแล้ว ๔ คน
คงยังมีเหลืออยู่อีก ๘ คน ในจำนวน ๘ คน
มีชาย ๕ หญิง ๓ บุตรชาย ๔ คนนั้นไป
รับราชการอยู่ต่างจังหวัดหมก มีหน้าที่ต่าง ๆ
กัน เป็นนายอำเภออย่าง ปลัดจังหวัดบ้าง
เลขาการมณฑลบ้าง ๑ จึงไม่จำเป็นจะ
ยกนามขึ้นกล่าวในที่นี้ด้วย ส่วนที่อยู่กับ
ท่านคนเกี่ยวกับคือ พ่อเชลย น้องชายเล็ก ซึ่ง

พ่อไค้คงใจไว้ว่าอีก ๒ ปี จะส่งไปอยู่โรงเรียน
มหาคเล็กหลวง ส่วนบุตรทั้งสามคนนั้น
คนใหญ่ชื่อชลิ เป็นครุประจําอยู่ในโรงเรียน
สคริเขื่อนม ๑ หล่อนมีวัยย่างเข้า ๒๐ ปี
บริบูรณ์ ส่วน รอง ๆ ลง มา นั้น ชอ ชลช
อายุ ๑๔ ปี กับ แซลมี อายุ ๑๘ ปี ๒ คน
ยัง คงเป็นนักเรียน ประจําอยู่ในโรงเรียน กับ
พี่สาว พัน้องทั้ง ๓ คนนี้ มีรูปโฉมโฉม
พรรณสละสลวยสมสกลทุกคน ถึงแม้ว่า
เจ้าคุณพ่อของหล่อน ซึ่งเวลานี้ จะไม่มี มั่งคั่ง
สมบุรุษดังเก่าก่อนแล้วก็จริง แต่กระนั้น
ก็มีวัยที่จะทำให้ พวกหนุ่ม ๆ สมัยใหม่ใคร
จะถอนมือถอนกันออกเกรียวกราวที่จะเห็นได้
ในคอนบ้านวันเสาร์ทุก ๆ เสาร์ที่หล่อนพากัน
กลียบ้าน ก็ มัก จะมี หนุ่ม ๆ ความกรอไปส่ง
ตามทางเสมอ และบางทีก็พุดจาทะโลม
แล วิ่ง วอน ขอให้ ้วย จกหมาย ซึ่ง ฝากความ
ไมตรี แต่ก็ยังเป็นการไร้ผลอยู่ เพราะ
ยังไม่ เคยปรากฏขึ้นว่า เจ้าหล่อน ทั้งสามได้
สมิครักใคร่ตอบแทนใคร แม้แต่ยมหรือชาย
คาก็ยังไม่ มี ส่วนท่านเจ้าคุณพ่อเองก็ถือ
ที่สุमानะไม่ใช่เล่น ถึงแม้จะมีผู้ใดมาสู่ขอ
บุตรของท่านหลายรายแล้วก็ตาม ท่านก็ไม่
ยอมยกบุตรห่อหมกให้สักรายเดียว ไม่ว่าจะ
เป็นเศรษฐีหรือขุนนาง ทั้งนี้เป็นด้วยท่าน

ถือตระกูลของท่านเป็นข้อใหญ่ โดยไม่
อยากจะให้ คนอื่น ซึ่งไม่ใช่ ตระกูลที่ใหญ่โต
มาเกยข้อง สัมพันธ์ กับ ตระกูล ของ ท่านได้
เป็นอันขาด ฉะนั้นและจึงเป็นกาวยานกาวาก
หนาที่ใคร จะเอื้อม เท็ก คอ กักหลาย อันงาม
ทั้ง ๓, ของตระกูลนี้ไปได้

เหตุการณ์ ภายใน คุณหาสน์ เสวตรวงศ์
ได้ เรียบร้อย เป็นปรกติมา ทั้ง ๕๐ ปี กว่าแล้ว
พึงจะได้ประสพเหตุการณ์อันน่าหวาดกลัวขึ้นใน
เมื่อ ๑ สัปดาห์ที่ผ่านแล้วมา เรื่องนั้นและทำ
ให้เจ้าคุณ, คุณหญิง แลข้าไพร่ ทวาดทวน
ถึงกับนอนไม่หลับ เลย สึก คั่นเคียว กว่าได้
ท่านจึงได้สั่งก่ไม่ ยอมให้บุตร ทั้งสาม ของ
ท่านมาภายในวันเสาร์ ๒ เสาร์มาแล้ว เหตุ
การณ์น่าปลาตนั้นก็คือ “บังเกิดมี “บิศา
ต้นตระกูลเสวตรวงศ์” หลอก หลอน ขึ้น
เรื่องนั้นคาแจ่มเป็นคนแรกที่ได้พบ แลต่อ ๆ
มากี้ได้ มี คนอื่น ๆ พย่ะเรอเข้ามาแทบทุกคน
เมื่อเป็นเช่นนั้น เจ้าคุณ จึงได้ ไปนิมนต์พระมา
สวดมนต์ ทำบุญตัก ถ้ำม สายสิญจน์ แล ประ
พรมน้ำมนต์ลงยันต์ใส่ศาลาอาคมขี้กบเข้า ผูก
ติดตามประตูหน้าต่างนระย เพื่อให้อยู่
สงบลง แต่การกลียตรงกันข้ามคือยี่ดาม ได้
ลดน้อยจากการหลอกหลอนเสียเลย เจ้าคุณ
จึงเป็นอันหมกขี้บุญญาที่จะแก้ ไขข้อไขอีก

ในเวลาเย็นวันหนึ่ง เจ้าคุณ, คุณหญิง, หม่อมแม่ กับ ตาแหม่ม, นางจ้อย นั้รปลุกษา กันถึงเรือนยี่คำณอยู่กลางนอกชานคัก

“ปลากระริง นั้จะ แก่ ไข้อย่างไรต่อไป อีกเล่าตาแหม่ม” เจ้าคุณเอ่ยขึ้น

“เกล้ากระผมหม่อมคัยัญญา” ตาแหม่ม โคลงคั้ระยะ

“คั้แต่คั้ณยัมาแต่เก็กจนแก่ยานัน ยัไม่เคยว่าคั้มนในคักนเลย”

“ซอริ” ตาแหม่มตอบ “หลายสัยขมา แล้วไม่กระตกกระตากเลย เคยคั้บิขะยั ยัเมื่อเก็ก ๆ เขาเล่าคั้ว่าทนมยคั้”

“คุณแม่มัคั้รู้ไม่ใช่หรือ” เจ้าคุณหัน ไปถามหม่อมแม่

“นั้ และ พ่อ พระยา มั้หลาย สัย ขมา แล้ว คั้แต่พ่อพระยา ยัไม่เก็ก” หม่อมแม่เอ่ยขึ้น

“คุณแม่คั้พยอะไยยัเล่า” เจ้าคุณ ว่าถาม

“มีคั้ แม่ไม่เคยพบเหมือนกัน แต่ เจ้าคุณขั้ของพ่อพระยานั้และ เป็นผู้เล่า ให้เจ้าคุณพ่อเลแม่พั้ว่าท่านคั้พบ”

“ฮือ” เจ้าคุณ กับ ตาแหม่ม ตรง ขน พร้อมกัน

“ท่านเล่าว่ายัไรเจ้าคั้” คุณหญิงถาม

“ท่านเล่าว่าวันไหนคั้คั้วันคั้ มั้จะพบ ท่าน ผู้ คั้คนตระกูลนั้งแคงท่มแคง เกินไป มา คามทอทั้งสัคคั”

“ฮือ” ทุกคนเว้นจากหม่อมแม่เล่่ง เสียงขน

“-และบางคราว พท่าน แ่่งกาย แะ แม่ทั้โพธาณ สรวม หมวกเหล็ก สพายคาย เป็กประคุดทอหลังเดินออกมาพอดังกลางนอก ชานคั้หายไป แลคั้มาในยักคั้นคั้บิขะ เสียงสั้ให้มาว้งควยอัยุ่รอบ ๆ บริเวณคั้ก-”

“เฮาอัยุ่” เจ้าคุณเสียงสั้กกล่าว ตาแหม่ม คั้สั้นเทมณั้งพั้งนั้งอัยุ่

“-ยังกว่านั้ ท่านยัเล่าคั้ไปอิกว่า คั้วันหนึ่งท่านคั้บิขะยัเก็กเป็นยักเสียง กั้เกยควยเรองเมยณั้ย ชณะทักคั้ง เทลารกั้นเสียงคั้งประคุดทอหลังคั้เบ้คั้ผางออก ท่าน ผู้ คั้คนตระกูลนั้งแคงท่มแคง เกินออกมา ควาคควยเสียงอัยุ่คั้แเลเอ็อกเย่นว่า”

“มั้ง อัยุ่มาเทลารกั้นให้ ทนวกหุ้ยันคั้คั้เลย ไม่เกรงใจหั้หรือไยระ” “แล้วว้ง นั้ก็ หายไป คั้จั้ง ท่าน ว่าคั้นคั้ได้ เห็น ประกั้ยกันทัวทั้งบ้าน-”

พอ หม่อมแม่ เล่ามาถึงตรงนั้ สมของ ตาแหม่มกั้ขนพองขนเป็นคอกกระทุ้ม ท้า เจ้าคุณกั้หนาวคั้น ส่วนคุณหญิงกั้นางจ้อย

นั้นเข้าไปนั่งจนซึกกัน

“มีเรื่องแปลกอีกเรื่องหนึ่ง คือ วันหนึ่ง พม่า พ่อค้า พลอย มา จาก เมือง มละแหม่ง นำวิทยิมมากำนัน ท่าน ๆ ก็จัดการรับรองให้ เขากินอยู่ จน อิ่มหนำสำราญแล้วให้ เขาค้าง อาครียนอน อยู่ที่ระเบียง - ระเบียงตรงนั้นและ พอตอนคึกเสียงพม่าคนนั้นร้องว่า “โอย ๆ ช่วยด้วย ๆ” ท่านก็ย่ำไพร่จึงลุกขึ้นตกไฟ วิ่งออกมาดูที่ไหนละ พม่าคนนั้นซึกกันซึกงอ อยู่เป็นนานถามก็พูดไม่ออกต้องรอนหาย

“เป็นอะไรไป หมอ” ท่านถาม

“น่ากลัวแท้ เกล้ากระผมนอนกำลัง หลับ มีคน มาจิกศีรษะ กระชาไป เกล้า กระผม ตกใจ ลืมตา เห็น ท่าน ผู้หนึ่ง รูปร่าง ใหญ่โตน่ากลัวยืนอยู่ พอเกล้ากระผมลุก วิ่งระหนกควักคอยเสียจนแทบหายใจไม่ออก แลพบว่า “นั่นแน่อา้ยพม่า เป็นการคอย แทนแก่พวกของเจ้าที่ยังอาะ มาย้าย กรุงศรี ออยุธยาให้พม่าหลวงครั้งนั้นข้าเจ้ใจเจ้านัก” แต่พอเกล้ากระผมวิ่งออกไปจึงร้องขึ้น พอ ใต้เท้ามาภาพพจน์หงายไป”

“เมื่อเหตุการณ์ได้เป็นขึ้นเช่นนั้น ท่าน เจ้าคุณ จึงต้องให้ชาว ๆ พาพม่าคนนั้น ลงไป นอนเตียงเวรเอ็ง ซึ่งจกคอกยักหาหินนำบ้าน จึงเป็นอันปลอกเหตุการณ์ ในคืนวันนั้น”

ทุก ๆ คน ที่ นั่ง พัง ค้าง ก็ ทนาว ฟันกระ ทยกัน

“ต่อจากนั้น” หม่อมแม่เล่าต่อ “ก็ คงได้มี ผู้ เห็น เรือย ๆ มาใน วัน คืนที่ เสมอ แต่ ครั้ง ที่ สึก ที่ ท่านได้ เห็น คือ เมื่อ ท่าน ได้เป็นแม่ทัพพระยกไปตีเวียงจันทร์ ครั้ง นั้น ท่านแต่งกายเครื่องณรงค์เสร็จแล้ว ก็ เข้าไป ในหอหลัง เพื่อขนานศาลกล่าวขอความมี ซัยชนะต่อภาพ ๆ หนึ่ง ซึ่งเป็นภาพที่เขียนไว้ ในแผ่นกระเจดิกอยู่ข้างผนัง”

“ภาพนั้นและเป็นภาพผู้ค้นตระกูล ซึ่ง ได้ ให้ช่างเขียน ๆ เขาไว้เป็นที่ระลึกต่อ ๆ มา จน ลูก หลาน เหล่น ภาพนั้นได้ มี อาการ เคลื่อนไหวได้เหมือนภาพยนตร์ คือ พักหน้า แลยกมือได้ พอท่านลุกออกมาข้างนอก เหลียวกลับไป ก็เห็นภาพนั้นก้าวออกมาขึ้น ข้างนอกได้ แลเดิน ตามมาส่ง เพียงประตู ก็ หายไป ท่านว่าในเวลา ที่ท่านไป ตั้งค่าย อยู่ ที่ เมือง แพร่ ท่านได้ เห็น ยี่ศาจ ผู้ ค้น ตระกูลนั้นไปอยู่ด้วยหลายครั้ง เข้าใจกันว่า ยี่ศาจนั้น คง ตามไป ช่วย รบ ด้วย เป็น มั่นคง แลปรากฏว่าในระหว่างนั้นยี่ศาจทางบ้านก็ไม่ เคยปรากฏขึ้นเลย สัก คืนเดียว จน ท่าน กลับ คืนกรง แลเรื่องที่ยี่ศาจจะหายไยเลยไม่ มาให้เห็นอีกอันเป็นเวลาหลายสิบมาจนบัดนี้

นั้น คือ วันหนึ่ง มีกาคูหนึ่ง ยืนมาเกาะบน
หลัง คา หอ หลัง โค คับ กระ เบือง เพื่อ ช้อน
อาหาร เฝื่อนกระเบืองหลัดตกลงไปข้างใน
ถูกกระजरปเขียนนั้นแตกกระวายไป แล
ตั้งแต่นั้น มา ก็ไม่เคยมีใครเห็นยคารนั้นอีก
จนเป็นเวลานานมาชั่วอายุคนกว่าแล้ว ฟัง
จะได้ ยืนปรากฏขึ้นอีกเคยวันและ

“ปลาจริง ทำไมจึงกลั้มามได้อีก”
เจ้าคุณเข้มน “สวคณต้องสลายสัญญาที่
ออกรอขบ้านยังไม่ถึงข”

“บอกว่าอะไร” คุณหญิงสอด “ไหน
ตาแม่ แก ลอง เล่าให้ ฟัง ดี ว่า แก ได้ เห็น
อย่างไร”

“ครั้งแรก เมื่อคืนวันขึ้น ๑๕ ค่ำที่แล้ว
มานเอง กระผมขืนมารบใช้ โคเท้า แล้ว
คอนจะกลั้มท้อง จึงเกินไป ลง ขวรโค ข้างหอ
หลัง ได้ ยืน เลียง แกรก ๆ บน หลังคา
กระผมแหงนขึ้นไปดทางจั่ว - ตรง ที่เป็นขาน
น้ำค้าง - น้ำค้าง ที่ หลุด หัก พัง อยู่ ครึ่งหนึ่ง
พยคองหน้าคน ซึ่ง ขาวซึก แล คา โพล่ง เป็น
แสงไฟโผล่ออกมาทางช่องนั้น ยิ่งมองก็
ก็ยิ่งเชื่อใจว่าเป็นผี เพราะเห็นชัดขึ้น
ทุก ๆ ที่ กระผมจึงรีบกลั้มไปห้อง แต่
มีได้บอกให้ ใคร ล่วงรู้ เพราะกลัวว่าจะทำให้
พวก เก็ก ๆ ตกใจ ต่อ มา ไม่ อีก ก็ คืน ที่

คุณหญิงใช้ ให้ แม่จ้อยไป หยิตะแวงร ดาก
หมากในคอกหอหลัง กระผมณกขณมา ได้
ถึงคืนก่อน เกรง ว่า ถ้า แม่จ้อยไปพยเข้าข้าง
อย่างผมก็กระเลยตกใจถึงกับเจ็บใช้ กระผม
จึงเลยตามไปควัย แต่เมื่อไปถึงก็ไม่พย
อะไร จนกระทั่งแม่จ้อยหยิตะแวงรออก
มาแล้ว พอ แม่จ้อย จย ประค หอ คัง แอ็ค
ก็ ได้ ยืนเลียงคนควางชื่อ ๆ อยู่ข้างใน แม่
จ้อยมองดูหน้าผมแล้ว กรีบสาวเท้าที่กลั้มมา
ที่เคียว”

“หุแกมันเพื่อนไปกระมัง” เจ้าคุณเข้มน
“เป็นความจริงที่เคียวเจ้าคะ ก็ฉัน ก็
ได้ ยืนซึกเจเน” นางจ้อยเสริม

“แล้วเห็นอะไรอีกนอกจากนี้เล่า” คุณ
หญิงซัก

“ต่อมาไม่อีกก็คืน กระผมเดินผ่านไป
ทางหอหลัง ไปทุ่งที่ข่วม คอนกลั้มพยเลย
มุมตกมาหอย ก็ ได้ ยืนเลียงควาง ชื่อ ๆ ๆ
อีก ผม เข้งใจ มอง ขึ้นไป ดู บน หลังคา
อแม่ไวย-” ตาแม่ พยคองนอนหายโหยว
แลเลียงต้น “ไม่ใช่นเลยขอรับ หน้า
คนทั้งหน้า ตั้ง อยู่ บนหลังคาตก มีเพียงคอ
เท่านั้น กระผมเดินอย่างรวดเร็วเหมือนจะ
วิ่งเลี้ยควัย พักเคียว ถึง ห้อง แล้วเหลียว
กลั้มไป มอง ที่ หลังคาหอหลัง อีก ก็ หายไป

แต่ที่ไหนได้ กลัวยามาเห็นโผล่ขึ้นที่หลังคา
หอบขาอีก กระผมเกรงว่าตาจะผาไปเอง
จึงเรียกแม่อีหนูออกมาดู ก็คงเห็นเหมือน
กับกระผม ความกลัวยิ่ง ยังเกิด มาก ขึ้น
เลยปีดประตูลั่นคานเสียไม่บอกก่อนไป ยังมี
สิ่งแปลกกว่านั้นอีก เป็น ต้นว่า ยางคันไต่บิน
เสียงใครฆ่าหลังคาห้องกระผมกราวๆ ออก
มาก ไม่พอกันอีหนูเลยสักกัณ พยแต่กระตูก
๒-๓ ขึ้น”

“กระตูกอะไร ตาแหม่ม” หม่อมแม่ซัก
“ไม่ใช่อื่นเลย ขอรับ กระตูก ๕ แท้ๆ
กระผมคนซัดใจ จึง เกือบ ห่อผ้าไป ถ่วงน้ำเสีย
แต่ไม่อีกก็คืนก็เก็บได้ อีก กระผมก็เอาไป
ถ่วงน้ำเสียอีกเรื่อยๆ ไป คราวนั้นยังซัดจรรย
กว่านั้น คือเมื่อคืนวันเสาร์ที่แล้วมา กระผม
เดินไปทางสวนไต่บินเสียงกึ่งไม้ ทักเสาะ จึง
มองดู แม่ไว้อย ขาวโพล่งตัวสูงโย่ง เดิน
หายเข้าไปในซุ้มกระต๊องนั่นเอง แลคืน
วันนั้นตอนอีก ผมนอนกำลังหลับไต่บินเสียง
เคาะประตู่ห้องกอกๆ หลายครั้ง แล้วก็ หาย
ไป สักครู่ก็ได้ยินเสียง ฟืมพัวๆ แล้ว ก็
หายไปใน และเหตุการณ์ทั้งหลายที่กระผม
ได้ประสมมานี้ จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่มัน
เป็นความจริงแท้ๆ”

“ถ้าเช่นนั้นข้าอยากจะทำลางของ” เจ้าคุณ

แจ้งใจเธอ “ปีศาจอะไรจึงได้เก่งกาจเช่นนั้น
เขาเจาะพวงนั้น พวกเราลองไปดูที่ ไป กัน
หมั่นและ”

เป็นอันตกลงว่าพวงนั้น ต่าง จะไปทดลอง
ให้เห็นแก่ค่าให้จริงได้

๑ ๑ ๑ ๑ ๑

คืนวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันดี ตาแหม่ม, นาง
ไว้อย, ก็จัดแจงเตรียมตัวผดุงตระกูล-ผดุงพระ
มิ่งหม่อม วิกุมุณ แนนหนา เพื่อมิให้ หลุด ล่น ได้
ในเมื่อเวลาว่างนั้น แล้วก็ พากันขึ้นไปหา
เจ้าคุณชนคดีใหญ่ตามกำหนดเวลา ๘ ล.ท.
ตรง ส่วนเจ้าคุณ, คุณหญิง, คุณนาย,
คุณน้อย, อนุภรรยา ก็ แต่งตัวทะมัดทะแมง
เตรียมตัวไว้เผื่อจะด้วยกันทุกๆ คน คุณ
หญิงเป็นผู้แสดงความเห็นใหม่ โคมฉือไปด้วย
แต่ตาแหม่มค้านว่า ถ้า อยากจะเห็นแล้ว ก็ควร
ไปมีดๆ จะดีกว่า ขึ้นชุดไฟไปแล้วปีศาจ
คงไม่ กล้าสำแดงให้เห็น เจ้าคุณจึง เห็น
สอคล้องด้วย เมื่อเป็นอันตกลงกันแล้ว
ก็ชวนกันออกเดิน คือตาแหม่มนำนำถัดมา
ก็เจ้าคุณแลพวกผู้หญิง เมื่อพากันเดินมา
ถึงหอหลังแล้ว ก็พากันทยอยกันอยู่ตรง
ระเบียง แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรที่จะกระตูก
กระตักขึ้น ขึ้นฟังเป็นนานก็เงียบสงัดก็

คาแหม้งจิ้งออกความเห็นว่าคุณแหม้งขานประคอง
เข้าไปดู ต่างก็พากันเห็นพ้องด้วย พอ
คาแหม้ง ย่อง เข้าไป ผลักประตูหอ เสียงควาง
“ฮือ ๆ ๆ” ข้างในก็ปรากฏขึ้น ซึ่งไม่มีผู้ใด
เลยท่าระไรได้ยินเรื่องนี้

“ได้ยินไหม” คาแหม้งพูดเสียงสั้นเร็ว ๆ
จนพันกระทยกัน พลาง ถอย หลัง กรูต ๆ
ออกมา

“ได้ยินแล้ว” เสียงเจ้าคุณแลเห็นคนอื่น ๆ
คอยพร้อมกัน ซึ่งเป็นเสียงสั้นระรัวเช่นเดียว
กับเสียงคาแหม้ง แต่ต่างก็พากันถอยหลัง
ร่นออกมา แล้วยืนมีทันที่พระเบี่ยงคึกก
ไต่ยืนเสียงควาง “ฮือ ๆ ๆ” อีก คราวนี้
ชักรวนเรกัน อย่าง ชนानใหญ่ และ ต่าง ก็
เตรียมระแวงกันอยู่แล้ว แต่ มานักถึงข้อ
สัญญากันมาแต่ต้นว่าจะไม่หน้าง่าย ๆ จึงยัง
ไม่มีใครทำลายชนก่อน เป็นแต่คอยยืนเฝ้า
กันกลมไม่ว่านายว่าสาว พอพระเบี่ยง
ลงมาจากหลังคา ตกลงมาข้าง ๆ คนที่ยืน
อยู่เป็นกลุ่ม สิ่งนั้นไม่ใช่ธนูคือ กระดก-
กระดกผี แ่น้ำตามคาแหม้งเล่า คราวนี้
ต่างคนยังหนาวสั่นร่นพันกระทยกัน คาแหม้ง
มองขึ้นไปดู ที่ ช่อง ลูก พัด ใจไว้ คึก ก็เห็น
หน้า ๆ หนึ่ง ชาวชัค ตาลุกวาวชโงกออกมา

แต่ไม่พูดอะไรหมดสติให้คนอื่น ๆ ดู พอ
ทุก ๆ คนได้ ทอดสายตาดูขึ้นไป ประสยสิ่งนั้น
แล้ว การเสียสัญญาได้ปรากฏขึ้นฉับกับ
กล่าว คือ คุณหญิง กับ คุณนาย พากันวิ่งเข้า
อย่างไม่เหลียวหลัง เจ้าคุณเห็นท่าไม่ได้
การก็แหวตาม คาแหม้ง, นางร้อย จึงเลย
กวตหลังติด ๆ ไป เมื่อพันประคองกันกลาง
นอกชานหอหลังมาจนลงระเบี่ยงหอหน้าแล้ว
ต่างก็ลงนั่ง หุคหอบ แล ถอนหายใจยาว ถึง
พวาไปตามกัน ฉับกับถ้าเป็นเวลากลาง
วันแล้ว ก็ อาร แลเห็นได้ว่า ทุก ๆ คน มี
ดวงหน้าอันขาวซีดไม่ผิดกับผีตายเลยที่เดียว

“เราต้องรักษาหมอมาลงเวสมันศักดิ์จักษ
เสียให้หมดทั้งไป ถ้าขึ้นหลอกหลอนเช่นนี้
อีก ก็เป็นอันต้องรอหอหลังทั้งเสียเท่านั้น”
ท่าน เจ้าคุณ ทำลาย ความเงี้ยมขึ้นก่อน ภายหลังเมื่อใด นั่งสน กัน อยู่ ประมาณ ๑๕ นาที
ล่วงแล้ว แต่เช่นนั้นก็ ก็ยังไม่มีการ
ใดกล่าวปริยายอะไรขึ้นอีกเลย และพากัน
ย่องเข้าสนกลับไปที่ห้องของคนหมก เป็น
อันว่า ยี่สาร แห่งตระกูลได้ ประจักษ์ ขึ้นอย่าง
แน่นแท้ ที่เดียว

รุ่งขึ้นเวลาบ่ายซึ่งตรงกับวันเสาร์ แม้
ชู้, ชู้ช, แลลุ่ม ก็พากันกลับมาย่าน พอ
ก้าวขึ้นชนดก ก็รู้สึก ปลาตใจ อย่าง เหลือสน

เพราะหล่อนได้เห็นมีสายสัญญาณวิ่งอยู่รอบ ๆ คึกกุกๆ หลัง ข้างตามยานประคณนำค่างก็มีผ้าขาวแผ่นเล็ก ๆ ลงเลขยันต์แขวนคิอยู่ทุก ๆ แห่ง หล่อนจึงพากันพิศวง ชักถามคนใช้ที แต่ก็มีโทษข้อความอะไรที่แจ่มกระจ่างขึ้น ทราบแต่เพียงว่า เจ้าคุณพ่อทำบุญเพื่อเสกเคราะห์เท่านั้น ทั้งนั้นก็ไปด้วยเจ้าคุณต้องการระงับภัยความอันตรายจากกลัวแก่บุตรไว้ เพราะเกรงเจ้าหล่อนระคกโกลัว แต่ถึงจะได้รับคำบอกเล่าเพียงเท่านั้นก็ หล่อนก็ยังสงสัยอยู่ เช่นเดิม

“นักลยมาทำไมกัน” ท่านเจ้าคุณกล่าวในขณะที่บุตรสาวเข้าไปหา “ก็พ่อสั่งให้งคมายาน ๒ อาทิกย์ไม่ใช่หรือ”

“คิดันได้ ทุนอยู่โรงเรียนมาอาทิกย์หนึ่งแล้ว รู้สึกเหงามาก อาทิกย์นี้จึงต้องกลยทำไมคุณพ่อจึงไม่ให้คิดันกลยบ้าน” แม่ชุลีถาม เจ้าคุณนิ่งไม่พูดว่าอะไร

“เกิกเหตุอะไรขึ้นในบ้านเราหรือเจ้าคะ” แม่ชุลีซัก

“เล็กน้อย.....แม่เล็ก ๆ ไม่ควรรู้ พ่อมีการเสกเคราะห์หนักหน้อย”

“เอ๊ะ ก็เช่นนั้นทำไมถึงห้ามไม่ให้พวกคิดันกลยบ้านล่ะคะ”

“ไปเล่าหรือ ฟอกกลัวพวกเจ้าระล้ายากไปผลึกผ้าอายน้ำเสียเถอะไป แม่เขาอยู่ในห้องนั้นแะ” เจ้าคุณพดกัยท แม่เล็ก ๆ ก็พากันไปหาคุณหญิง

ภายหลัง เมื่อผลึกเครื่อง แต่งกาย แลอายน้ำเสร็จแล้ว แม่ชุลี จึงเรียก พ่อเซลงน้องชายเล็กมาชักถาม คงได้ รับคำออกเล่า แต่เพียงว่า “ผี” คำเดียวเท่านั้น หล่อนจึงชวนน้องสาวทั้งสองไปหาหม่อมย่า แลพยายามล่อหลอก ชักถามเรื่องผี จากหม่อม

ย่าจนได้ความกระจ่างแลเลื่อยตลอดก็ ตลอดมาแต่ต้นเหตุการทมุขนเมื่อคืนนี้ เมื่อได้ทราบเรื่องแล้วหล่อนจึงพากันไปตั้งกระทูชักถามเรื่องบิศากับเจ้าคุณพ่อ ซึ่งกำลังนั่งปรียัทกชักกันอยู่ด้วย คุณหญิง แลตาแถมที่ระเบียงตักทอดหน้า

“พ่อปลุกไว้ ก็ เพราะ กลัว พวก เจ้าระกลัว” เจ้าคุณเอ่ยขึ้นใน เมื่อ ถูกบุตร ชัก “ไม่ใช่อื่น บิศาคนตระกูลของเรา”

“คิดันไม่เชื่อ บิศาอะไรจะมี” แม่ชุลีกล่าว

“วักโท คุณเล็ก ๆ ยังไม่เห็น เมื่อคืนวิ่งหนีกันจนหอย” ตาแถมเอ่ยขึ้น

“ตาชารกเอง ลินอยากเห็นนักบิศา” แม่ชุลีพูดเชิงขบขัน

“เป็นความจริงแม่ซูลี พ่อจะไม่ยอมให้
เจ้าไปคนเดียว” เจ้าคุณท้วง

“วันนั้นก็เย็นแล้ว ยี่คำในสวนก็จะ
ปรากฏขึ้นอีกแห่งหนึ่ง ถ้าไปก็จะต้องพย
โซยไม่ไหว ผม ขนลุก เกือบจะ ๓ เกี้ยว”

ตาแถมกล่าว

“ก็ใช่ ถ้าเช่นนั้น ก็ฉันจะต้องขอใน คืน
วันทั้งสองแห่งนั้นคุณพ่อคะ” แม่ซูลีจึงวอน
“หนูไม่เชื่อเลยเรื่องนี้ ต้องขอพิศุจน์ดูให้
เห็นจริงได้”

“จริงเช่นนั้น” แม่ซูลี ก้ม แชล้ม
สอคน

“ผู้ใหญ่ท่านจะไม่ฟัง ไม่รู้จักสังเสียด
แล้ว เอาเถอะ ถ้าพาไปก็ วังหนักลยมา
เขย่นกันเอาไหม” เจ้าคุณพอกอย่างพ่น

“เฮาคะ” เสียงตอบพร้อมกัน

“เขาเป็นตกลอง จะได้หาไม่เร็วไวทำ
ตาแถม เราพาแม่เล็ก ๆ ไปดูอีก หนึ่ง
คืนวันนั้น”

“ซอริ” ตาแถมรับคำ

แม่สาว ๆ ทั้ง ๓ คนพากันคิดว่าที่จะได้เห็น
ยี่คำแห่งตระกูลเสือควงก็ ต่างก็คอยนับ
เข้มน่าพิการซึ่งเคลอนไปทุก ๆ ชั่วนาพิการ
คำ เมื่อเสร็จจากการรับประทานอาหารแล้ว
ก็เป็นเวลา ๘ ล.ท. พอที่ หล่อนทั้งชวนกัน

เตรียมตัวไป คอย เจ้าคุณ พ่อ แล ตาแถม ที่
ระเบียง หอ หน้า ซึ่งได้ รับรองไว้ว่า จะเป็น
มีคเทศน์นำไปดู เจ้าคุณ ก็ จิตแจ่มแจ้งตัว
เข้าเครื่องรับพระมโหรีแห่ง เหมอนคนวันก่อน
พอเห็นออกมาที่ระเบียง ก็ พย ตาแถม ขึ้นมา
เมื่อได้ดูอยู่แล้วตาแถมจึงเป็นผู้นำพล ถัด
มาก็ท่านเจ้าคุณแลแม่สาว ๆ เค้นเรียงกันไป
พอออกฝักกันนอกชานหอหลังแล้ว ตาแถม ก็
เดินช้าลงจนเกือบเป็นย่อง ส่วนท่านเจ้าคุณ
ก็เช่นเดียวกัน กระดานนอกชานชั้นระวี
รับความตื่นเสกข์ของชา ตาแถม แลเจ้าคุณ
จึงทำให้ แม่พวกสาว ๆ หัวเราะกันคึกคักอยู่
เมื่อย่อมมาถึงระเบียงหอ ก็ พากันทยอยขึ้น
อยู่โดย ความ เงียบ สงัด ครู่หนึ่ง ก็ ไม่ เห็น
กระตักกระตักอะไร คราวนี้ตาแถมออก
ความเห็น ว่า ควร จะเข้คประตู่เข้าไป แม่
สาว ๆ ก็ทำตาม กล่าวคือต่างกรูกันเข้าไป
ผลัดขานประตู่หอแล้ว ก็เข้าไปภายในหออัน
มีค เมื่อหล่อนไม่ได้อะไร สำเนียงใด ๆ
ครู่หนึ่งแล้วก็กลับออกมา

“ไม่มีและไม่ได้ยินอะไรเลย” หล่อน
กล่าวพร้อมกันแล้วก็ขานประตู่ยี่คำ ฌบัก
ตนเอง เมื่อยานประตู่ยี่คำดังแอ๊ดใหญ่ ยี่คำก็
ได้บังเกิดปรากฏขึ้นคือเสียงควาง “ซ้อ ๆ ๆ”
ฉนั้น จึงทำให้ แม่สาว ๆ ขึ้นชิ่งก้มองดูตากัน

พ.ศ. ๒๔๗

๓๗

ปีศาจแห่งตระกูล

นึ่งอยู่

“ไต่บินใหม่ล่ะ” เจ้าคุณ เอ๋อขึ้นด้วย
น้ำเสียงอันสั้นกระซิบ

“ไต่บินแล้ว” แม่ซูลีตอบยังไม่ขาดคำ
เสียงบนหลังคาถึงกราวใหญ่ แลไม่เห็น
ตัว พริบตา ก็ แล เห็น กระตุกผี ตกลงมา อยู่
กลางเกลื่อน

“กลีบเออะ” ตาแหม่มกล่าว “กลีบ
เออะ เบื่อละหม” ตาแหม่มพูดแล้วก็โยย
ก่อน ส่วนเจ้าคุณเห็นท่าไม้ไ้การก็โยย
ตาม เหลือแต่แม่สาวสามพี่น้อง ขึ้นแรก
ก็ใจคอ ก็ แต่เมื่อเห็นตาแหม่มกับเจ้าคุณพ่อ
พากันทำลายขวัญเสียเช่นนั้น แม่ซูลี
กับ แม่แสด่ม ซึ่ง ยังมี เส้นประสาทอ่อนอยู่
ขวัญจึงเลยอ่อนตาม หล่อนทั้งสองได้ ทั้ง
พี่สาวไว้นกเห็บแล้วถ่วงตามไป

แม่ซูลีเป็นหญิงที่กล้า ทั้งหล่อนก็ไม่
เคยเชื่อผีมาแต่ไรจึงมิได้ วังขวัญ แลยัง
กว่านั้น หล่อน ยัง หยิบ กระตุกผี ขึ้น ทิ้ง ชน
พิจารณาแล้ว ก็ ถือ คึกมือ เค็น ซ้ำ ๆ กลีบมา
ประทุทึ่งว่าไม้ไ้ ประสพเหตุการสิ่งไรเลย
เมื่อ กลีบ มา ถึงหอหน้า ก็ พย เจ้าคุณพ่อ กับ
ตาแหม่ม แล น้องสาวทั้งสองนั่งหนาวตัวสั่นจน
พันกระทยกันอยู่ทั้งระเบียง มีคุณหญิงและ
คนอื่น ๆ กำลังนั่งซักถามกันอยู่ออกแล้ว รน

ฟังก์ฟไม่ไ้ เพราะน้ำเสียงทุกเสียงไ้
สิ้นระริวไปหมด

“นั่นอะไร” เจ้าคุณถามแม่ซูลีในขณะ
ที่แลเห็นวัตถุขาว ๆ อยู่ในมือหล่อน

“กระตุกที่ตกลงมา” หล่อนคอยเรียบๆ

“ก็ฉัน จะ เกือบไ้ ถาม นายแพทย์ว่ากระตุก
อะไรเน”

“คุณใหญ่นี้ไม่รู้จักสังเสียแล้ว กระตุก
ผียังเกือบมาไ้ไ้ ร่วงเออะ-” ตาแหม่มพูด
อย่าง ตกอก ตกใจ แทนที่ หล่อน จะ กลัว
หล่อนกลับหัวเราะขึ้น

“เอแม่หนูมันมีนวล่านัก” เจ้าคุณพิน

“บอก ว่า เออะ ฉันหมั่นไ้แม่ใหญ่
เค็มทนแล้ว” คุณหญิงตอบ “อย่าเกือบ
เข้าไปไ้ ในห้องฉันนะขอออกไ้”

“ก็ฉันจะโยนไ้ไ้ไ้ ไ้กลางนอกชาน
และ พุ่งนึ่งระจิกการ” หล่อนพูด
พลางโยนกระตุกเข้าไปไ้ไ้คุ่มน้ำซิง ตั้ง เรียง
เป็นแถวอยู่กลางนอกชาน

“เอาเป็นไ้ไ้เห็นเรือหนึ่งล่ะ” หล่อน
กล่าว “ก็ฉันยังอยากจะได้เห็นปีศาจในสวน
อีกต่อไป ตามที่ตาแหม่มเล่าว่า ทุก ๆ วัน
เสาร์ต้องเห็น”

“ผมไม่ไปกับคุณละช่านัก” ตาแหม่ม
ปฏิเสธ

“ฉันขวางแม่ใหญ่เต็มทนแล้ว พังชักระเจ้าคุณ” คุณหญิงสยัคกันย์ตักลูกหนึ่งเดินเข้าห้องเสีย

“ก็ถามไปเข้าซิ เมื่ออยากจะได้จริง ๆ ก็เอาไปชื้อด้วย” เจ้าคุณกล่าว

“ถ้าเช่นนั้นก็ซื้อชื้อครั้น” คาแม่คล้อยตาม “ต้องรอ ๔ ทุ่มกว่าจึงค่อยไป” หันไปคนาพิกาข้างผนัง “เฮนั่นก็ ๔ ทุ่มแล้วเตรียมตัวไปกันก็ได้อ”

แม่ชูล็อยไต่บันเปรวานึงกระบอกหนึ่งกับโคมไฟฟ้าหิ้วดวงหนึ่ง แล้วชวนกันเดินทางไปยังสวนหลังหอหลังครัววั้นกรรมกรไถ่ตักน้อยลงกว่าครัววก่อนมาก เพราะคงยังเดินร่วมทางกันเพียง ๓ คนเท่านั้น คาแม่เป็นมรรคเทศออกความเห็นให้ยอังกำยงกายไปตามเงาที่มีครีมีตักแล้วร่างเมื่อพ้นคอกแล้วร่างถึงซุ้มมมแก้วก็หยุดนั่งชุ่มคอบที่อยู่อเหาการก็ได้เป็นไปวังตามความคาดหมาย เพราะในไม้ซ้าก็ได้ยืนต้นมะม่วงริมกำแพงกระเถื่อนกรว ๆ อยู่ สักครู่ก็มีภาพยักางประภฏขึ้น มีลักษณะชาวโพลงไถ่ลงมาจากต้นมะม่วง พอถึงพนักินก็คว่ำ ๆ สูงขึ้น ๆ ทุกที จนถึงชนากน่ายอกกล้วยเป็นรูปคนมีคิริยะกลมเช่นยาตร์ แต่ไม่มีแขน

“กลัยเถอะครั้น” นี่เป็นเสียงตาแม่ซึ่งกล่าวขึ้นโดยอาการสั่นเครือ

“นั่ง ๆ คุก ๆ” แม่ชูล็กล่าว ส่วนท่านเจ้าคุณนั้นดูเหมือนจะมีความคิดตรงกันกับตาแม่ แต่หากชื้อยครสาวไม่ได้จึงทนนั่งนิ่งตัวสั่นเทาอยู่

ภาพนั้นได้เคลื่อนไหวเดินไปมาในสวนสักครู่ ก็เดินมาตามทางข้างซุ้มต้นมมแก้วที่ทั้ง ๓ คนข่มอยู่ ยังไม่ทันจะมีใครพูดว่าอะไร ในช่วงพริบตาเดียวกันเสียงของแม่ชูล็ได้ลั่นดังออกไปนัย ๓ พร้อมด้วยเสียงเจ้าหล่อนร้องซู่ออกไปว่า “อะไมย” ภาพนั้นก็ไต่หันหลังกลับโดยเร็วพลัน แล้วก็ในต้นมะม่วงกลัยขึ้นไปที่กำแพง ครัววหลังสวนยังส่ายออกไปอีก “ยัง ๆ ๆ” แล้วก็ร้อง “อะไมย ๆ ๆ” อีก ภาพยักางนั้นก็หล่นปลงมาจากกำแพงพร้อม กับเสียงร้องอันครวญครางว่า “โอย ๆ ผมเอ็งขอรับ” ยักางนั้นก็วิ่งไต่ปราภฏขึ้นแล้ว แม่ชูล็เย็ดไฟสว่างขึ้น คาแม่ก็กัก้องร้องระโกนคนเอะอะขึ้นทั้งบ้าน คนที่ อยู่ในคฤหาสน์เสวยครั่งก็หะเหโม่ว่าดุ๊กเด็กเด็กแคงต่างก็โกลาหลดิ้นคอบไฟวิ่งมาดับยักางนั้น นางสาวจากคฤหาสน์มากกว่าคน จึงไปยักางนั้นแลพบด้วยเสียงอันสั่นเครือว่า “พ้า พ

เป็นอะไรบ้าง ” เช่นนั้นและทำให้คนอื่น ๆ ถึง
แม้คำแหม่มแตงจ้อยเองก็ยังไม่ค่อย
ที่ใดเห็นบุตรสาวตัวทำ กิริยา อากา รกักทาบ
ยี่ศาจนั้น เมื่อใดครั้นเข้าไปหาไฟ ต้อง
จึงเห็นถนัด ว่า ยี่ศาจ นั้น คือ “ ทิกเซียว ”
ลูกชายพ่อเซ็ม ซึ่ง ตั้ง บ้าน เรือน อยู่หน้า
กฤตาสันเสวตวงค์นั้นเอง ข้าง ๆ ตัวมี ผา
ชาวผืนใหญ่ กัยผลส้ม ไซกิกอยู่กัยปลาย
ไม้ ซึ่งทำเป็นค้ำยัน เขามิได้ถูกยาคเจ็บ
เพราะการสนับสนุนแม่แก่สัณทิกเคียวเลย ทั้ง
นั้นก็เพราะแม่ชูลิงไปเสียบนอากาศหมก ที่
หล่นอยู่ลงมาเองก็เช่นด้วย ความกลัว เท่านั้น
ทิกเซียวนั้นเป็นพลทหารเรืออยู่ในกองเรือ กลด
ตัววันเสาร์ จึง จะได้ วัช อนุญาตให้ กลับ บ้าน
ฉนั้น จึงปรากฏ กัน ว่า ยี่ศาจ ใน สวน ไต้ คง มี
แคว้นเสาร์เท่านั้น เรื่องราวได้ทราบซึกแหม่ม
แจ้งขึ้นจากคำให้การของทิกเซียวว่า ตัว
เขาเองได้ถูกสณทริกไควกัณนางสาวจากยคร
คาแหม่มมาหลายเดือนแล้ว เมื่อความรักไค
รทริกทงขึ้น ความซล่ำใจจึงได้ ถึงกัยยังอาจ
ยืนกัาแพงเข้ามาหาจนจนถึงห้องอยู่ของ นาง
สาวจาก เป็นเวลาสาม เสาร์ ล่วง มา แล้ว
แต่เรื่องที่ปลอมตนเป็นยี่ศาจนั้น เป็นความ
คึกของนางจากที่เห็นว่าพ่อเป็นคนกลัวผี แล
ประจบกับกำลังมีผืนในย่านนี้เลยผสมเป็น

ผืนอีกคนหนึ่งเพื่อเป็นทาง สดวกกับ การไป
มาหาสัณ เมอเสิร์ฟคำให้การแล้วทิกเซียวก็
กราบไหว้ขอสมาโทษท่านเจ้าคุณแล คาแหม่ม
ผู้ใดจะเป็นเช่นในอนาคต ด้วย อีก คน หนึ่ง
จึงเป็นอันว่าท่านเจ้าคุณได้ยกโทษให้ เว้น
แต่คาแหม่มซึ่งนกคุณลูกสาวตัวขึ้นมาจึงขึ้นไป
จะเล่นงานแม่จอก แต่ท่านเจ้าคุณได้ห้ามไว้
แลใกล้เกลี้ยแฉะนำขอให้ทิกเซียวขอพ่อเซ็ม
บิการทำการมาพบจาส์ขอเสียบตาม ธรรมเนียม
ทิกเซียวก็รับคำว่าจะปฏิบัติให้เป็นไปอย่างถูก
ต้องครองธรรมทุกอย่าง เจ้าคุณก็ปล่อย
ตัวทิกเซียวไป กว่าจะ เสาร์ เรือง ก็ พอก
เที่ยงคืน

แม่ชูลิงพจนด้วยอาการมีชัย ว่า “ ยี่
ศาจในสวนไต้ปรากฏขึ้นแล้ว ยิ่งแต่บนหลัง
คาหอหลังเท่านั้น ซึ่งก็ฉนั้นจะจับยี่ศาจนั้น
ให้เป็นจริงงได้ ”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

วันรุ่งขึ้นภายหลัง เมื่อวัช ประทานอาหาร
เช้าแล้ว เจ้าคุณ, คุณหญิงและศรีสาวทั้ง
สามนี้ด้วยกันอยู่กระเบื้องหอหน้า มีสภาพ
บรรยัคคนทงขึ้นมาหา เจ้าคุณจึงเชิญให้
นั่ง ชายผู้นั้นคนขายเฉลียวเสวตวงค์หลาน
ของท่านเจ้าคุณ ซึ่งได้ ไป ศึกษา วิชา แพทย์
อยู่ณสหปารัฐอเมริกา เมื่อสำเร็จแล้วได้

กลับเข้ามารับราชการในกรุงเทพฯ เป็นเวลา

๓ เดือนที่ล่วงมาแล้วนี่เอง

“โง่ พ่อเฉลียว สบายดี หรือ หายไป
หมื่น” เจ้าคุณเริ่มปราสัย

“คุณแม่เล่า สบายดีหรือ” คุณหญิง
เขี่ยขึ้นทวย

“ผมสบายดี คุณแม่ก็สบายดี” เขา
กล่าว “ผมมาเยี่ยมถามข่าวไต่ บินว่าที่
บ้านคุณชวามีเหตุการณ์อะไรหรือครับ”

“เรื่องบิดาหรือ” เจ้าคุณถาม

“ครับ ผมแหว่ๆ อยู่” เฉลียว ตอบ

“ก็คงมีเรื่องๆ มา เค็มทีทหลานเป็น
เรื่องที่ทำความหว่านกลัวให้แก่ครอบครัวของ
เราอย่างยิ่ง”

“เดี๋ยวนี้คงมีหรือครับ”

“มี แต่เราจับได้ว่าเขานักเฒ่าชกฟลอป
ปลอมเข้ามาหานักจากลูกสาวตาแจ่มได้ รวย
หนักทั้งในสวนเมือกนั้น คือทักเขี้ยวลูกพ่อ
เข้มนคนที่อยู่หน้าบ้านเราเอง”

“นั่นอะไรล่ะ” เฉลียว พก พดาง
หัวเราะ

“นั่นมันฟลอปปลอมหรือ แต่บิดา
จริง ๆ ของเรานะอยู่ที่หอหลังเป็นบิดา ของต้น
ตระกูลเรา”

“คุณพี่เชื่อใหม่” แม่ชลิ หันไป

ถามเฉลียว

“ไม่ใช่เชื่อนัก” เฉลียวพคอ้มแถม
อย่างเกรงใจใหญ่ “ผมอยู่อเมริกาเคย
เก็บกระโหลกผีไว้ในห้องนอน แต่ไม่เคย
ถูกผีหลอกสักที”

“นั่นและ มันยากพอเชี่ย พ่อสมัยใหม่
แม่สมัยใหม่นะเขาไม่ค่อยเชื่อ ดิฉัน หรือ
เขาเห็นพวกผี ใหญ่อินครำครั่งหลง เชื่อผี ส่ง
พอใจ ไม่ต้องถามใครละ หม่อมแม่ท่าน
ยังเล่าว่าผีเลย” เจ้าคุณพุกเซิงฟัน

“บางทีอาจจริง แต่สมัยนี้พวกคุณ
เด็ก ๆ ไม่ค่อยประสยเลียบเลย” เฉลียวพุก
คล้อยตาม

“อ้อ! น้องลืมไปว่าจะถามคุณ” แม่ชลิ
กล่าวพลางลุกไปหยิบขันกระบอก ๒ ขันที่ เกย
มาไว้ข้างตู้มน้ำมาให้เฉลียวดู “นี่กระบอก
อะไรคะคุณพี่”

เฉลียวหยิบขันที่ ตะ ชัน ยังไม่ ทัน
กล่าวว่ากระไร เจ้าคุณกับคุณหญิงจึงโผล่
ออกมาพร้อมกันว่า “กระบอกผีใช่ไหม”

“ไม่ใช่ครับ” เฉลียว ตอบ แล้วยิ้ม
“กระบอกหมื่นเอง” นช. เศวตนครกระบอกชา
ขณะนั้นตาแจ่มเดินเข้ามานั่งลง

“กระบอกอะไรแน่ครับ” ตาแจ่มถาม
“กระบอกหมู” เฉลียวตอบ ทุกๆ

คนต่างก็หันทั้งไปตามกัน

เว้นแต่แม่ชูลีหัวเราะอ “ทีนี้นักแล้ว
แต่ครั้งจะพอกก็ไม่มีภูมิพอ จึงเลยต้อง คอย
ขอความเห็นนายแพทย์”

“ผมขออนุญาต ตรวจ ค้น คุ ใน หอ หลัง
กลางวันและจะไต่ ไหม ครบ” เฉลียว
หันไปถามเจ้าคุณ

“จะเป็นการก่อกวนท่านผู้ต้นตระกูลของ
เรากระมัง” เจ้าคุณแย้ง

“มิได้เพื่อพิสูจน์ท่านั้น ผมเกรงว่า
จะไม่ใช่วิชาจริง”

“งั้นก็ตามใจพ่อชี่ แต่ถ้าเข้ใช้อะไร
ละก็อย่ามาโทษผู้ใหญ่นะ อ้อ! ลืมไปเธอ
เป็นแพทย์มาจากอเมริกาไม่กลัวไร”

เมื่อได้ รมอบุมักจากท่านเจ้าของคฤหาสน์
แล้ว เฉลียวก็ถอยลงเท้ารองเท้าแลเสื้อ
นอกออก เตรียมเข้านกับท่านผู้ต้นตระกูล
แม่ชูลีก็นั่ง ๆ ก็ช่วยกลักรอกด้วย คนอื่น ๆ
ทั้งหมกก็พากันไปยืน คอย ค่าย ขึ้น แรก
เฉลียวเข้าไปเฝ้าประคูน่าต่าง หอ หลัง ออก
หมดแล้วตรวจดู ภายใน หอ ซึ่ง มี เครื่อง
สรรพาวุธกรงวัง ตามผนังแลเพดานมีหยก
ใบเกาะอยู่อย่างสลับปรก เมื่อตรวจจนทั่ว
แล้วก็ไม่พบอะไร คราวนี้จึงคิดว่าอาจะมีอะไร
อยู่บนเพดานก็ได้ เข้างสังให้ตาแจ่มยก

ขรรคไค้ไม่มาพาดตรง ช่อง ที่ เจาะไว้ แต่ เค็ม
สำหรับคนขึ้นไปซ่อมแซมหลังคา พอเฉลียว
ต่ำยขรรคไค้ไล่หน้ามองขึ้นไปในทึมคริมจั่วก็
คลั่งซังกไม่กล้าขึ้นไปอีก เพราะได้ประสย
สิ่งหนึ่งขึ้นแล้ว

“เห็นอะไรหรือคะคุณพี่” แม่ชูลีถาม
คนอื่น ๆ ต่างอิงไปตามกัน เฉลียวยังไม่
ทันตอบเสียง “ขวางซี้ ๆ” ก็ปรากฏขึ้น

“อะไร ๆ พ่อเฉลียวเห็นอะไร” เจ้าคุณ
ร้องถาม

“เห็นขอรับ แม่เจ้าโวย ศาลูกโผลง
เฉียว ไม่ทราบว่าจะไร ตาแจ่มหาไม้
ยาว ๆ ให้มันเห็นเดะเร็ว ๆ เข้า”

ตาแจ่มวิ่งออกไปข้างนอกควยไค้ไม่รวัค
อันยาว มาสั่งให้แลบนพุ่มฟ้าในคอว่า “ไม่
รู้จักสัง หนอยไค้พากันตายท่าหมดครอก”

“กลับ ลง มา เลีย ก็ กว่า กระ มัง พ่อ
เฉลียว” คุณหญิงกล่าวโดยความหวาดกลัว
“อย่าเพอะคะ พี่ เหลียว เรา เกือบ ประสย
ความจริงอยู่แล้ว” แม่ชูลีหัน

“ขวาง แม่ใหญ่นัก” คุณหญิงพน
บุตรสาว

“ไม่เป็นไร หมอเขาไม่กลัวตาย”
เจ้าคุณพูดหัวเราะเจิงประชก

เฉลี่ยเอาไม้กระทุ้ง ตรง สิ่ง นั้น ๒-๓ ที
เรียงขวางซื่อๆ ก็ยิ่งมากขึ้น เมื่อถูก
เฉลี่ยวกระทุ้งมากเข้าสิ่งนั้นจึง หนี ออก ทาง
ช่วงลูกพกตกทหูกพัง หล่นผลลงไปยัง
ล่าง คราวนี้ต่างคนครวกัน ลง บรรดาไป คุ
ข้างล่าง

บ้างถึง สิ้น เหวะที่ ไป ทัพสาร นั้น คือ
“ นกเค้าแมว ” นั่นเอง “ นี่และเจ้าคำย
ศาท่านผู้ ตัน ทรกฏ ” แม่ชูลี หัวเราะ
อย่างมีชัย พวกหนึ่งๆ ก็พลอยผสมกับ พ
ก้วย

“ ผมบอกแล้วว่าไม่มี ” เฉลียวกล่าว
“ พิไธ ทำ เขานอนไม่ หลับไป เกือบ
เดือน ” คุณหญิงพทพลงหัวเราะ

“ ว่าก็ใช่ คาแม่มนั้นตาขาวจริง ” เจ้า
คุณกล่าวพลงขมแห้งๆ อ้ายข้าก็พลอย
คาเขียวไปอีกคนหนึ่ง ”

“ แหม หัวเท่าแม่ไถ่นั้นแน่ เล็กกัน
ก็คราวนี้ผมไม่เชื่อความผอกละ สิ้น เหวะที่
โคกไรภกัยกันที ” คาแม่กล่าวพลงนึก
ขันหัวเราะเลยหัวเราะอ

“ เป็นพระคุณพี่เฉลี่ย เราได้ ร่มยศ
อันแท้จริงได้แล้วทั้งสองคราว ”

แม่ชูลีกล่าว “ วันนั้นคุณพี่เลยขีประทาน
เข้า เป็น ทนนะคะ พวกหนึ่งๆ จะรักหาให้
เป็นการเสาะเหวระหิยานกันเสียที

“ พยัค ”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ตั้งแต่นั้นมาข้าศภายในคฤหาสน์เสวตร
วงศ์ ก็ไม่มีปรากฏขึ้นอีก ความเป็นไปได้ต่างๆ
ก็เรียบร้อยก็เป็นปรกติอย่างเดิม แต่เมื่อ
เวลาได้ ล่วง เลย มา อีก ๖ เดือน ภายใน
คฤหาสน์นั้นก็เปลี่ยนแปลงไปยังคือ ตก
ห่อหลังได้จัดการซ่อมแซม ขึ้นใหม่อย่าง ก
งามจนผิดจากสภาพเดิม ทั้งนี้ก็เป็นเพราะ
ท่านเจ้าคุณได้ รัการซ่อมแซม เพื่อให้ เป็น
ตกห่อของแม่ชูลี ซึ่งจะได้ทำการ สมรส
กับหลวงเฉลี่ยพระเวทหลานชายของท่านใน
เกื่อนนั้น ส่วนสวนหลังห่อซึ่งรกร้างไป
ด้วยพรวนพฤษยาชาติปีกลดุม อยู่ นั้น ก็
ได้กลายกลายเป็น ลานตากกล้วยติดชาติเขียว
ชุ่มลัดคอนกลางมีคอรทแบคมีงคันประคิม
ถานอยู่ด้วย

ต่อมาอีก ๓ เดือนในเมื่อเวลาเย็น แม่ชูลี
กับน้องๆ พร้อมด้วยสามีของหล่อน ก็ชวน
กันลงมาเล่นแบคมีงคันในสนามนี้ ส่วนเจ้า
คุณกับคุณหญิงก็พากันมานั่งชม ลกเขย แล
ลกสาวตันทันด้วย นอกจากนั้นยังมีคนใช้
นั่งคอยรับใช้ด้วยอีก ๒ คนคือทักเขียวสาม
แฉ นางรากกรรยา ซึ่งพึ่งได้ทำการวิวาห์
กันไปใน ๒อาทิตย์ที่แล้วมานเอง

อวสานต์

ร.อ.ท. พลั๊อบ พรปรีชา

แปล

ข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่าข้าพเจ้าควรจะเขียน
เรื่องนี้ให้มหาชนทราบหรือไม่ ด้วย
เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้อง อยู่ กับ ราช สำนัก หลวง
แห่งประเทศหนึ่งในทวีปยุโรป แต่เมื่อข้า
พเจ้าได้ทราบแพร่หลายไปบ้างแล้วในเวลา ๒-๓
วัน, ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว
ที่ข้าพเจ้าจะบันทึกข้อความ ส่งสลับให้สูญสิ้น ไป
และ นำ ความ จริง ออก เผยแผ่ให้ โลก ทราบ
แต่ข้าพเจ้าขออภัย ในการ ที่ ต้อง ปกปิดนาม
จริงของบุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง อยู่ใน เรื่อง นี้
ไว้ ท้องเรื่องเท่า ๆ นั้นก็พอที่จะทำให้ท่าน
ผู้อ่านประสพความพิศวงหลอกลวงใจอยู่แล้ว ข้า
พเจ้าขอรับรองกับท่านได้เต็มปากว่า บรรดา
เรื่องราวทั้งหลายที่ประพันธ์ขึ้นเพื่อความสนุก
บรรเทิงใจนั้น จะแปลกปลาดเพียงแต่ครั้ง
หนึ่งของเหตุการณ์อันพึงบัง เกิด อยู่เนื่อง นิตย
รอบกายเราผู้ มี น้า ที่ใน กรม สืบราช การลับ
และการเมืองในยุโรปนั้นหาได้ไม่

ในสถานการณ์เพียงแห่งเดียวเท่านั้นก็ยังมี
นิยายแปลก ๆ มากกว่าเรื่องอ่านเล่นทั้งหลาย
ซึ่งแต่งขึ้นถึง ๑๐๐ ปีเสียอีก
เราได้ มา พบ กันใน ห้อง โถง แห่ง ภัตตาคาร
แกรนด์ ในซานรีโม ข้าพเจ้าได้ถูกเลือก
เป็นกรรมการผู้หนึ่งในคราวงานประกวดพันธ์
ดอกไม้ของเมืองนี้ เมื่อข้าพเจ้ารับประทาน
อาหารกลางวันแล้ว ก็มานั่งสูบบุหรี่ และ
ไปกซายอยู่กับแขก ๒ คน ภายในห้องโถง,
คนหนึ่งเป็นชาวอังกฤษ อีก คน หนึ่ง ฝรั่งเศส
ขณะนั้นประตูนานใหญ่ได้เปิด ออกโดย แร้ง,
ชาย หน้า ชัด คล้ำ, ผอม บาง ท่า ทาง เห็นค
เห็นอยสร่วมแว่นตาทำขอบทองเดินลงจากรถ
เข้ามาในห้อง เมื่อเขาเหลียวมาเห็นข้าพเจ้า
เขาสั่งซื้อออกไปทั้งกาย, แก้วหน้าขาวชัด
คลอคริมสีปาก เขาถอยหลังกลับ ประทุ
หนึ่งข้าพเจ้าเป็นบุคคล ที่ เขาไม่ พึง ประสงค์
จะพบ

จากปฏิกิริยาเหล่านั้นเป็นไปเพียงชั่วอึดใจ
เดียว, แม้กระนั้นแล้วยังทำให้ข้าพเจ้า
พิศวงสนทหายิ่งนัก; ข้าพเจ้าเอ๋ยขึ้น กับ
สหายอภิกษุของข้าพเจ้าว่า ชายที่มาถึง
ใหม่นี้มีท่าทางซอมกอล ๆ อยู่ข้าง

“จริงซี” สหายข้าพเจ้า คล้อย ความ
พลางมองเขาในขณะที่เดินไปยังห้อง ที่ ทำ
การมีคนใช้ประจำห้องโถงเดินคึกคักหลังไปด้วย
“เจ้าหมอกคนนั้น มี เรื่อง หยุก หยิก แน่ ที่
เดียวเขาสะกั้งเลห์ ประหนึ่ง ว่า เขา จำ ท่าน ได้
ท่านไม่รู้หรือกับเขาคือหรือ ?”

“เกิดมาไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเขาเลย”
ข้าพเจ้าตอบ ความสงสัยขณะนั้นยังทวนขึ้นแล้ว
“นั่นแหละ ท่านเอ๋ย ใน ภักดีการวิ
เวียรานแล้ว เราได้พบกันกับบุคคลมากหน้า
หลายตา, จนแทบไม่รู้ว่ใครเป็นใคร”
สหายข้าพเจ้า กล่าว สบาย สดาก ที่ แดง
ฉันทมนตการ โลงเป็นที่พักผ่อนและชุมนุมของ
พวกกษัตริย์และอันทพาลในเหมินตกุก ทำไม
เล่า! เมื่อยกลายนี้เอง ผมยังได้พบกับ
ชาวสเปนผู้หนึ่งซึ่งผมคาดว่าเขาคือวีรเคีย
แต่ที่เห็นได้ - วันหนึ่งขณะที่เขา เดินไป ด้วย
กันในถนนอาเวนือเคอลาการตำรวจกรากเข้า
รับเจ้าหมอกคนนั้น ทว่าเขาคือผู้ร้ายฆ่าคน
ตายที่บาร์ซีโลนา! ท่านคิดดูเถิดครั้นว่า

ผมระทกใจเพียงไร! นั่นและท่านผมได้เคย
ประสบมานักต่อนักแล้ว - และความเคย ประ
สพนั้นเองเป็นเครื่องสอนใจให้ผมมี ความ ระวั
ระไวยิ่งขึ้น เมื่อระคบค้าสมาคมกับบุคคล
ที่พบในแถบรีเวียราน”

“ผมเห็นด้วยเชียว” ข้าพเจ้ากล่าว
ตอบ; แล้วเราก็จากันเดินออกมา ยัง ส่วน
ต้นป่าลัมอินทลล้า ซึ่งอยู่ติดต่อกับเทือกกลาง
ขวณิ ขณะที่ชายแปลกหน้าถูกนำไปยังห้อง
ของตน

ตลอดเวลาที่เหลืออยู่ในตอนเย็น แห่งวัน
นั้น ข้าพเจ้ามีไต่ทวนจนถึงชายฝั่งอีกเลย
จนกระทั่งถึงเวลาบ่ายประมาณอาหารเย็น ข้า
พเจ้าจึงได้แลเห็นเขาเข้านั่งโต๊ะเคียงกับเจ้า
ที่ข้าพเจ้านั่ง ผู้ซึ่งสามารถทนอยู่ในภักดีการ
ไต่คง ๔ หรือ ๕ เคือนั้น อย่างน้อยที่สุดก็
ต้อง มี เพื่อน คู่ ที่ ถูก คอ เวลา ร่วม โต๊ะ รับประทานอาหาร บุคคลซึ่งไว้อย่างวางภูมิ
ก็ไม่ควรควยวิสาสะเช่นเดียวกับ พวก นักเที่ยว
สลับแปดมงกุฎ - ไม่ว่าหญิงหรือชาย - ซึ่งใน
สมัยนี้มีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง. ข้าพเจ้าจึงจำ
คำตักเตือนของสหายได้, จึงมองเจ้าหมอก
คนนั้นเชิงไม่ไว้ใจ ข้าพเจ้าทราบดีแล้วว่าเขา
เป็นชาวเยอรมัน โดยสังเกตสำเนียงที่เขา
พูดกับคนใช้ เสียใจแท้ ที่ข้าพเจ้าต้องกล่าว

โดยเปิดเผยว่า ข้าพเจ้าไม่เคยขึ้นกรรณกษอย
นักเที่ยวเยอรมันเลย ด้วยประการฉะนี้ความ
รำคาญของข้าพเจ้าจึงมีส่วนทวีขึ้น แม้เขา
นั้นอยู่ข้างข้าพเจ้าก็จริง แต่เขาไม่พูดกับ
ข้าพเจ้าเลยตลอดเวลารับประทาน

ต่อมาข้าพเจ้าได้ ไปเฝ้าพระเขยรรยราชผู้
ที่มาพัก และทราบดีว่าเจ้าหมอนคนนั้นมี
นามว่า เฮนริชท์ช็อร์ฟแห่งเมือง เอสลิง
เช่นใน มณฑล เวอร์เทมเบอร์ก ความรู้ ชื่อนี้ไม่
ทำประโยชน์อะไรให้กับข้าพเจ้า เพราะถ้าเขา
เป็น นักเที่ยวหากินอย่างสี่ แะรเมงกูร์ แล้ว
เขาคงไม่ใช้นามจริงของเขาเป็นแน่ ข้าพเจ้า
ได้เคย เที่ยวเตร่อยู่ในแถบคอนคินนัท
หลายสิบปี และได้เคยพบวิสาสะกับบุคคล
หลายชนิกในเขตต์แคว้นรีเวียรา ซึ่งปลอม
แปลงตนอยู่ในอาชีพอัน แตก ต่าง กัน ทั้ง ลิ่น
และซึ่งถ้าท่านพบในประเทศอังกฤษแล้วท่าน
จะไม่ปรารถนาสมาคมด้วยเลย

ในสถานที่ข้าพเจ้าเป็นนักการเมืองอย่างมี
อิศระเต็มที่ ข้าพเจ้าจึงมักได้ร่วมสมาคม
กับบุคคลแปลก ๆ อยู่เนืองนิตย์ แม้ข้าพเจ้า
ไม่ มีความประสงค์อย่างใดเลยใน การที่ กระ
ทำตนเป็นที่รักกับบุคคลที่มีนามว่าวิซช็อร์ฟ
นักก็ แต่ความพิรุณ ซึ่งเขาแสดงออกนั้นเป็น
ที่ตกอกตกใจข้าพเจ้ามาก ฉะนั้นวันรุ่งขึ้น

ข้าพเจ้า จึง พยายาม หาโอกาสไป สนทนา กับ
เขาและเลยสนิทสนมกันขึ้น วันนั้นเป็นวัน
ประกวดพันธุ์คอกไม้ และเมื่อชายพันธุ์ ที่
งาม ๆ ไปหมดแล้ว ข้าพเจ้า จึงเชื้อเชิญ
ให้เขามานั่งในชอกชักรมการข้างตัวข้าพเจ้า
การตัดสินใจที่ชานวีโมนั้นมีการการเป็นผู้
แทนชาติต่าง ๆ ในยุโรปแทบทั้งหมด ส่วน
รางวัลนั้นนอกจากองพรเสีงแล้ว ยัง แถม
เงินให้ อีกด้วยทุกรางวัลไป

เวลาบ่ายแห่งเดือนกุมภาพันธ์นั้น เป็น
กาลอันถึงแล้วซึ่งความสมบูรณ์ แสงแดด
ฉายเป็นประกายระยิบระยับอยู่ บน พ่น น้ำ อัน
เขียวกัมกรกฎแห่งภาคพื้นพระสมุทร ตาม
ถนนหนทาง แด่ กรุงคงาม ตระการ ทั่วไป ด้วย
พวงพุ่มชาตินา ๆ ชนิก ประกอบกับรถและ
ขบวนต่าง ๆ อันแล่นผ่านไปมาซึ่งแต่งตั้ง
แล้วไปด้วยคอกไม้ทั้ง ลิ่น ผง ประชาชน
ชาวต่างประเทศเดินไปมาอยู่ชั่วกัใจ

เราขึ้นทอดที่ตึ้นาภาพอัน งาม น่า พิศ อยู่
ด้วยกัน ขณะทีผ่งประชาชนณะ เบียง ล่าง
กำลังใช้ ช้อคอกไม้ โล่ คิยระกามีตร สหาย
แต่สหายชาวเยอรมันของข้าพเจ้าไม่ค่อยะพบ
จาอะไร่มากน้อย และข้าพเจ้า ทราบดี
จากถ้อยคำสำเนียงของเขาว่า พิศูรณเริง
เอิกเริกทางภาคใต้แห่งยุโรปนั้นมิใช่ เป็น ของ

ใหม่สำหรับเขาเลย ด้วยเขาสงสัยที่ท่าว่า
คนคุ้นเคยกับภาพและแผนแห่งภูมิประเทศ
เป็นอย่างนี้ ในอีกโหล่นถัดจากเขามา
คู่สี่เท้าคันหนึ่งวิ่งผ่านไป ด้วยรถกระบะ
ลั่นแล้วไปด้วยดอกไม้สี่ชมพู ตลอดจนมา
จนกระทั่งลูกธนู ส่วนในรถนั้นเล่าก็ประกบ
เป็นขุมมาลาอย่างวิจิตรพิศดาร ซึ่งกะประ
มาณค่าแล้ว ย่อมไม่น้อยไปกว่า ๓๐๐ ปอนด์
(ราวพันบาท) ที่ควมามีแพร่แถบเป็นอง
ศาที่คิดเลียบพันอยู่โดยรอบ และผู้ที่นั่ง
มาในรถนั้นคือสตรีผู้มีผิวพรรณผุดผ่อง ลอ
โฉมผู้หนึ่ง ผมเจ้าหล่อนดำขลับ อายุ
อยู่ในเกณฑ์ ๓๕ แต่งกายด้วยแพรสีเดียวกับ
ปวงบุษผิชาติรอบกายเจ้าหล่อน และข้าง
กายเจ้าหล่อนนั้น มีเด็กชายอายุราว ๘ ขวบ
หน้าตาหมกหม่นนั่งอยู่คงเป็นบุตรเจ้าหล่อนแน่
ทีเดียว

เจ้าหล่อนขี่ม้าไปตลอดทาง พลาทั้น
ไปหยิบช่อดอกไม้ โยนไปข้าง ๆ รถ พร้อม
กับเสียงโห่ร้อง ถึงถึกแสร้งความพอใจ ของ
ปวงประชา

“บราว! บราว!”

ผู้ซึ่งยืนอยู่ใกล้ ๆ ต่างพากันหันหน้าไป
ถามกันเองว่าสตรีผู้นั้นคือใคร
ไม่มีผู้ใดใครทราบ; คณะกรรมการ ซึ่ง

มีข้าพเจ้ารวมอยู่ด้วย ต่าง มีความ เห็น สอด
คล้องก็องกันว่า เจ้าหล่อนควรจะได้ รับรางวัล
สามพันแฟรงก์อันเป็นรางวัลที่ ๓ ในการ ที่
แข่งรถงามที่สุกรี; แต่กระบวนรถมิได้หยุด
ณที่นั้น เจ้าหล่อนจึงขี่ม้ามกับข้าพเจ้าและคน
อื่น ๆ แล้วผ่านเลยไป

ขณะนั้นเองเจ้าหล่อนทอดสายตา เหลือบ
มาเห็นวัชชกรฟ; เค้าหน้าของเจ้าหล่อน
ล้าแกงอาการพิศวงววงงทันที เมื่อควง
ดาบประชิดกัน เขาเยือกหมวกให้เจ้าหล่อน
และยื่นศีรษะเปล่าอยู่สักครู่ เจ้าหล่อนโน้ม
ศีรษะ; อาการขมื่นน้อย ๆ ปรากฏให้เห็นอยู่
บนริมฝีปาก; แต่บุตรชายของ เจ้าหล่อน
ซึ่ง ง่วน อยู่กับ การ ขว้าง ปา ดอกไม้ ไม่ได้
สังเกตเห็นอะไรเลย

ครั้นแล้วสหายชาวเยอรมันของข้าพเจ้า ก็
ทำอาณัติสัญญาณ อย่างหนึ่งด้วยมือ ซึ่งเห็น
ได้ ชัด ว่าเจ้าหล่อน เข้าใจ แต่เจ้าหล่อน
เบือนหน้าหนีไปเสียทางอื่น แลวกามิประกาย
แห่งความทุกข์อันใหญ่หลวง ปรากฏขึ้นแน่
แล้ว เจ้าหล่อนมีความทุกข์ช้อนอยู่ ข้าพเจ้า
ทราบแน่ทีเดียว ด้วยต่อมาอีกชั่วอึดใจหนึ่ง
ดวงตาของเจ้าหล่อนก็เบี่ยงตามไปด้วย หนอย
อุชเชน พลาทั้นเจ้าหล่อนก็เบือน หน้า หนีไป
จากเราขณะที่รถก็ผ่านพ้นจากสายตาไป

สหาย ทั้ง หลาย ของ ข้าพเจ้า มิ ไ้ ทน
ลืมกเห็น และบรุษผู้ ซึ่งสวมแว่นตา
นั้นจึง เข้าใจ ว่า มิ ไ้ มี ใคร คอย จับ คุก อากั
กิริยาของคน

“แม้ผู้หญิงคนนั้นสวยจริงนะ!” ข้าพ
เจ้าเอ่ยขึ้น กับ เขา เป็น ภาษา อังกฤษ อัน เป็น
ภาษาซึ่งเขาพูดได้ ก็มาก

“ครั้น” เขาคอยด้วยเสียง เขา แต่
มิถวัลแหยหัว แล้วก็นั่งเงียบไป

ข้าพเจ้ากล่าวแสดงความ ปรารถนา ใน ข้อ
ที่เจ้าหล่อนจะเป็นผู้ใดหนอ และกล่าวชม
เชยความคิดที่เจ้าหล่อนแต่ง รดไว้ อย่าง งด
งาม แต่ข้าพเจ้าได้บอกเล่าแก่สหายให้ข้าพเจ้า
ทราบเรื่องราวของเจ้าหล่อนเสีย แม้ ข้าพเจ้า
รู้สึกว่ายบุคคลทั้ง ๒ รู้จักมัก คั่น กัน ก็ ก็ ตาม
เขาทอดสายตามองตามเจ้าหล่อนไปจน เวลา
นาน ครั้นแล้วก็หันหน้ากลับมาเสียทางอื่น
ทั้งควิลงบน เก้าอี้ และควักยหรีดขึ้นดูสลับ

คณะกรรมการได้คอยเจ้าหล่อนกลับเป็น
เวลาครึ่งชั่วโมง เพื่อจักได้ให้ธงรางวัลแก่
เจ้าหล่อน แต่เจ้าหล่อนมิได้กลับมา - ทำ
ให้พวกเราพากันประหลาดใจ

ในที่สุด เจ้าชายโปลินสกี ประธาน
กรรมการได้ทรงรับสั่งขึ้นว่า :-

“แม้เลดี้แต่ง ภาย สู้ ชมกุน นั้น ทำไมไม่

กลัมนานะ ? เราจะต้องให้รางวัลที่ ๑ แก่
เจ้าหล่อน ด้วย ความคิดที่เจ้าหล่อน
แต่งรตนึ่งงดงามมาก ทั้งแต่มีการประกวด
มาไม่เคยมีใครแต่งงามเท่า พวกเราใคร
รู้จักเจ้าหล่อนบ้าง ?”

พวกเรา ทั้ง หมก ต่าง คอย เป็น ประโยค
ปฏิเสธ แต่ในทันใดนั้นสหาย ชาว เยอรมัน
ของข้าพเจ้าลุกขึ้นยืนและกล่าวว่า

“ข้าพพระเจ้าได้คุ้นเคยกับสตรีผู้นั้น พระ
เจ้าคะ แต่ในการที่เจ้าหล่อนไม่ มีความ
ประสงค์จะให้ใครทราบ ว่า เจ้าหล่อน คือใคร
เจ้าหล่อนจึงขอให้ข้าพเจ้ากราบทูลว่า แม้
ฝ่า พระบาท จะ ทรง พระ ราช ทาน รางวัล เป็น
จำนวนเงินแล้ว ก็ขอให้ทรงส่งไปยัง สภา
กองการ กุศลใน ซานวิโมเกติ - จะ เป็น ที่ใด
แห่งใดนั้นตามแต่ จะ ทรง พระราช คำรั้ เห็น
สมควร ”

เป็นอันว่าเจ้าหล่อน คน นี้ ไม่ ยอม ให้ พวก
เราทราบเรื่องราวของเจ้าหล่อนนั่นเอง

พวกเรา รู้สึก หลาดใจ มาก สตรี ผู้นี้
เป็นผู้มีตระกูลแน่ที่เกี่ยว แต่โดนเจ้าหล่อน
จึงสละทุนทรัพย์ออกแต่ง รด ประกวด ประชัน
แล้วและทำคนไม่ให้ ใครรู้จักนี้ คุ่ออกจะ
เป็นความลึกลับมาก

“ก็ส่วนของเล่า!” ข้าพเจ้าท้วง “เรา

จะไม่ส่งไปให้เจ้าหล่อนด้วยหรือ ?”

“เจ้าหล่อนไม่ต้องการหรอก” วัช
คอรฟ์ตอบ “ถ้าท่านคิดว่าเจ้าหล่อน ควร
จะได้ วัลรียงวัล เจ้าหล่อนก็มีความยินดีด้วย
รางวัลนั้นจะได้เป็นสมบัติ ของ กอง การ กุศล
แห่งใดแห่งหนึ่ง”

“แต่ท่านจะไม่ บอก นาม ของ เจ้าหล่อน
ให้เราทราบเป็นความลับหรือ ?” เคานต์
ก็อมองโซกรรมกำการผู้แทน ประเทศ ฝรั่งเศส
กล่าวถาม

“เมอร์ซีเออร์ ผมมีความเสียใจมากที่
ทำเช่นนั้นไม่ได้” บุรุษผู้ มี เค้า หน้า สด
ตอบ เราพยายามอ่อนน้อมเขาเท่าไร เขาก็
หายอกเราไม่ว่าสตรีผู้นั้น คือใคร และใน
เวลา อัน รวดเร็ว ชาว ก็ ยรว ล้อ ล่น ไป
ทุกคนว่า สตรีผู้ สวม เสื้อ ชุด ชมภู นั้น
เป็นสตรีลึกลับและขยันได้หายตัวไปแล้ว

คณะกรรมการได้พร้อมใจกันส่ง รางวัล
อันเป็นจำนวนเงิน ๑๒๐ ปอนด์ไปยังสภา กาล
ซินส์ ซึ่งเป็นออร์วังเลียงคูดูอนาในเท
มันตฤ ส่วนรางวัลเล็ก ๆ อดลงมากก็ได้
แจกจ่ายให้กับผู้ สม ควร ได้ วัล และ การ
ประกว พินธิ บุษผาติ ประจำ กิ สุก สัน ดง
อวสานพร้อมกบเลี้ยงบนซึ่งคราวกระหม ออก
มาทางข้อมในยามข้าสยัณห์

ที่โต๊ะ วัล ประทาน อาหาร ของวัชคอรฟ์
ในภัตตาคารที่พักในราตรีนั้นว่างเปล่า และ
ภายหลังที่ข้าพเจ้าได้ ได้ถามคนใช้ประจำห้อง
โงงตุแล้ว จึงได้รับคำตอบว่า

“มองซีเออร์ กระ หัก กระ หอย กลับ มา
เมื่อลงมือวัลประทานอาหารเย็นได้สักครู่ ใช้
เงินค่าที่พักแล้วก็ออกจากภัตตาคารไป อ้อ -
เขา ผาก เจก หมายถึง ท่าน ลับ ๓ - อยู่ นี้
แน่ครับ”

ข้าพเจ้าฉีกจดหมาย ซึ่ง เขียน โดย ความ
วัลรอนออกอ่านซึ่ง มิ ให้ความว่ -

“มิสเตอร์ครัทวิก - ผมขอขอยำหนัใน
ความเชื่อเพื่อซึ่งท่านมีต่อผมในเวลาอันสั้น ที่
ผมมาพักอยู่ในภัตตาคาร “สตรีลึกลับ”
ขอส่งความขอยำหนัท่านผู้ เป็น กรรมการ
และผู้ จัด การ ให้ เป็น ไป ตาม ความ ประสงค์
ของเจ้าหล่อนด้วย ผมเชื่อว่าวันหนึ่งเราจะ
ได้ มี โอกาสพบท่าน และจะได้ รู้ จัก กัน ที่
กว่าเวลานี้ -

เฮนริชวัชคอรฟ์”

ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าว่า เขา เคน
ทางไปเย็นนี้ นี่เขาเป็นพวก ท่อง เทียว ลี
แปดมงกุฏ ทั้ง ข้าพเจ้า สงสัย ใช่หรือไม่ ?
การเข้กนไปโดยคว้นเช่น นี้ เป็น ที่ ประหล
ว่าเขาได้ประสบเหตุการณ์ที่น่าสพึงกลัว เขา

ไว้ว่าเข้าห้องเป็นเวลาหนึ่งเดือน แต่ที่ใดไป
เสียก่อนครบกำหนดเข้า

เหมือนตกลงได้สักสิ้นไปแล้ว ข้าพเจ้า
ผู้เป็นเจ้าพนักงานผู้หนึ่งแห่งกรมสืบ ราช การ
ลับก็ท่องเที่ยวไปใน สถานที่ ต่างๆ ในคอนทิ
เนนท ซึ่งเนื่องจากกิจในหน้าที่ของ ข้าพเจ้า
และบางครั้งก็แทบจะเอาตัวไว้ ไม่รอด ถ้า
ใครบอกมาทราบความประสงค์อันแท้จริงของ
ข้าพเจ้า

ในฤดูหนาวแห่งปีก่อนมา ข้าพเจ้าเฝ้า
เข้าไปอยู่ในกรุงยิโคสเบิร์ก เพื่อสืบค้นข้อ
ความสำคัญ เกี่ยวกับ ทางรัฐ ประศาสน์
ของรัสเซียและฝรั่งเศส ซึ่งข้าพเจ้าได้บรรลุ
ล่วงถึงความสำเร็จโดยความช่วยเหลือของ
เจ้าหน้าที่ กระทรวงกรรมาโทม รัสเซีย ผู้ซึ่ง
กินสินบลจากรัฐบาลอังกฤษ เจ้าหน้าที่ผู้
นั้น ข้าพเจ้าจะไม่ออกนาม เขาได้ช่วยนำของ
เอกสารลับ ซึ่ง บรรลุ คำโต้ตอบระหว่าง กระทรวง
กับสถานทูต - มาให้ ข้าพเจ้า พร้อม กับ
สำเนาแผนผังแห่งการตั้งรั้วขึ้น เป็น ความลับ
ยิ่งยวด

สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้รับจากสหภาพ รัสเซีย
ของข้าพเจ้า เป็นวันหนึ่งในภักตาคารคอนนา
ที่เปฟเซสก็มอสต์; ข้าพเจ้า จักการ ช้อน
สิ่งสำคัญเหล่านี้ไว้ภายในตะเข็บเสื้อ และ

เวลา ๘.๓๐. คณนั้น ข้าพเจ้า กำลัง จาก รถ เคน
เข้าไปในสถานเพื่อขึ้น รถไฟสาย เหนือถัม
ออสเคนและลอนดอน; และในทันใดนั้น
เอง ข้าพเจ้าก็ถูกล้อมและถูกจับโดยนักสืบ
หลายคนในสถานเป็นจารบุรุษ!

หัวใจของข้าพเจ้าเหวลง ทันที ด้วย
มีใครคนหนึ่งขายข้าพเจ้าเสียแล้ว!

ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าสถานทูต ของ ข้าพ
เจ้าจะช่วยเหลืออะไรหาได้ ไม่ ด้วยรัฐบาล
ใดๆ ย่อมไม่รับรู้ด้วย กับ กิจการของจาร
บุรุษ และอนาคตกาลของข้าพเจ้า ก็คือการ
อยู่ในคุก รัสเซีย - ซึ่ง อาจ จะ ต้อง อยู่ ตลอด
ชีวิตก็เป็นได้

ข้าพเจ้า ถูก ส่ง ไป ยัง ที่ ทำ การ อธิบัติ
ตำรวจ โดย รถ ทรอสกี, และ เมื่อ ถูก ค้น
กระดากเอกสารสำคัญ ซึ่งข้าพเจ้าอุทิศสำห
ข้อไว้ ในตะเข็บเสื้อนั้น ก็หาตลอดพ้นสายตา
ของตำรวจไปได้ ไม่

เป็นเวลาสามวันสามคืนเต็มๆ ที่ข้าพเจ้า
ต้องถูกขังอยู่ในกรงคุก ในรู้อึดทนค้น
พลันก็เห็นไปเสียว่าชีวิตของข้าพเจ้า คงสูญ
สิ้นกันคราวนี้เอง

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย พึงเถาเอาเองเถิดว่า
ข้าพเจ้าจะใคร่กร สลดเพียงใด ข้าพเจ้า

ทราบก็แล้วว่า กิจการของข้าพเจ้าเป็นอัน
ถึงยุติกันที่ และข้าพเจ้าจะต้องถูกเนรเทศ
ไปอยู่กักกันในเอเชีย ความหวังต่างๆ ก็
เลือนลหายไปแล้ว

อย่างไรก็ตาม ในวาทะกาลแห่งวาระที่ ๔
เจ้าผู้คุมคุกที่ข้าพเจ้าถูกขังอยู่ เขาก็ประค
กรงเข้ามา และสั่งให้ข้าพเจ้าเตรียมตัวเพื่อ
เดินทางไกล ข้าพเจ้ารู้ดีทีเดียวว่าไป
ไหนเสีย! เจ้าหมอกคนรูปร่างกำยำใหญ่
โต หนวคเคียว รุ่มร่าม กิริยาท่าทาง
หยาบคาย

ในสมัยนั้น รัฐบาล รัสเซีย มัก ชอบ ส่ง
นักโทษไปยัง แอฟริกา หรือ โดยลอสก์ โดย
มีใ้ทำการพิจารณาไต่สวนแต่อย่างใด อย่าง
หนึ่งเลย

ดังนั้น ข้าพเจ้า จึง แต่ง กาย สรวม เสื้อ
คลุมและหมวก และรับประทานชุปผักกาค
ที่เขานำมาให้ ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็นั่งรถ
ไปยังสถานี มีตำรวจนอกเครื่องแบบคุม
ไปด้วย

พอข้าพเจ้าก้าวลงจากรถ ความหลาก
ใจก็ยังเกิดแก่ข้าพเจ้าทันที! บุคคลผู้ยืน
อยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าไม่ใช่ใครที่ไหนเลย พ่อ
โลมเอ็ก เฮนริช วิทซ์คอฟ ชาวเยอรมัน
ลึกลับคนนั่นเอง แต่คราวนี้เขามิได้สรวม

แวนดาซึ่งเคยทำให้ โยหน้าเขาฉีกไปจากเค
เวลานั้น ขณะที่เขาสั่งมือกับข้าพเจ้า นาย
ตำรวจนอกเครื่องแบบ ก็เลี้ยงกายหายลับไป
ทั้งให้ข้าพเจ้าอยู่กับสหายแต่ลำพัง! อย่างมี
อิศระภาพ!

“มาเถอะ มิสเตอร์ครู” เขาเอ่ยขึ้น
“อย่าให้เสียเวลาต่อไปอีกเลย รถไฟจะ
เคลื่อนจากสถานีอยู่แล้ว นี่แน่ะ ตัวโดยสาร
ไป ลอนดอน สำหรับท่าน หนังสือเดินทาง
และเงินสำหรับใช้จ่ายเล็กน้อย ขออย่า
กลับ มา รัสเซีย อีก เลย เจริญนะ สัญญา
ให้ผมดี”

“ผมสัญญา” ข้าพเจ้าตอบ สิ่งโลกไป
ด้วยความคิด “แต่ฉันมันไปอย่างไรกัน ?
ผมได้ความอิศระภาพเพราะท่านไม่ใช่หรือ?”

เขายิ้มพรวบ พลางกล่าวตอบ “ใน
เดี๋ยวนี้ผมบอกอะไรให้ท่านทราบไม่ได้” ขึ้น
รถเถอะ หากไม่ท่านจะไปไม่ทัน ผมรู้จัก
ที่อยู่ของท่านแล้ว และวันหนึ่งเราคงได้พบ
กันอีกแน่ทีเดียว”

“แต่ผมจะแทนคุณท่านครั้งนี้ได้อย่างไร
เล่า?” ข้าพเจ้าถาม ขณะที่เขาคุกเข่า
ขึ้นไปบนรถนอน

“วันหนึ่ง ผม จะ ขอให้ท่านช่วยเหลือผม
ใน กิจการบางอย่าง” สหาย ข้าพเจ้า ตอบ

อย่างขมขื่นอยู่ในที่ “เราเป็นเพื่อนกัน-
งั้นไม่ใช่หรือครับ?”

“แน้เทียว” ข้าพเจ้าตอบรับรอง พลาง
ส่งมือให้ “เพื่อนอย่างสนิท”

“ฉะนั้นลาก่อนละ ขอให้ท่านไปดีกว่า
เถอะ” และในวินาทีนั้นเอง รถไฟก็ใช้
จักรกลเคลื่อนออกจากสถานี บ่ายหน้าออก
จากรูขี้นจากคว้นออก ไปตามทางอัน
ปกคลุมด้วยหิมะและน้ำแข็ง สู่ยุโรปภาค
ตะวันตก

เขาได้ยกกระถางขึ้นหนึ่งลงในมือข้าพเจ้า
พร้อม กับ เงิน จำนวน เล็ก น้อย และ เมื่อ
ข้าพเจ้าหยิบกระถางขึ้นนั้น ขึ้นมาพิจารณาอีก
ครั้ง ๑ จึงทราบว่า เป็นหนังสือเดินทาง อัน
สลักหลังเรียบร้อย เพื่อให้ ข้าพเจ้า ออก
จากดินแดนรัสเซียได้สะดวก

ข้าพเจ้ายืนอยู่ท่ามกลางรถนอน โดย
มีรูที่ทะลุถึงคันสายปลายเหตุสถานใด
ข้าพเจ้ามิได้ ประสยความลำบากอย่างใด
เลย เมื่อรถถึงพรมแดน ด้วยหนังสือ
เดินทาง ของข้าพเจ้า เรียบร้อยหมดทุกอย่าง
และล่วงเวลามาได้อีก ๔ วัน ข้าพเจ้าก็ไต่
ย่างเท้าลงบนชานชลาแห่งสถานี ขว้างครอส
อีก วาระหนึ่ง แล้ว นั่ง รถไป ยัง ห้อง แຄ่ง
อย่าง สมัย เก่า แต่ มี ความ สบาย นำ อยู่ซึ่ง

ข้าพเจ้าชานนามว่าบ้านของข้าพเจ้านั้น

ที่ข้าพเจ้าเห็นหรือที่ปรารถนาก็ได้ครั้งนั้น
ว่าเป็นการอัศจรรย์มาก และเหตุการณ์อัน
ชวนพิศวงสงสัย เกยวเนื่องใน การทบทวน
กลับ เพิ่ม ความ ลึกซึ้ง ซึ่ง ล้อม รอบตัวข้าพ
เจ้า คราวนี้ อยู่แล้ว นั้นให้กลับ ทวี มีส่วน หนักขึ้น
ข้าพเจ้ามิได้ ทราบ ที่ อยู่ ของ เขา จึงไม่
สามารถเขียนจดหมายไปถึงเขาได้ เมื่อ
พักอยู่ที่ซานวิโม เขาบอกกับข้าพเจ้าด้วย
ความสลดใจว่า เขา เป็นผู้ ที่ต้อง เกี่ยว อยู่
ตลอดเวลา ซึ่งข้าพเจ้าก็อยู่ ๆ ระนึกได้ว่า
เขาหนีตำรวจ แต่เขาจัดการให้ข้าพเจ้าพ้น
มาจากคุกของรัสเซียโดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้านึก
ไม่ถึงเลย

สองขบวนรถไฟผ่านไป แล้ว แม่ข้าพเจ้า
มิได้ย่าง เท้า เข้าไป เหยียบดินแดนรัสเซียก็
จริง แต่ข้าพเจ้าก็คงดำรงตำแหน่งเป็น
ผู้สืบทอดราชบัลลังก์ ประจำ ประเทศ อีตาเลีย,
เยอรมันเนีย และ ฝรั่งเศส อยู่ คงเดิม ได้
ประสย เหตุการณ์ อัน น่าใจหายใจกว่า หลาย
ครั้ง ซึ่ง ข้าพเจ้า ไม่ เกยว กับ เรื่อง ที่ กำลัง เล่า
อยู่ขณะนี้

ซึ่งเขารู้ตัวที่ครอสฟเป็นนักเที่ยว บวก
จาก หลักแห่งตำแหน่งอาครบนั้น นี้ มี ข้อ
พิสดารอย่างพิศวงที่สุด

สายันทกาลแห่งฤดูร้อนวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้านั่งเล่นอยู่ใต้ต้นไม้ ในอุทยาน วู้ดซฮอลล์แห่งกรุงบรูซเซส ฟังเสียงคนตรีและคุยกัน กับ นายร้อย เอก ฮาโรลด์ บิวฟอร์ด นักการหลวง แห่ง กระทรวง การต่างประเทศ ผู้หนึ่ง ซึ่งคอยรับหนังสือจากสถานทูตในราชธานีแห่งประเทศเบลเยียม เพื่อออกเดินทางไปในวันรุ่งขึ้นนั้น ท่านนายร้อยเอกเอ่ยขึ้น พร้อมก้มหัวไปทางฝูงคนทูลกระหม่อมเล่นระหว่างคนทูลหยุก

“คุณนั้นแน่! เจ้าหมอลูกนั้นชื่อซอมเบ็ก ซึ่งผมเคยรู้จัก เห็นไหม คริบ? คนที่สวมหมวกสักหลาดอ่อน และแว่นตาดำสลัวเกินไปนั้นแหละ; คุณเขาเป็นคนลึกลับอยู่สักหน่อย ผมได้เคยพบเขาในสถานที่หลายๆหลาย ครั้ง เป็น คน ท้อง เที้ยว อยู่เสมอ เห็นจะเห็นคำรวบเสียละกรรมะ”

ข้าพเจ้าเหลียวไปมอง และเงยพอลม เอกสหายเยอรมันของข้าพเจ้า เขาแต่งกายด้วยเครื่องชุดเวลาเย็น สวม หมวกสักหลาดสีเทา สวมแว่นตา เกินสลับหูอย่างสวยงามใจเฉื่อยปนไปกับคนอื่น ๆ

ครั้งแรก ข้าพเจ้านึกจะวิ่งตามไปทักทายปราศัย กับ เขา แต่ข้าพเจ้า กลับ เปลี่ยนความคิดนั้นเสีย ด้วยตั้งใจว่า ถ้าเขาเดิน

ผ่านโต๊ะข้าพเจ้ามาอีก จึงจะเรียกให้เขาหยุด แต่ความประสงค์ของข้าพเจ้าใน ข้อนี้ เป็น อันไม่ สม นึก ด้วย เขามีได้ เดิน กลับ มา ข้าพเจ้าเห็นร่างอันผอมบางของเขา เกินลี้ๆ ล้อ ๆ หายเข้าไปในเงาครีမ် ปลายหวัที่ เขาสูบล่องแสงเป็นจุดแดงลอคความมืดออกมา ชวนให้ข้าพเจ้านึกว่าเขาเป็นบุคคลที่เต็มไปด้วยความลึกลับยิ่งกว่าแต่ก่อน

ล่วง กาลมาได้อีก ๒ อาทิตย์ เราได้ละเงินหน้ากัน อย่างจริงจัง ที่ อาเวนีโอเลเปรา ในกรุงปารีส เขา กำลัง มองดู แจกความขายของที่หน้าบ้าน ข้าพเจ้าจึงเดินควงเข้าไปทักเขาทันที

เขาแต่งกายสวมปลอมผิวดมรมา และข้าพเจ้านึกว่าผิวหน้าเขาซีกสลคกว่าที่เคยเห็น เขาจับมือข้าพเจ้าพร้อมกับแสดงความยินดีที่ข้าพเจ้าได้ เห็นรถบัสคริบ มาได้โดยสวัสดิภาพ ครั้นแล้วในทันใดนั้นเองความคิด อย่าง หนึ่ง ก็ แล่น มา สดก หัวใจ ข้าพเจ้าบุคคล ผู้ เดียวนี้ เท่านั้น ที่ทวงว่า ข้าพเจ้ามีน้ำหนักอย่างไร - หรืออีกนัย ๑ ก็ คือว่า เขาเป็น ผู้กวนาคคกาลของข้าพเจ้าไว้ในกำมือ

ความจริงข้อนี้ มิใช่ เป็นของ น่าสนุกเลย ด้วยถ้าบุคคลผู้ใดต้องมีชีวิตอยู่โดยการปลอมแปลง และหากินโดยกำลังความคิดของ

ตนเช่นข้าพเจ้าแล้ว สิ่งที่จะต้องเกรงกลัว ให้คำรวาทราบ และข้าพเจ้าก็จะต้องถูกจับ
หนักหนา ก็คือการเผยแผ่ความจริง ถ้า อีก ครั้งหนึ่ง เช่นเดียว กับที่ เคย ถูก มาแล้ว
เจ้าหมอคนนั้นมีความพอใจแล้ว เขาอาบอบ ในรัชเชิษ

(จะจบในเล่มหน้า)

สามารถผู้หนึ่ง ปรากฏนามว่าซอเซงเลงไป
 ไซท์อีก เพื่ออาราธนาผู้มีพระโคตรยี่
 มาให้ครบบริบูรณ์ และผ่านไปทางพม่า แต่
 อำมาตย์ผู้ใดกระทำให้ระสรวนแห่งการไป
 ไซท์ถึงที่สุดลงเสีย ณที่ ประเทศพม่า นั้นเอง
 โดยมิผลตรงข้ามกับที่ ให้หลักแห่งพระพท
 สาสนาของจีน ปรากฏจากความยกย่อง ถึงที่
 พระเจ้าดังไทซงโคไ้ทรงมิ่งหมาย ทั้งมีข้อ
 ความพิศดารอยู่ในเรื่องนั้นแล้ว เรื่องนั้นยี่ว่า
 ไ้ปรากฏอยู่ในสมุคประจำวันของซอเซงเลง
 โดย เป็นลายมือ ของ ซอเซงเลง ไ้จดลงไว้
 เป็นภาษาจีน แล้วพม่าไ้แปลออกเป็น
 ภาษาพม่า และโปรเฟสเลอว์แอไ้แปล
 จากพม่าเป็นภาษาของท่านโปรเฟสเลอว์อีก
 ต่อหนึ่ง ตามทางสันนิษฐานของท่านโปร
 เฟสเลอว์ว่า การที่ซอเซงเลงไ้กล่าวถึง
 มุลเหตุ แห่งเรื่องนั้นไว้ใน สมุคประจำวัน ของ
 คนนั้น ก็คงเป็นเพราะซอเซงเลงเห็นว่าเมื่อ
 คนไ้เอาสารกระทำกัน ก็เป็นการสมควรที่จะ
 กล่าวถึงมูลแห่งกิจนั้นไว้ด้วย เพื่อประกอบ
 กัยการทศนจะกระทำต่อไป เพราะเป็นเรื่อง
 ที่สืบเนื่องกันมา อย่างน้อยที่สุดเรื่องของคน
 ไ้กระทำนั้นก็จะไ้เป็นพระลัทธิแก่นภายหลัง
 ต่อไป จึงไ้กล่าวถึงเหตุเดิมของเรื่อง
 ไว้ใน สมุคประจำวัน ของคน แต่โดยสังเขป

ส่วนเหตุที่ซอเซงเลงไ้ประสบด้วยตนเองนั้น
 ซอเซงเลงไ้ถึงสมุคประจำวันไว้ โดยพิศดาร
 เท่าที่เรื่องราวของคนจะพิศดารไ้ ครั้นเมื่อ
 ซอเซงเลงหายสาบสูญไปแล้วเรื่องจึงปรากฏ
 ขึ้น ส่วนนามสถานที่และบุคคลนั้นไ้เรียก
 อย่างจีน ๆ เพราะคนจีนเป็นต้นของเรื่อง
 สถานที่ หรือย่านเมืองโคไ้โปรเฟสเลอว์แอไ้
 ทราวย่าชาวอังกฤษเรียกอย่างโคในปัจจุบัน
 ท่านโปรเฟสเลอว์ ก็เขียนนามที่เรียก อย่าง
 อังกฤษลงไว้ด้วยเพื่อใ้ผู้อ่านทั้ง อย่างไม่
 ถิ่นนามสถานที่และบุคคลต้องผิดเพี้ยนกันไป
 ไม่มากนักโดยไ้แปล กันมา เป็นทอด ๆ
 ถึงสามภาษาแล้วตามที่ท่านโปรเฟสเลอว์ไ้
 กล่าวไว้ข้างต้นนั้น และมีคนข้าพเจ้ากลับ
 รวบรวมลงเป็นภาษาสยาม ตามเค้าเรื่องของ
 ท่านโปรเฟสเลอว์อีก ซึ่ง เป็น ทอดที่ สิ้น
 สำเนียงภาษาจำต้องห่างกันยิ่งขึ้นอีก แต่
 ข้าพเจ้าไ้พยายามเขียนนามเหล่านั้นลงตาม
 ภาษา ของ ท่านโปรเฟสเลอว์ อย่างเคร่งครัด
 หากจะมีผิดอย่างก็เพียงแต่เติมวรรณยุกต์ แล
 สระ สัน และยาวตามที่เคยไ้ยินไ้พบ เขา
 เรียกนามสถานที่และบุคคลแห่งจีนและพม่า
 ที่คล้าย ๆ กันบ้างเท่านั้น แต่ ก็โดยน้อย
 และเป็นธรรมดาอยู่เองที่ข้าพเจ้าไ้ไม่มีความ
 รู้ใน ภาษาจีน และ พม่า ที่ จะ ต้อง ยึด เสีย

แห่ง ภาษา ของ ท่านโปรเฟสเซอร์ เป็นบันทึก
เพราะฉะนั้น จึงยังมีหวังอยู่บ้างว่า คง จะได้ รับ
อภัยจากท่านผู้อ่านทุกท่าน หากว่านามเหล่านี้
นั้นระมัดพิชฌ์กันไ้ไปมาก รวมทั้งที่หากว่าเรามี
ความไม่พอใจใน ส่วนนามภาษา ที่ เขียนลงนี้
ด้วย ส่วน ความจริง แห่งเรื่องนั้น จะมีจริง
เพียงไรนั้น ข้าพเจ้า ขอ มอบให้ เป็น นาท
ของท่านโปรเฟสเซอร์ ซึ่ง กล่าวนาม มาแล้ว
และ ซึ่ง เป็น เจ้าของ แห่งเรื่องนั้น เป็น ผู้รับผิดชอบ
ชอบโดยตลอด

วันที่ พดศกิกายน พ.ศ. ๒๔๖๖

“คืนสอ”

จำเดิม แต่ พระเจ้า ถึงไทชง (ลีสืบ)
ซึ่งเป็น ภาระกิจของ องค์ที่ ๒ ในราชวงศ์ ถึง
ครอง เมือง เชียงออน ไ้ สวรรคตโดย
เสวยราชสมบัติครบสิบสามปีตามทีพระอิศวร
เจ้าได้ กำหนดไว้แล้ว และไ้ กลับพัน
คงมี พระชนมชีพ ครอง ราชสมบัติ ต่อไปอีก
เพราะ ทูตแพงเจ้าพนักงานรักษาทะเบียนการ
เกิด และ ตาย ของ มนุษย์อยู่ใน โยมโลก ซึ่ง
เป็นสหายร่วมสหาย ของทูตทั้งมาตุปราช
ของพระเจ้าถึงไทชงไ้ ช่วยเหลือโดย แก้ว
เลขในทะเบียน กำหนด ครองราชสมบัติ ของ

ภาระกิจที่ยัง ซึ่ง ของ พระองค์ มี กำหนด
เพียง ๓๓ ปี ให้เป็น ๓๓ ปี ด้วยเหตุนี้
จึงให้ทูตแพงทราญว่าเจ้านายของตนจะต้อง
ลงมาสู่ยมโลกและขอให้ช่วยเหลือ ทูตแพง
จึงไ้จัดการช่วยเหลือดังกล่าวแล้วนั้น พระ
เจ้าถึงไทชง จึงมีพระราชหฤทัย ที่จะประคอบ
การกุศลโดยกระทำให้พระพุทธรูปศาสนาไ้แผ่
ไพศาลไปทั่วประเทศดงกักเพราะไ้ทรงเชื่อ
กรรมเชอผล

การ ที่ พระเจ้าถึงไทชงมีพระราชศรัทธา
เลื่อมใสในพระพุทธรูปศาสนาซึ่งไ้โดยทูตแพง
ไ้ เชิญ พระเจ้า ถึงไทชงให้ทอด พระเนตร
สถานที่ ต่าง ๆ ใน โยมโลก ซึ่ง เป็นที่เก็บ
วิญญาณ ของมนุษย์ทั้งหลาย ที่ ถึงแก่กรรม
แล้วมากกักขังทรมานต่างๆ ตามลักษณะแห่ง
ความบาปที่ไ้ กระทำไว้เมื่อยังอยู่ในมนุษย์
โลก พระเจ้าถึงไทชง เมื่อไ้ทอดพระเนตร
เห็นวิญญาณ ของ มนุษย์ ต้อง รับการทรมาน
โดยอาการต่าง ๆ กันอย่างน่าหวาดเสียวเช่น
นั้นก็สลดพระทัย ทรงนึกถึงกองกรรมต่างๆ
ที่มนุษย์หมกมุ่นอยู่โดยมิไ้ มี หลักไ้ ที่ จะ
เป็นเครื่องยกเหนียวในการที่จะยกตนให้ห่าง
จากกิเลสต่าง ๆ นั้น ด้วยมนุษย์เหล่านั้นมิไ้
มีโอกาศ ที่ จะไ้ แลเห็นผล แห่งความบาปที่
ตนประพฤติ พระองค์ ไ้ใคร่ที่จะช่วยเหลือชาวระ

ล้างความบาปของมนุษย์ให้เบาบาง เพื่อจะได้
ปราศจากการทรมาน อันแสนสาหัสที่สุดที่จะ
พรรณามาเมื่อไปสู่สุภโลกแล้ว พระองค์จึง
รับสั่งตามทวยแพงบว่าพระมโหฬายโคที่มนุษย์ควร
ประพฤติอื่น จะกระทำให้พ้นกองทุกข์เหล่านั้น
ได้บ้าง ทวยแพงบทูลว่าทางที่จะช่วยให้มนุษย์
พ้นจากกองทุกข์เหล่านั้น มีอยู่ทางเดียวเท่านั้น
คือต้องประพฤติตนให้อยู่ในทางสัมมาปฏิบัติ
อันเป็นธรรมของพระเช็กเกี่ยมมอญนี้ (พระ
สากยะมุนี) ครั้นทวยแพงบพวกระเจ้าถึง
ไทชงทอกพระเนตรสดานที่ต่าง ๆ ทั่วแล้วก็
ทูลเชิญให้พระเจ้ายิ่งไทชงเสด็จกลับยังเมือง
มณุษย์ เพื่อครองราชสมบัติต่อไป จนกว่าจะ
ครบกำหนด

ตั้งแต่บัดนั้นมา พระเจ้ายิ่งไทชง จึงได้ทรง
บำเพ็ญกุศลสร้างอารามถ้ำโดยสดและแจกจ่าย
ไทยทานต่าง ๆ และทรงระลึกรังเกียจของ
ทวยแพงบ ที่ว่าธรรมของพระเช็กเกี่ยมมอญนี้จะ
ช่วยให้มนุษย์พ้นทุกข์ชกนัย คือพ้นห้วงแห่ง
กองทุกข์ต่าง ๆ ไ้ด้นั้นเสมอ แต่ไม่อาจจะ
ทรงทราบว่าพระเช็กเกี่ยมมอญนั้นจะปรากฏอยู่
ณสารทิศใด เพราะไม่มีโอกาสจะซักถาม
ทวยแพงบให้ซักเจนได้ จึงยังต้องเผลออยู่

วันหนึ่ง พระเช็กเกี่ยมมอญทรงทรวายโดย
ญาณวิเศษ ของ พระองค์ ว่า พระเจ้ายิ่งไทชง

ซึ่งเป็นราชาแห่งมหาประเทศจีน เป็นผู้ถือปรั
ด้วยอุปนิสัยขี้ขี้ในทางมรรคผล และจะเป็น
กรรมด้วย เงิน องค์แรก ที่จะยังให้ชาวจีนเริ่ม
นับถือพุทธศาสนา จึงรับสั่งให้พระมโหฬาย
คิน (โมซกัลลา) เสวกไปชี้แจงโดย อูบาย
อย่างใดอย่างหนึ่งให้ พระเจ้า ถึงไท ชง ทรง
ทรวาย ว่า พุทธศาสนาประดิษฐาน อยู่ ณ ไช่ที้
(อินเคียบ) และให้จัดการอาราธนาพระไตร
ปิฎกไปส่งสอนชาวจีนต่อไป พระมโหฬายคิน
จึงได้ ไปยังประเทศจีนโดยอาศัยพุทธปาฏิหาร
จึงถึงประเทศจีนในพริบตาเดียว แล้วแปลง
เป็นพระเถระผู้เฒ่าคือองค์ และเข้าเฝ้า
พระเจ้ายิ่งไทชงในโอกาส ที่ ทรงบำเพ็ญ พระ
ราชกุศลถวายอาหารบิณฑบาตรแด่ไทยทาน
แก่บรรดาพระสงฆ์ที่ประจำอยู่ณอารามต่าง ๆ
กับพระสงฆ์ที่อุทิศมาจากประเทศอื่น ๆ และ
เป็นอาคันตุกะแห่งอารามต่าง ๆ นั้น ครั้น
เมื่อภักทิจำได้สำเร็จแล้ว พระมโหฬายคิน
จึงทูลขึ้นว่า ข้าแต่พระมหาราชพิตร ราชสม
ภารเจ้า อาดมาภาพเป็นชาวเงาหลายกัก
ได้อุปสมบทเป็นบรรพชิตเพคะมาหลายพรรษา
และ อุทิศไป ใน ประเทศ ที่นับถือพุทธศาสนา
หลายประเทศ เพื่อแสวงหาทางเกิดอุณแห่งวิ
ของสาสนานี้ ในที่สุดอาดมาภาพก็ได้พบ

ตีประสงค์ สาสนาอันประเสริฐในไท่เก๊ก
 ชนแดนประเทศไชยท้าวทศปราชญ์โพธิ์ ผู้
 เป็นประมุขแห่งศาสนานี้ มีพระนามบัญญัติว่า
 พระเช็กเกี่ยมมอญ ซึ่งเป็นผู้ตรัสรู้ด้วยพระ
 องค์เองประทับอยู่ณอารามลยอิม อาคมา
 ภาพ เทียบ มา ถึง บ้าน เมือง ของ มหายพิศ
 อาคมาภาพมีความปลื้มใจ ที่ เห็น มหายพิศ
 ทรงเลื่อมใสในศาสนานี้ เพราะศาสนานี้
 ประกอบด้วยธรรมอันแท้จริง แม้มหายพิศ
 มีพระราชหฤทัยจะใคร่ให้ ธรรม อัน แท้จริง
 แม้ใดศาลไปใน ประเทศ ของ มหายพิศแล้ว
 ควร จักให้ อารามนาพระไครยบิฎก ธรรม ที่
 กล่าวนี้ มา จากไชย เพื่อให้งิภย สงฆ์ แห่ง
 ประเทศนี้ได้อำริณให้บริบูรณ์ เมื่อพระ
 มอญคิดเห็นพดกดังนี้แล้วก็ถวายพระพรลาหาย
 ไปจากที่นั้น

พระเจ้าดังไทจง เมื่อได้ทรงฟังคำอธิบาย
 ของ พระภิกษุ แปลก หน้า และ ทศพระนคร
 เห็นอาการไปของเขมรเช่นนั้น ก็ทรงเชื่อว่าเป
 เทพยาลงมาแจ้งเหตุให้ทรงทราบ จึงทรง
 ปราโมทในพระทัยยิ่งนัก ที่ได้ทรงทราบว่า
 เกิดแห่งพระไครยบิฎก จึงให้พระทั้งเซ
 ราชาคณะวิเศษออกไปอาราธนาพระไครย
 บิฎกจากประเทศไชย พระทั้งเซภักษิย
 สำหรับ แยกหาม สัมภาระ ๓ คน ได้ เดินทาง

จากประเทศจีน ตักตรงไป ทางปราจีนทิศ มุ่ง
 จะไปยังประเทศไชยที่ การเดินทางไปไชยที่
 นี้ลำบากมาก เพราะเป็นทางกันดารต้อง
 ขนเขาลงห้วย ร้อนแรมไป ตาม ข้าง ต่าง ๆ
 ทั้งประกอบด้วยสิ่งทสราสั่ว และ ยัคาร้าย
 ต้องทำการต่อสู้ และ ป้องกันตัวโดย ไช้กำลัง
 ภาย บ้าง และ โดย อาคัย การ ระลึก ถึง คุณ
 อำนาจพระเช็กเกี่ยมมอญเพื่อพหุฐานภาพยิ่ง
 ตามกาลระเทชะ จนครบถ้วนมาถึงประเทศไชยที่
 โดยสวัสดิภาพ เมื่อได้ ไต่ถามทราบว่า
 วิภลยอิมอยู่ที่ไหนแล้ว ก็ ตรงไป ยังวิภลยอิม
 อันเป็นอารามที่พระเช็กเกี่ยมมอญ ประทับอยู่
 เข้าเฝ้าองค์พระเช็กเกี่ยมมอญ แสดงความ
 ประสงค์ตามที่ไต่ถามมานั้น พระเช็กเกี่ยม
 มอญจึงรับสั่งให้ประชุมสงฆ์พร้อมกัน เมื่อ
 เห็น เปน การ สม ควร ก็ รับ สั่งให้ พระ อนัน
 (พระอนันต์) จักคุมภริยพระไครยบิฎกให้ตาม
 ปราธนา พระทั้งเซเมื่อได้พักอยู่พักการ
 ต่าง ๆ แห่งวิภลยอิมพอสมควรแล้วจึงได้ ลา
 กลับยังประเทศจีน นับเวลาไปมาได้ประมาณ
 ๕ ปี แต่เป็นวาคนาของประเทศจีนที่จะมิได้
 มีคัมภีร์พระไครยบิฎก แห่ง พระพุทธศาสนา
 ไว้ประคัยย่านเมือง โดยบริบูรณ์ และ ดาวร จึง
 พระเอนเกล้าขบัตเหตุขึ้น ขณะนี้ พระทั้งเซ ภ
 คิษยทั้ง ๓ กำลังเดินทางมาตามเชิงเขาเงาเซงชัว

ณพรมแดนนั้น ไ้เกิดฝนตก ฟ้าใหญ่ มีหยก
หย่อน ฟ้าคะนองเสียงกรืนคราง น้า สยดสยอง
พระทั้งเซง และ คิษย์ ทั้ง ๓ เบียดโซก ทนาว
จน ตัว สั่น แขนง กระตุก จะ หลุด ออก จาก ร้าง
บรรดาสามภาระคลอจนคัมภีร์พระไตรปิฎก
ก็เบียดสั่น ครันฝนหายแล้วจึงนำสยงจิ๋ว
และพระคัมภีร์ออกตากแดด แด่ยั้งหาหมก
เคราะห์ไม่ โดยขณะนั้นไ้บังเกิดลมกรรพพัด
กระพือเสียงสนั่นท่วนไหว บรรดาคันไม้
ใหญ่หักโค่นเสียงโครมคราม ลมยิ่งพัดแรง
จิกเข้าคุ ประทุว่า บรรดาภูเข ทั้งหลายใน
แถบนั้นไ้ อ่อนไหวไปตามลม พระทั้งเซง
กัษย์คิษย์ เข้าเกาะอยู่ตามแง่งเขา รัลึก คล้าย
ว่า ตัวไ้ ลอยไปตามลม พรหม กัษย์หนีเขาที่
เกาะอยู่นั้น ครันพยสงบลั่งรัลึกว่าบรรดา
สัว ของ ต่าง ๆ ทั้ง คัมภีร์พระไตรปิฎกไ้
ปลิวกระเด็นกระจายหายไปหมด พระทั้งเซง
กัษย์คิษย์มีความเสียใจหาที่เบียดยมิไ้ ถึงกัษย์
นำคากคิกจะกลับไปไซ้ที่อีก หนทางก็
ไกลเหลือเกิน เพราะกลับมาจากเจ้าเขตร์แดน
จีนแล้ว จึงจำเ็นต้องหักใจเ็นกลีย้าน
ขณะนั้น พระทั้งเซง พะเ็นเหลือบไปเ็นแผ่น
พระคัมภีร์แผ่นหนึ่งติดอยู่ในซอกหิน มี
ความยนิคิเ็นอันมากรีบหยิบขึ้นดู เ็นเป็น
แผ่นหน้าคันมีคำว่า "ล้าบู" (นะโม) ปรากฏ

อยู่สองคำเท่านั้น พระทั้งเซง เ็น หมก
ความสามารถจะตามค้นคัมภีร์พระไตรปิฎก
ไ้ไ้ อีก จึง จำ ต้อง ตั้ง หนา เ็น ทาง กลีย
ต่อไป

ครัน ถึง เมืองเซียงฮอน อัน เ็น พระนคร
หลวง แห่งประเทศจีนในยุคนั้น ก็เข้าเฝ้า
พระเจ้าดังไทซงในโอกาสอันควร ทูลแสดง
ประพฤทิ เหตุ ที่ เ็น มา แล้ว ทั้ง แค่ คัน จน
ฮะสาน

พระเจ้าดังไทซง มี พระทัย ยิน ติ ที่ พระ
ทั้งเซงไ้ กลับมาโดยสวัสดิภาพ แต่ทรง
เสียดพระทัยที่ไ้ คัมภีร์พระไตรปิฎกกรรม
มาขริบรณ ถึงกระนั้นก็ไ้ ยั้งทรงศรัทธา
ฉลอง อรรถ คาถา สอง คำ ของ พระเช็กเกีย
มอ่งนั้ พระทั้งเซงไ้ มานันเ็นอันคิ และ
ริบสั่งให้พระทั้งเซง คัดแจกทั่วทุกพระอาราม
กัษย์ให้ พระทั้งเซง จัดการส่งสอน ตามระเบียบ
ของพระเช็กเกียมอ่งนั้ ที่ไ้ พยไ้ เ็นมานัน

ส่วนวัคเซงฮอกย ซึ่งพระทั้งเซงเ็นราชา
คณะปกครองอยู่นั้น พระองค์ไ้ ถลาปนา
ขึ้นเ็นพระอารามหลวง และปฏิสังขรณ์ใหม่
งคางมมาก เพราะวัคเ็นวัคที่พระองค์
ไ้ ประสวร โดยในรัชสมัยของพระเจ้า
ซุ่ยเซียงที่ครองแผ่นดินซุ่ย และพระเจ้าดัง
เคาเซาพระราชบิดา ของพระองค์ ยังดำรงยศ

ถึงคงตำแหน่งราชการในแผ่นดินชยนั้น
พระเจ้าชยเชียงที่ใด ทรงตั้งให้ถึงคงไปเป็น
เจ้าเมืองไทวณ ซึ่งในสมัยแผ่นดินชยเรียก
ว่าเมืองกัฏฐ (แคนทอน) และในสมัย
แผ่นดินชย เรียกว่าเมืองเกียนคัง มาใน
รัชสมัยของพระเจ้าชยเชียงที่เรียกว่าเมือง
ไทวณ ในยุคนั้น ชินฮ้อง ซึ่งเป็นมกุฎราช
กุมารของแผ่นดินชย ทรงประพฤติกุไม่เรียบร้อย
ขุนนางทั้งปวงก็เกรงกลัวไม่มีใคร
กล้าตักเตือน ต้องยอมเป็นข้าของมกุฎ
ราชกุมารหมด เว้นแต่ถึงคงผู้เดียวไม่
ยอมไปเป็นพวกของมกุฎราชกุมาร และ
ติเตียนความประพฤติของ ชินฮ้องเสมอจน
ความทราบดีถึงชินฮ้อง ๆ โกรธมาก แต่จะทำ
อะไรไม่ได้ เพราะถึงคงเป็นขุนนางผู้ใหญ่มี
อำนาจมาก และพระเจ้าแผ่นดิน ก็โปรดปราน
ด้วย เป็นผู้ใดที่ปรายปรามราชบัลลังก์ทั้ง
ภายใน และภายนอกถวายคำมีความชอบต่อ
แผ่นดินเป็นอันมาก ก็นั้น ชินฮ้องจึงไม่
อาจทำอะไรได้ เป็นแต่พยายามอยู่ในใจ
เท่านั้น ครั้นพระเจ้าแผ่นดิน ทรงตั้งให้
ถึงคงไปเป็นเจ้าเมืองไทวณ ชินฮ้องเห็น
เป็นโอกาสเหมาะที่จะทำร้ายถึงคงได้ จึงได้
คุมพรรคพวกหลายสิบคน ปลอมเป็นโจรไป
ข่มขู่ที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง คามทางที่ถึงคงยก

ครอบครัวเดินทางไปเมืองไทวณเพื่อจะทำ
ร้าย ครั้นถึงคงกับพวกพ้องมาถึงที่ซึ่ง
ชินฮ้องข่มขู่ พวกชินฮ้องก็ตรึงกันออก
ทำร้ายพวกถึงคง ๆ ก็ต่อสู้จนสุดความสามารถ
แต่พวกโจรมากกว่า ถึงคงต่อสู้
จนจะเสียทีอยู่แล้ว พระเอน ชินฮอกไฟ
ซึ่งต่อสู้ได้ เป็นแม่ทัพใหญ่ของพระเจ้าถึง
ไทชงมาพบเข้ามีความสงสาร จึงได้เข้าช่วย
ต่อสู้ฆ่าพวกโจรตายเป็นอันมาก ชินฮ้อง
ซึ่งปลอมเป็นพวกโจรมานั้น เห็นท่าไม่สู้ดีพา
พรรคพวกที่เหลืออยู่หนีไป ชินฮอกไฟ
เมื่อเห็นพวกโจรแตกไปหมดแล้ว ก็เลยไป
ไม่ทันได้พักจากภัยถึงคง เพราะเวลานั้น ชิน
ฮอกไฟกำลังรีบระไปราชการ ถึงคงจึงได้
รอดจากอันตราย และระลึกถึงคุณชินฮอกไฟ
เป็นอันมากแล้วเลยเข้าไปพักในวัดเซงชอกย
ซึ่งอยู่ในแถบนั้น ทั้งใจว่าจะอาศัยสักคืน
หนึ่งจึงเดินทางต่อไปยังเมืองไทวณ แต่
พระเอนในคืนวันนั้นทรงมาถึงคงคลอเคลียชวน
มาเป็นชาย ก็พระเจ้าถึงไทชงนี้ ถึงคง
จึงต้องเลยอาศัยอยู่ณวัดนั้น จนบรรดาบิดาถึง
เดินทางได้ จึงได้ออกเดินทางต่อไป และเมื่อ
ก่อนจะไปได้นำเงินมาถวายสมภารแห่งวัด
เป็นอันมาก และตั้งใจว่าถ้าได้เงินเจ้าเมือง
แล้วจะปฏิสังขรณ์วัดนี้ให้คงงาม โดยเห็นว่า

การที่ภรรยาของคน มาคลอเคลียในวัดนั้น เป็นการมิบังควร ด้วยเหตุนี้บรรดาภรรยา เมื่อถึงคงไต่เป็นภริยาด้วยปราชัยเสียแล้ว พระนามพระเจ้าถังเกาเซา จึงได้ทรงศรัทธา ก่อสร้างวัดกันอย่างงดงาม ครั้นพระเจ้าถังไท่จงราชบุตรไท่ สิบราชสมบัติต่อมาถึงขึ้น ยารังวัดขึ้นขึ้น เพราะพระองค์ได้ประสูติใน วัดนั้น และในที่สุดก็ได้สถาปนาขึ้นเป็นพระ อารามหลวง และทรงตั้งให้พระถังเซ่งมี้มีความชอบ และ รอยรู้ พระปรีชาธรรม เยี่ยม ยอกกว่าผู้อื่นในยุคนั้น เป็นพระราชาคณะ ถึงกล่าวมาแล้ว

พระเจ้าถังไท่เซ่ง ถึงแม้จะให้จัดการทาง สำนึกกระเวียบร้อยไปแล้วก็ตาม แต่ก็ยัง พอพระทัยเติมที่ไม่ เพราะพระไตรยชฎาทิ ไ้มาจากไซ่ทั้นไม่ครบบริบูรณ์ ทรงระลึกถึง ความบกพร่องแห่งพุทธศาสนาใน ราชอาณาจักร ของ พระองค์อยู่ เป็นเนืองนิตย์ และทรงดำริที่ใครจะคิดให้ผู้ที่หลงผิดไปไซ่ทั้น อีก เพราะ เวลานานเมือง เจริญรุ่งเรือง ปราศจากศึก สงคราม การ คมนาคม ระหว่างประเทศใกล้เคียงก็สะดวกขึ้น

วันหนึ่งเสกษออกมาว่าราชการ มีขุนนาง ฝ่ายทหารและพลเรือนเผื่ออยู่พร้อมกัน จึง ปรึกษารว่าหลายมาแล้วพระถังเซ่งได้เอาสาไป

อารามพระไตรยชฎา ณ ประเทศไซ่ทั้น แต่ ได้ ประสพอันตรายใน ระหว่างทาง ทำให้พระ คัมภีร์ไตรยชฎา อันตรธานเสีย เป็นส่วนมาก เพราะฉะนั้น คำว่าพระไตรยชฎาของเรา จึงคง บกพร่องอยู่ นับว่าทางศาสนาแห่งประเทศ เรายังขาดซึ่งความบริบูรณ์ไม่ ครั้นจะให้ พระถังเซ่งไปอารามอีก ก็คือการรบกวน เหนือมาก ทั้งเวลานั้น เรายังขาดซึ่ง กอปรก้อง ผักผ้าย สิ่งสอนปรีชาธรรม แก่ ภิกษุสงฆ์ ทั้ง หลายเสมออันมีว่างานมากอยู่ จึงใคร่จะให้ ขุนนางทางฝ่ายธรรมการ ซึ่งมีความรู้ ในทาง อักษรศาสตร์จัดจำนไปไซ่ทั้น เผื่อจะค้น พระ เช็กเก็บมอญนี้ ขอละกึก พระไตรยชฎามา ให้ครบถ้วน และถูกต้อง หากผู้ใดกระทำ การสำเร็จสมประสงค์ของเราแล้วจะนำเงิน รางวัลให้ถึงขนาด

ขณะนั้นฮ้อเซ่งเล่งขุนนางแผนกธรรมการ ซึ่งเผื่ออยู่ ณ นั้น ลกขึ้น ด้วยคำนัย รัย อาสา ฮ้อเซ่งเล่งผู้นี้เป็นเชื้อสายฮ้อเซ่งเซียนบุตรเขย เชียงชี่คืบ และเชียงชี่คืบก็บุตรเขยพร้อมทั้งบุตรเขยได้ ถัก ประทาร์ชีวิตใน ถาน ขบถ เมื่อคราวพระเจ้าถังไท่จงได้กรีธาทัพไป ตีประเทศเกาหลี่ (โคเรยา) โดยเมื่อเชียง ชี่คืบได้มีคำสั่งให้ ไปตีค่านเจาเมอเทียนเนย (เปอร์คฮาเออร์) ซึ่งเวลานั้นเป็นของประเทศ

เกาหลี และไม่สามารถจะต้านทานแรง
 แรงแทนได้ตามประสงค์ ครั้นจะกลับไป
 ไปทูลพระเจ้าไทชงก็กลัวจะทำโทษ จึงเลย
 คึกขบถ พายศร และยศรเขย ยกกองทัพขึ้น
 กลับไปตีเมืองเชียงฮอนจะแย่งราชสมบัติ
 แล้วฟันเลี้ยวฮอง (สยีนคย) โคมาปราบปราม
 ทัพซึ่งก่อกวน เมื่อพระเจ้าตั้งไทชงเสด็จการ
 ปราบเมืองโคเรียว ยกทัพกลับเมืองเชียงฮอน
 จึงรับสั่งให้ประหารชีวิตคนเหล่านั้นหมด ส่วน
 ฮองเชงเลง เป็นญาติห่าง ๆ กับฮองเชงเฮียน
 บุตรเขยเชียงฮุก และไม่ได้เกี่ยวข้อใน
 การขบถ เพราะเวลานั้นยังเป็นเด็กไม่รู้รัก
 เคียงสา จึงมิได้รับโทษ ครั้นเคียดชัง
 ว่าเวียนหนังสือ สอโกลี ชันจันสือ จึงเข้ารับ
 ราชการ อยู่ในแผนกการศาสนา คือ กรม
 อรรคมการ

พระเจ้าตั้งไทชง เห็น ฮองเชงเลงมีวิชา
 ก็มิพระทัยยินดีใคร่สยิมเสยความจงรักภักดี
 ของ ฮองเชงเลง เป็นอันมาก แล้วปลุกญา
 ขรรคานางทั้งปวง ถึง การเดินทางไปไซทิ
 ว่าขอให้ฮองเชงเลง ทำอย่างไร จึงจะสยอภักดี
 ขณะนั้นเจ้านำนาคความกราบทูลว่า มง
 อินชอ ทุกเมืองน่านมัน (มฟ้า) นำเครื่อง
 ราชบรรณาการ ของ น่านมันอ่อง มาถวายตาม
 สัญญา ทางพระราชไมตรี ขอรับพระ

ราชทานอนุญาตเข้าเฝ้าฯ คนยังพักอยู่ศาลา
 แยกเมือง พระเจ้าตั้งไทชงมีพระทัยยินดี
 เป็นอันมากที่ทราบว่ายทุกเมืองน่านมันนำเครื่อง
 ราชบรรณาการมาถวาย เพราะทรงเห็นว่า
 เมืองน่านมันกับเมืองไซทิมีเขตแดนติดต่อกัน
 อาจะทราบลู่ทางไปมาได้ก็ จึงรับสั่งให้มอง
 อินชอเข้าเฝ้าฯทันที เมื่อมองอินชอคุกเข่า
 ลงถวายคำนับ กราบทูลรายงานจำนวน ของ
 ราชบรรณาการ และพระเจ้าตั้งไทชงทรงถาม
 ทุกข้อ และ กล่าวคำ ขอบใจน่านมันอ่อง และ
 มองอินชอกับพระราชทานของคอบแทนน่านมัน
 อ่อง และรางวัลมองอินชอ ตามสมควร แล้ว
 รับสั่งถามว่า ท่านรับราชการในน่านมันอ่อง
 มีตำแหน่งเป็นอะไร มองอินชอทูลตอบว่า
 ข้าพเจ้า รับราชการ มีตำแหน่งประจำกองทูต
 และผู้นำที่ไปมาติดต่อกับต่างประเทศ เช่นนำ
 เครื่องราชบรรณาการมาถวายพระองค์ คราว
 นั้นเป็นต้น พระเจ้าตั้งไทชงจึงรับสั่งว่าถ้า
 เช่นนั้นท่านคงรู้จักทางไปไซทิ เพราะอยู่ติด
 ต่อกับเมืองของท่าน มองอินชอทูลว่ารู้จัก
 เคยไปมาอยู่บ้าง ประเทศไซทิ ติดต่อกับ
 ประเทศน่านมัน ทางทิศตะวันตก แต่หนทางไป
 มาค่อนข้างลำบาก เพราะเป็นป่าและเขา
 ตลอดไป ถ้าจะไปทางนั้นต้องข้ามอ่าวมิงกาลี
 (เบงกอล) ซึ่งประกอบด้วย คลื่นลม ยัง

แต่ก็จะยังชั่วกว่าทางบก เดินจากเมืองฉงชว (ฮาวา) อันเป็นนครหลวงแห่งประเทศนามัน คึกคร้งไปทางเมืองวางน (แวงกน) ซึ่งเป็นเมืองท่า แล้วลงเรือสำเภาใช้ใบไป ประมาณยี่สิบวันก็จะเข้าเซตไซท์

พระเจ้าดังไทจงเมื่อได้ทรงฟังมองจินยอชี้แจงเช่นนั้น มีพระไทยยินดีเป็นอันมาก จึงรับสั่งถามว่า เราใครจะให้ซอเซงเลงไปอาราธนาพระไครย ปลูกจากประเทศไหนมาสู่ประเทศจีน และใครจะให้นำมันฮอง ช่วยจัดการส่งซอเซงเลงไปไซท์ และขอให้ตัวท่านช่วยเหลือแนะนำด้วยตามควรจะเป็นการซึกซึ้งหรือไม่มองจินยอทูลว่า ไม่ซึกซึ้ง นามันฮอง คงยินดี ช่วยเหลือ พระองค์โดยเต็มใจและแข็งแรง ส่วนตัวข้าพเจ้าก็จะช่วยเหลือจนเต็มกำลัง พระเจ้าดังไทจงมีความยินดีทรงขอบใจมองจินยอแล้วให้กรมอาลักษณ์ร่างราชสาส์นถึง นามันฮอง มอญให้มองจินยอ และให้ ซอเซงเลง เตรียมตัว ออกเดินทางไปยังประเทศ นามัน พร้อม กับ มองจินยอ ซอเซงเลง กับ มองจินยอ ก็ ถวายบังคมลา

ซอเซงเลง เป็น คนโสทร ไม่มี ครอบครัว และบิดามารดา ระหว่างที่รับราชการอยู่ เมืองหลวงนั้นก็อาศัยอยู่กับเพื่อนคนหนึ่ง เมื่อ

ได้ ล่าตามบรรดาเพื่อนฝูงแล้ว ก็ ออกเดินทางไปยังเมืองนามันกับมองจินยอ

เมื่อ ถึง ประเทศ นามัน มองจินยอ ก็ พาชอเซงเลง เข้าเฝ้านามันฮอง ถวายราชสาส์นของพระเจ้าดังไทจง แลทูลประพุดิเหตุคงที่เป็นมาทุกประการ

นามันฮอง มีความยินดี ทรง ทัก ทาย ซอเซงเลง และพิจารณาเห็นซอเซงเลงมีลักษณะงดงาม และ ประทับด้วยอัธยาศัย ก็ทรงกรุณาและรักใคร่ จึงรับสั่งถามถึงการเป็นไปใน ประเทศ จีน และ ขนบ ธรรมเนียมต่าง ๆ

ซอเซงเลงก็ทูลตอบและชี้แจงโดย คัดกรองแล้ว นามันฮอง พอพระไทยเป็นอันมาก จึงรับสั่งว่า เรา มีความ พอใจ ใน ความรู้ และ อัธยาศัยของท่านมากใคร่ จะ ขอให้ พักอยู่ยัง เมืองของเราต่อไปสักหน่อย จึง จะได้ จัดการส่งท่านไปไซท์ตามรับสั่งของพระเจ้าดังไทจง เพื่อ จะได้ มี โอกาส สันทนากันถึงเรื่องต่าง ๆ บ้างท่านจะเห็นอย่างไร ซอเซงเลงถวายคำนับรับคำขอของนามันฮองเป็นอันดี นามันฮอง จึง รับสั่งให้ จัด ให้ ซอเซงเลงพักอยู่ ณ ศาลารับแขกเมือง ซึ่ง อยู่ในบริเวณวัง ของ นามันฮอง และให้มองจินยอเป็นผู้ดูแลตลอด และอนุญาตให้ ซอเซงเลง มีตำแหน่งเฝ้าฯ

ขุนนางผู้ใหญ่ เมื่อมีความประสงค์จะไป
เที่ยวขอสถานที่ บ้านเมือง เวลาใด ก็ให้ มี เจ้า
นำที่ครดม้ามาคอยรับ ตามต้องการทุกเมื่อ
มิให้อันทราแต่อย่างใด

วังของน่านม้น้อง ตั้งอยู่ระหว่างกลางแห่ง
พระนครหลวง มีปริมณฑลกว้างใหญ่
หลายร้อยลี้ตรงเหลื่อม มีคู่อ้อมรอบอยู่
นอกกำแพงวัง ทิววังสร้างเป็นปราสาทหิน
ห้าชั้นสูงตระหง่านอยู่กลางสถานที่ ภายใน
บริเวณวัง ทำ เป็น สวน ประกอบ ด้วยไม้ ดอก
ไม้ ใบ มีกลิ่นสลบกัน ส่งกลิ่นฟุ้งเวลาลมโชย
เป็นทีระโหฐานยิ่งนัก มีถนนเดินไต่ทั่วตลอด
ถึง กัน แล มี ลำธาร น้อย ๆ คดเคี้ยวไป
ตามเชิงเขาที่สร้างไว้หลายแห่ง ภูเขาเหล่านี้
มีถ้าเดินทอดถึงกันได้ โดยมาก ก็มีศาลา
ที่พัก ซึ่งได้ สร้าง อย่างงดงามประจำทั้งสี่ทิศ
สำหรับ น่านม้น้องพัก เมื่อพามาเหย้าแลดูความ
เที่ยวในยามร้อน

น่านม้น้อง มี เมีย ทรงนาม เกย็ชองเขา
มี อีดา สอง องค์ องค์ใหญ่ มี นาม นาง
เคละเซียงชัวกึ่ง ได้ แต่งงานกับเมียนโหยย
ซึ่งเป็นบุตรของเมียนเมวณมหาอุปราช และ
เมียนโหยย ซึ่งมีตำแหน่งเป็นอู๋มา คือเขย
หลวงนั้นได้เป็นแม่ทัพใหญ่บังคับบัญชาการ
ทหารทั้งประเทศด้วย แลอีดาองค์เล็กมี

นามนางเคละเปะชัวกึ่ง ชายได้ สืบแยก
ยังหาได้มี คู่ มั่นไม่ นาง เคละเปะชัวกึ่ง
เป็นผู้มีศรัทธาในศาสนาของนางกินว น่านม้น
้อง และเมเหี้ยมีความรักใคร่และตามใจทุก
อย่างมิได้ขัดใจนางเลย และนางพอใจไป
เที่ยวในราชอุทยาน อันน่านม้น้องได้ สร้างไว้
อย่างระโหฐานกับสาวใช้ทุกเวลาเช้าและเย็น

เช้าวันหนึ่งในระตรีอันนางเคละเปะชัวกึ่ง
พา สาวใช้ ออก มา เที่ยวในราชอุทยาน ้วย
ประทาน อาหาร ตาม ชุ่มไม้ ริม ลำธาร พูลง
ชมมีจิตสาขาคีที่้วยเวียนคอยรับอาหาร ทานาง
โปรยลงไปในน้ำอันเย็นใสนั้น เป็นที่เพลิดเพลิน
เพลิน ครัน เสรีแล้ว ก็ เดินไป ถึง ศาลา
สวนตก มีลมอ่อน ๆ พัดโชยกลิ่นบุปผาชาติ
อันหอมระรื่น มาสำผัสนาง ทำให้รู้สึก ชุ่มชื่น
นาง จึงสั่ง สาวใช้ ว่า เรา จะนอนพักอยู่ใน
ศาลานี้ พวกเจ้าจงไปพักอยู่ยังที่พักของเรา
ต่อสวนจวนเที่ยง จง มาปลูกเรากลับเข้า พระ
ตำหนัก นางสาวใช้ ทั้งหลายรับคำแล้วก็
คำนับพากันไปที่พักของตน

เมื่อพวกสาวใช้พากันไปหมดแล้ว นางก็
ค่อย ๆ ผลักบานประตูเข้าไปใน ศาลา แล้วก็
กลีบยดเสื่ออย่างเค็ม ทันใดนั้นนางสั้ด
และตกคลั่งจนพุดไม่ออก พยายามจะเบียด
ประตูออกแต่ก็หาจะอย่างเท่าออกไปได้ ไม่

คล้าย กับ เป็นเหยื่อโดย ความประมาทใจ จึง
ขึ้นและอยู่คล้ายตุ๊กตาหิน ในที่สุกซอเซงเลง
เป็นผู้ทำลายความสงบขึ้นก่อน โดยกล่าว
วาจาอันอ่อนหวาน พร้อม กับ ก้มศีรษะให้แก่นางว่า —

“ฉัน มีความเสียใจ อย่างออกอุญ^๕ ที่
ละลาย ละล้ง เข้า มาใน สถานที่ ส่วน
ตัวของเธอฉัน แต่ฉันขอให้เธอกรุณา
อภัยแก่ฉันในฐานที่ การละลายละล้ง
ของ ฉันนี้ หากได้ เป็นไปโดย เจตนาไม่
หากเป็นไปโดย เพียงใคร จะ ทุ ความ
งามของ^๕ และทั้งไม่ทราบว่าเป็นที่
เฉพาะตัวของเธอเท่านั้น”

ทั้งนี้โดยใน เข้า วันนั้น ซอเซงเลง ไม่ ค่อย จะ
สยบใจ เพราะคิดถึงบ้านเมืองของตนจึงออก
มาเดินเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ ในสวนนี้ พอ
มาถึงศาลาควั่นคอก และ กำลังชม ความงาม
อันประกอบด้วยศิลปะแห่งศาลานั้นอยู่ ก็พอก
นาง เกละเปี้ยว^๕ มา ถึง จึง หลบ เข้าไปใน
ศาลาขยับประตูเสีย เพื่อ จะ แอบดูนาง และ
ไม่คิดว่านางจะเข้ามาในศาลา ครั้นเมื่อ
การเป็นไป อย่าง ผิดคาด จึงเข้าแอบ ข้างยาน
ประตู แต่เมื่อนางกลับขยับประตูจึงพบเข้า

“เธอเป็นใคร” นางถามโดย ใช้สำนวน
คล้าย ๆ ฝรั่ง เมื่อได้ต้นจากความคลั่งแล้ว
และ พลาด ลอบ พิจารณาการรูปร่าง อันอ่อนแอ

ของซอเซงเลง, “และเหตุใดจึงยังอาเจ้า
มาอยู่ในที่ของฉัน จึงรีบออกไปเสียโดยเร็ว”

“ฉันซอเซงเลง เป็นข้าราชการใน
พระเจ้าดังไทซง ราชาราชแห่งมหาตงก๊ก
ประเทศ และได้มีเกียรติยศเป็นแขกเมือง
ของพระบิดาเธอ ส่วนเหตุที่ฉันยังอาเจ้า
มาอยู่ในที่ของเธอฉัน ก็โดยบังเอิญแก่เธอ
แล้ว แต่ที่เธอจะให้ฉันออกไปจากที่นี่โดย
เร็วพลันนั้น ฉันเสียใจที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง
ของเธอซึ่งไม่ได้ จนกว่าเธอจะได้กรุณาอภัย
แก่ฉันตามคำขอ”

นาง รู้สึกโล่งใจ ที่ ซอเซงเลง มีที่พึ่งพึ่ง
ออกไปเสียตามคำสั่งของนางจริง ๆ เพราะ
รูปร่าง อันคมชัด ของ ซอเซงเลง เป็น สิ่งที่ทำ
มิให้นางปรวณนาจะปรวคจากซอเซงเลงเสีย
โดยด่วน แต่จะกล่าวอย่างอื่นก็ไม่เหมาะ
เท่าที่จะกล่าวถึงได้กล่าวแล้ว เพราะฉัน
จึงแสวงทำเป็นโกรธและค่อนข้างแข็งเคยอยู่
ทำให้กระทำการคำสั่งของนางให้เป็นคำสั่งไม่

ส่วน ซอเซงเลง ก็ รู้สึกโล่งใจ ที่ เห็น ว่า
คำสั่ง ของนาง มิได้ มี อารมณ์ขาคี เป็น อย่างที่
คำสั่งควรจะเป็น และทั้งรู้สึกละลาญใจ
ด้วยศิริลักษณ์ อันลอลตา ของนางเกละเปี้ยว
งง^๕ เมื่อเห็นอาการกิริยาของนางมิได้เป็น
การค่อนข้างด้วยความแค้นเพราะมีการข่มขืน

เจื้อยป๋ก้วย ซึ่งเพิ่มความน่ารักแลความ
พิศวาทชน แก่ความรู้สึก ของซอเซงเลงอีก
เป็นเอกประการ เมื่อต่างนั่งกันไปสักครู่
หนึ่งซอเซงเลงก็กล่าวคำขอของคนขึ้นอีก
ซึ่งกระทำให้นางอึกอัก มาก เพราะ นาง
คิดว่า ถ้า จะ อนุญาต ซอเซงเลงก็ จะไปเสีย
แต่ถ้าจะไม่กล่าวอนุญาตตามที่ซอเซงเลงขอ
ก็ไม่ทราบว่าจะกล่าวอะไรต่อไปอีก ในที่สุด
นางนิกะไร ขึ้นได้อย่างหนึ่ง จึงถามอย่างนำ
พยานขึ้นว่า “แม้นอนุญาตให้เธอตามที
ขอแล้ว เธอแน่ใจว่าเธอจะไม่ขออะไรให้
เป็นกัณโณอีกหรือ” เมื่อพยานได้ถูก
นังเช่นเช่นนั้น ก็ไหวพิน และ รัย คอยโดยเร็วว่า
“ถ้าเธอไม่รังเกียจฉันก็อยากจะขออีกนิกะเดี๋ย
คือ ขอให้เธอกรวดน้ำฉันได้รัยเกียรติยศ
ไว้เป็นสหชาติไว้วางใจของเธอผู้เป็นอีกแห่ง
เจ้าแผ่นดินประเทศน่านนี้แล้ว ฉัน จะรู้สึกคุณ
และ จะ รัย ใช้ การงาน ของเธอทุกอย่างไม่ว่า
ยากง่ายเพียงใด จุฑาทาย อันซื่อสัตย์ ของเธอ
จนชีวิตหาไม่”

นางทะเลเป่ยฮักจึง เมื่อได้ ฟัง คำชวนอัน
อ่อนหวานและน่าสรวลของซอเซงเลง และ
ประจบทั้งทนางมีไว้กับใครในซอเซงเลงอยู่
ก่อนแล้ว โดยได้เคยฟังน่านนี้เองแล้วถึง
คุณความดีอยู่บ่อย ๆ ครั้นได้มาพบตัวเห็น
ว่า นอกจาก ซอเซงเลง จะมีคุณความดี กังท

น่านนี้เอง เคยเล่าแล้ว ยังมีรูปร่างผ่องผายก
งามด้วยก็ยังมีจิตพิศพิศมากขึ้น ในที่สุด
ก็อนุญาตตามคำขอของซอเซงเลง ตั้งแต่
นั้นมาก็ได้ ออกมาพบนิกะศาสนาบ่อย ๆ จน
ความชอบพอนั้นกลายเป็นความรัก แต่หา
ไ้ใครรู้เห็นไม่ ต่อมาเมื่อเจ้าประเทศราช
ใกล้เคียงไ้มาสู่ขอนางทะเลเป่ยฮัก น่านนี้
อึ้งมีความยินดีจะยกให้ แต่ยังหาไ้ทันท
จัดการประการใด ความทวายเป็นคนทั้งสองนี้
จึงผูกยากันเห็นว่าไม่มี ทางใด จะ แก่ ไ้ จึง
พร้อมใจพากันหนีไปอยู่ทางเมืองพะโค (พุก)
ในพม่าไ้ เลยหายสาบสูญไปมิไ้ใครขึ้นชื่อ
เสียงอีก

น่านนี้เองก็ยังมีเหตุ เมื่อทวายเป็นอีกาทาย
ไป ก็เศร้าโศก เป็น อันมาก ครั้นทวายเป็น
ซอเซงเลง เป็น ผู้พาหนีไป ก็กลัวเป็นอันมาก
แต่ก็ไม่ ทวายเป็น ทำอะไร เพราะ รัย ตัวมิไ้
ครั้น จะ แจ้งให้ พระเจ้าดังไทเซง ทวายเป็น ไม่
ประโยชน์ เพราะ ความจะแพร่หลายไป
เป็นที่อียคจึงจำต้องนั่งอยู่ ต่อมาเมื่อ
สมุดประจาวิน ของซอเซงเลง ก็ทันไ้ จากที่
พุก ของ ซอเซงเลงโดย ซอเซงเลงไ้ ลืมไว้
เมื่อคนรับหนีไปมาถวาย น่านนี้เองเห็นมี
อีกยรอยู่ในนั้นมาก จึงสั่งให้เจ้านิกะแปลออก
เป็นภาษาพม่าโดยใคร จะทวายเป็น ว่า เป็น เรื่อง
อย่างใด ครั้นเจ้านิกะแปลแล้วก็คัดขึ้นถวาย

เมื่อทราบเรื่องดังได้ เป็นมาแล้วแต่ต้นก็กลัว และเสียใจ เสียขายอิศรา ระคนกัน ทั้งมีความอกส่อข้าราชการทั่วไปด้วย จึงสั่งให้เสาะเสี้ยทั้งต้นฉยและคำแปลเพื่อมาให้ ไต่พบเห็นต่อไปอีก แต่ต้นร่างของคำแปลนั้นยังคงตกค้างอยู่นานมีอันต้องหาทรายไม่ ครั้นเวลาล่วงเลยมา ต้นร่างของคำแปลแห่งเรื่องนี้ จึงตกมาเป็นสมบัติของหอสมุดโบราณของพม่า และ จะ ตก มา ได้ โดย อย่างไรนั้น ยาก ที่ จะ สันนิษฐาน ถึงไปรเฟสเสอร์แอว์ ก็ หาได้ พยายาม ในข้อนี้ไม่

ส่วนพระเจ้าดังไทซง เมื่อซอเซงเลงหายไประมาได้ทราบข่าวคราวก็ทรงคอยอยู่ และทรงเข้าใจว่าคงยังจำเรียนสิ่งใด ๆ อยู่ ณ ไซท์ เพราะซอเซงเลงเป็นคนชอบการเรียนรู้ แต่หาได้ ทราบ ว่า ซอเซงเลงได้ ไพล่ไป อยู่ กับ ภรรยาของพม่าใด แทนที่จะไปไซท์ไม่ ครั้นกาล ล่วง เลย มา พระองค์ ก็ สวรรคต และ กระทบยี่ ทสี่สิบต้นดิวังค์ต่อมา ก็ไม่ ปรากฏ ว่า ได้ พยายาม เจริญรอย ตาม ปฐมกรรมทวีป เพื่อกระทำสาสนานให้ ขิรยรณ และ เจริญขึ้น แก่อย่างใด ด้วยเหตุซึ่งบรรยายมาแล้วนี้ พุทธศาสนาของจีนจึงยังบกพร่องอยู่ และการสวดของคนจีนก็มีแต่เพียง ว่า “ ล้าย ” (นโม) หากจะสวดมนต์เพื่อขอให้พระองค์ ไคมาโปรดคนก็สวดคำว่า “ ล้าย ” แล้ว

ออกนามพระองค์นั้น ๆ และว่าข้าอยู่ตามแต่จะพอใจ เช่น “ ล้าย เช็กเกี่ยมมอนชุกโต ” (นโม พระสากยมุนี) และ “ ล้ายกวนอิม ” (นโม พระกวนอิม) เป็นต้น ไปรเฟสเสอร์แอว์ ไค กล่าว เป็นส่วนตัวอุททมนใน ข้อนี้ ว่า เป็นความจริง และ ยืนยันว่า ชาวจีน มี คำ สวดมนต์เพียงเท่าที่กล่าวแล้วเท่านั้น และ คงสวดมนต์เช่นนั้นมานานยี่สิบ กับยี่สิบ ี่ ความเห็น ต่อไปว่า การที่เรื่องนี้ มีไคปรากฏ อยู่ในพงศาวดารของจีน หรือ พม่า คนใด ๆ ก็ เพราะ ชาวจีน หาได้ ทราบความ เป็นไป ใน เรื่องนี้ไม่ ส่วนชาวพม่าเป็นผู้ทราบเรื่อง แต่ ก็ ได้ เสา ต้น ฉยได้ และ คำแปล เสีย เพราะเจ้าแผ่นดินพม่าไม่โปรด เมื่อเวลา ไคล่วงเลยไปเรื่องนี้ ก็พลอยล่วงเลยไปตาม เวลาด้วย ในที่สุดก็พากันลืมหมด แต่ หากด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังกล่าวแล้ว ไค ก็กระทำให้ ต้นร่างของคำแปล แห่งเรื่องนี้ ไปตกอยู่ที่หอสมุดโบราณของพม่า และ ไปรเฟสเสอร์แอว์เป็นคนพบ จึงได้นำเรื่องนี้ มาสู่ความรู้ของ โลกอีก แต่ก็เป็นเรื่อง ที่ ผ่านพ้นไปแล้วถึงพันปี ถึงกระนั้นก็ตาม ก็ยังคิดว่าที่จะไม่ทราบเสียเลย เพราะฉะนั้น จึงหวังว่าถึงแม้เรื่องนี้จะคงกว่าจักเพียงใด ก็คงไม่กระทำให้ท่าน ไคอ่านเบื่อเกินไป จนถึงกับไม่รับประทานอาหารเป็นแน่

“มหาวินนิยาจก”

คำฉันท์
๖๖๑ ขัณฑ์ ๖๖๑

จากบทกวี

๑ อัญชยมนประนมประนต
ไตรรัตน์ดีเรกสุน

๑ ไหว้วัยเทว
สฤณดีภพของยาน

๑ จอมอินทร์ชฎาตรี
ขัณฑ์สังวาลย์วร

๑ จรีจักระสังข์กร
นิทรันนาคกระเชียรสิน

๑ จอมเทพสุทนต์รัตน์
ขัณฑ์นคเชนทร์ฝ่าย

๑ หกหน้าท้าวทศ
มาบูรชำนิก

๑ บังคมลีลานล
เกล็ดหลังละมดแสดง

๑ เอกองค์อินลอาสน์
ห้วยเทพพิทักษ์มณ

๑ หนึ่งนบนิสากร
ทั้งไทธเรศตรี

ทศนักษัประณตมคุณ

ทระวียงประเทศาน

ทิตาตามหิทธิหาญ

วิหกหงษ์เห็จจรยุทธ์

สุลครวิหัตต์จันทร์

ณฤชกรราชินทร์

วรทรงสุบรรณบิน

ธูสมุทระกระแสนาย

วชิรหัตต์จำทาย

ผ่องผาดทิฆัมพร

กรสมรรตมหาร

กักระลิ่งลำแพงเพลง

พลภาพกำแหงแรง

เดชสะท้านธราดล

หะยะชาติร์ฟโยมหน

ชลทั่วทุกกราบ

วรอังสุมาลี

ศวรเสวณไผศวรรย์

- ๑ เป็นบันนุรินทร์รักษ
ภูมิทรทงธรรม
- ๑ สรวมแสดงอดีตกา
ปาโลปถมสม
- ๑ แลลงปางพระศาสดาจารย์
สมโพธิบำเพ็ญกุล
- ๑ ปางเป็นสัสดาถสมบุรณ
ศรีสุโทธนภูธร
- ๑ ผ่านแผ่นพิภพนคร
ประเทศประเทืองเรืองยศ
- ๑ กรุงไกรใหญ่กว้างปรากฏ
พรรภาจรโรลงโลกา
- ๑ ประกอบปรการแก้วผา
พิเศษพิศาลสูงทรง
- ๑ บัอมค่ายคูเขื่อนขั้ววง
ประเห่นประเห่นหาวน
- ๑ นางจรัลจันเทญเห็ดถกล
รเนียรระนาวราชวี
- ๑ เสิกเสี้ยนสขมเสยงแห่งหน
ระอบระอาอาจนา
- ๑ จรอกจรัลเรียวรอบรัฐยางค์
พลาญพิลพลเลหลาม
- ๑ ฟ่างนำเกรินที่ร้นราม
สนามสนนหน่นหนา
- ๑ ชคสัตว์ภูม้นต์
ทศพิชพิรารมย์
- ๑ ลมหากิเนกษกรรม
โพธิพิสดารสาร. ๖๕
- ๑ สืบสร้างสมภาร
บุตร์พระเนนทร์สุร
- ๑ กบิลพัสดุ์ถาพร
อับอันทโรโสฬส
- ๑ อำพันอาภา
ห้องห้ำงหระหง
- ๑ รัตน์โดรณ
บ่วงราว
- ๑ ขรบาทแถวทาง
โค้งเลี่ยนเตียนตาม

- ๑๑ คือเมืองอมรแมนมา
 วิไลวิเลสลังล่อง
 ๑๒ มณฑลเข็รตาเถือกต่องทอง
 กนกมณีนันมณีนัง
 ๑๓ สิงหาสนับบุษบกบรรลักร์
 เขนยขนนยลตรู
 ๑๔ เสวตรฉัตรก่องแก้วกำกู
 ประเภาะกระกายพรายเพรา
 ๑๕ เดิมสดมภ์งักชลล็กเจลา
 บันสาบบันสานแสงสุริย์
 ๑๖ แขงขัมจรมำจำรูญ
 พิพิธพันเหาอาฬาร
 ๑๗ สิงหนัฎฐรพิมาน
 บังอวตระนังพร้งพราย
 ๑๘ พรหมภักตร์จำล็กจำลาย
 ตระกองมโรงฤทธิ
 ๑๙ นาคสดังขำนัถนทรี
 คือเทพนังเนืองนอง
 ๒๐ ห่อฟ้าบราลีล่ายอง
 อนงคเข็ยคกรหยัด
 ๒๑ กรงครีกรัฟครุทศ์เกรือบัท
 รุจิรจิตรจารู
 ๒๒ จันทั้นจรมำกนญู
 พิบุลย์บันสานมาศโสรม
- รัชชโรชรจนา
 แก้วแก้วกำยกอง
 ลาดบรรรฐฐณัั้ง
 เพดานตำรู
 ภาพพรหมยเสา
 จัรัสไพฑูริย์
 พิมพ์ทวารบาน
 ขำนินารายณ์
 เทพนมมณี
 ทวยนาคทำนอง
 มกรลันเลื่อมรัตน
 เวจส์พนู

๑ นพสุรสูงลิ่วลอยพโยม
สว่างทิวาราตรี

๑ สำแสนยากรมากมี
หราชอาณาจักรอุทธรณู

๑ แก้วนกล้ำสามารถสู่สมร
นรินทร์นารายณ์รื้ออุญราพ

๑ ซ้อมสาตรสินาสเสนาจาป
ฉมวชลม้ายำยิง

๑ พาหนพลหาญ ๆ จริ่ง
จรเปรอจรเปร็นเปร็นแปร

๑ โกลัญจนาทสำเนียงเสียงแดร
ละโมนะมื่นเมามัน

๑ พลเสะเพี้ยงเสะสรวงสวรรค์
เล่ห์เหินแลหาญชาญเชิง

๑ พลเกวียนกลเกวียนกามเกลิง
ด้ากลด้วยแก้วเกมกาญจน์

๑ สพรีบสพร้อมบริพา
กระเนตรกระษัตริย์สมบุรณ์

๑ ปางห่มหาบุรุษราช
เสร็จเสวยสมบัติพิพัฒน์ภู

๑ เกริ่นเกริกพระเกียรติยศไกร
เกราเดชอดุลย์ดิลกพี

๑ ทุกเทศประนตบงกชบาท
ต่างแต่งตั้งวายสุบุนา

แสงแก้วไกรโคม

พริยภาพเพี้ยงสี

เสมอพลพาน

ศรพิศม์กำทราบ

พลสารปรีปริง

งาองถันแ่ง

หากหื้อเหียนหัน

กังก้าด้าเกิง

กระเนมกระสานต์

อภิชาติชินาวุธ

สุขะแสนสวัสดิ

สกลโทษเรศตรี

วิยะภาพเจษฎา

วราชาธา

หิรัญสุวรรณเรือง

- ๑ ร้อยเอื้องมหานครรา
มาออกมโณมนกฏเนื่อง
- ๑ นาเนกอนงค์ละองค์ละอ
คัลลพมุลากกรบวย
- ๑ โนนะเน่งนิกรนาง
ร้องรำอรุณผดุงนรินทร์
- ๑ ลูกท้าวธัมมธรา
พิมพ์าพะโสธรเทวี
- ๑ เปนบัณฑิตคนสาม
นางหน่อธิดาขัตติยเรือง
- ๑๑ น้องไทยประไพโฉม
เกษแก้วถนิมกาม
- ๑ สาวสวรรค์จะสรรค์สุ
อย่าผู้จะพึงปอง
- ๑ ถึงพรหมภรมย์ฉาน
เพราะเพื่อพระพิมพ์า
- ๑ เลงลักษณ์ล้ำเกาเพ็ญ
เมิลมางษศรีโสรม
- ๑ เกษนี้สุภานุช
เมาลักระหมวดมุล
- ๑ เพ็ญพิภคร์ล้ำเพ็ญจัน
แก้มปรางสุปรางทอง
- ๑ กรรณกลีบประทุเมศ
แก้วก้อมคือคู้กัน
- ขลิมาหม่แจกเมือง
ธรณินทรนำถวาย
บริรักษ์รอบราย
แลแวงวันทววัน
คือสุรางคสาวสวรรค์
ครกตะคนตร์
ขมหม่าเหม
วลักษณ์เฉลิมเมือง
นิกรกรมก้านถเนื่อง
ยศโยกระบือนาม
เฉลิมโลมพิภพสาม
บมิมี่เสมอสอง
กับคู้คือบาททอง
ศุขกามกวีธา
กิตติลดาถุณดา
อภิลาศพิไลย์โฉม
วรเบญจแลโลม
บุรุษธรรมบุรณ
ก่อนักขฐมาบุร
กลกลุ่มผกากรอง
ทพรพรณะเรืองรอง
พระนลาตนะถาวรรณ
นยะเนตรนิลาถุณชัน
ธนูแก้วนะเวื่อนาม

๑ นาสิกสะเก๋มยล

โอฐรัตติเรกยาม

๑ ทนต์เรียวระเบียบรัตน
สีแก้วนัลลาไฟ

๑ พิศดูหะณูณช
คอค้อมฤคเยว

๑ ยุคลสถานแห่ง
เต่งตึงกรพุมกล

๑ อังฆาสุดาตุ
พระทรวงพระศรีวิชัย

๑ ไกรทระแถบงาม
เอวกลมระทวยดี

๑ พาหะหะหัตถ์ยล
นั้้นขั้สแล่มสร

๑ เพลางนมเจกปลี
บาทสาวสวรค์ปอง

๑ สบสรวพสรวาง
บ่พ้อมบ่พื้ทรง

๑ ควรรู้บ่าเรอบาท
งามขำกว่าอินทรพรม

๑ พิศพระกัถิมเพศ
พิศนางกัถาญโลม

๑ พระเชษฐโสพิศ
สอังก์อ์สร้างบา

กลแก้วกัณวินกาม

ยุพาเยื่อนค้อแ่มโย

ประจจัตแลเจียรไน
ค้อแสงทันตเพริศเพรา
ดุจกลิ้งแลแก้งเกลตา

อยะภาคโสภณ

กัณะแ่งพิมลยล

กมุทมาศกัเหมือนหมาย

ดำรงภาพผ่องฉาย

สมรเหมือนอรุณกัศั

นุคามกัระนาภี

ค้อละดาสุพรรณพันธ์

กลวงวโยยวาวรรณ

พะประเลห์ล้าเทียนทอง

กัถลัแถบบาทสอง

บมิม่านดำเนินหงษ์

ค้อสำอางสำอาดองคั

ศุภกัถณสวยสม

พระสัชชาดงามคม

อุภัยพิศค้อพิมพ์โสภ

ยวเรศวราโณม

กัถิมแลพระราชา

พระกนิษฐโสภา

ระมีสองกระษัตริย์

๑๑ บัดนั้นสรรพเพชพวงสรลงจรณ
 เจริญราชนฤไทยกุล
 ๑๑ นักงานไขสุหรัยสินธุ์พิทรสมม
 ถวายเครื่องประทีปณ
 ๑๑ วยรินรศารุงจิตรอดิศรสะสกัน
 ๑๑ วิชาสวเลปน
 ๑๑ เสรีจสงทรงพิญชัฏรวจิตรวกราย
 ๑๑ ทัพรวงสอ้งสาย
 ๑๑ สอดใส่เกยรรตตะพัตมกุฎกาญจน์
 ๑๑ เกาบินมูทิงคัธาร
 ๑๑ เสรจทรงขรรคัฎยบาศร์คัธราชสีห์โคธ
 ๑๑ เสด็จยังพระเกษไชย
 ๑๑ ทรงรถสินชพพานานุบริพาร
 ๑๑ แตรสังฆ้องขานระ
 ๑๑ พลนิกกรัโหม
 ๑๑ พลนิกกรัหมโนมัย
 ๑๑ พลนิกกรถางคัมณ
 ๑๑ พลนิกกรเกรียงกร
 ๑๑ พลนิกขจตุลังกบาท
 ๑๑ พลนิกขรชูปลาย
 ๑๑ พลนิกขสนุสน่าสร
 ๑๑ พลนิกขสงงาม
 ๑๑ ครันถึงกัทยุดพลประทัม
 ๑๑ เสนางคมาณิกกร
 ๑๑ ภิรมย์
 ๑๑ สุกนธ์
 ๑๑ ประปราย
 ๑๑ ส่วงลัย
 ๑๑ ไร่
 ๑๑ พลาญ
 ๑๑ ประโคม
 ๑๑ หน้ไฟโกรม
 ๑๑ นายเกลิงโต
 ๑๑ สารถัถ
 ๑๑ เตินขบวนตุ
 ๑๑ องกรัณราช
 ๑๑ อภิรมชรมสาย
 ๑๑ เชนโดห์โตมร
 ๑๑ เปนขันตตาม
 ๑๑ กระทบกรเวิกไกร
 ๑๑ สดัจรี
 ๑๑ กุทัณเทษ
 ๑๑ รมตตาม
 ๑๑ ระรอบราย
 ๑๑ บังทินกร
 ๑๑ กำพลิงพลาณ
 ๑๑ เสด็จจร
 ๑๑ แลสลับสล้างสลอน
 ๑๑ นรอรกรัจรรณ

- ๑ เรื่องรายนิกายจตุรงคแลปลงตุงก็สาร
มหาสัตว์แลสรรพวิพารก็ประพาสุขานยล
- ๑ ชมเฉอชรอุ่มทุมสพราศเค็ระตามผลาผล
พันลอกกลับดับตรวิมลมฤกฏาจีปาน
- ๑ กิ่งก้านประคิษฐ์ประคุดประคัตตุดตระกัตตระการมาล
อัมภากำพนผลสครานรฤเกมมะปรังปราง
- ๑ มังคุดละมุดผลทุเรียนก็อาเกียรณะแลทาง
ถางสาตแลส้มผลมทรางสละเงาะมะงั่วงาม
- ๑ เฟื่องไฟมะกอกมะกอมะกักสรตักตุดสุกทราม
สาละมะพลับตะขบมขามแลตโก้วาทอง
- ๑ ขวิดขาวดมหวดสหมหาคแลมตาตมตุดตอง
ลำไยไร่वनผลลำยองแลมยมระย้าล
- ๑ ไน้หน้าขุนและคณณาภิเกสลาสร้างผล
ถันจ้แลจันทนรคนกะทะลิแลอ้อยตาล
- ๑ พิศพรณะพฤกษสังขยาบุษบาระดับบาน
ร่วมรณะรวรศทุมาลย์สรภูผากกล
- ๑ เกศแก้วพิกุลกรรณิกาแลจำปาจำป็น
สร้อยสนแลเสาวรสคนชบิหุบกี้หอมหวาน
- ๑ สายหุคัยสุน์แลสุระภีมลลือแลลำควน
กุหลาบกลีบขจรวนสุวคนธมณฑา
- ๑ ช่อนช้อยขันแลพุทษาคชมนาคกระดั่งงา
นมนางมลิวัลถนะวิฬารสุพรวณกาหลง
- ๑ ถันทมแลเทียนกระทุ่มกระดินอินทนิมมหาหงษ์
นางแย้มพยอมสุกรมประยงคยมโคยลำเจ็ยจาง

๑ กตอยกถันกระอุบพิโตรกตบ

บ้างเบิกกระบอกบุษบาน

๑๑ ธีราชธีรางกูรสยาม

บินร่อนสถาปสทมสลับ

๑๖ ๐ ๑ ๔ ๕ ๖

๐ แพร่ของบกษต่งเตยง

สุโนกเสนาะน้ำผึ้ง

๑ โทกิลกคแก้วอุดุถึง

๕ ๖ ๗
ทงทาทางทตทตทอ

๑๑ กติงกตุมภไฟพะระฟือ

๔ ๕ ๖ ๗
แถบนี้เหยียบบ่อนประอระเอียง

๑๑) กางเขนขาบข่มเขาคี๋ยง

กระต่ากระตั้นสรวนสาร

๑๑ นางนวนโนรีรงนาน

แลเห็นหานกหกหัว

๑๑ คับแคเค้าแควเมยพัว

กะตั่วกะเตนคับคา

๑) แสงขาวสีดิลิตติรา

แลวฯภักษพหฺด

๑๑ เขาเขี้ยวเข็กเท้าตามติด

ขมน โคม้าเค้าโมง

๑ อ้วนออกเหงำโอง

ตระโกรงตระกรมตระไกร

๑ จากพริกจากพรากระวังไพร

ตระโนนเสนกฉกกลาง

คจอบอฺยานถาน

รูปช่อกัณฐะ

ภวชมทีชากร

๒๕๖๖

สนับสนุนสำเนียง

จับจวบจอกทั้ง

๖๖๖
นักเขจรบ่อ

ขวานเขวกแตกเสียง

กุดาโห้โห้หาญ

ภรรยาโศกเศร้า

เบญจวรรณสีตวา

๒. ไร่ส้มบันทิด

คล้าเกล้าคลั่งโคลง

พระบรมมหาราชวัง

- ๑ อีสัมอัสมาตูลอมฟาง ขุนแผนพานาง
นกสาลิกาเก็ก
- ๑ คำก่าแกโกนดิน โมเรศโมรี
กินปลีแลปลีปลี
- ๑ คาบขอนค้อนหอยคอบหา กระแวนกระวีกา
สร้อยรำแลหาวกาสัก
- ๑ รุ่งรบทบขงขงทัก กระหอดกรอกกัก
ชุกชักข่างเหล็กข่างลม
- ๑ สวนะเสียงบักขแซ่สม เต็งโซบขายขม
นิกรนกกามี่
- ๑ เสตัจฉลสระโบกขรณี ไสสุทวิวรี
แลมีอุบลเบญจะพรรณ
- ๑ โกมุหสัตรบุษสัตรบรรณ มัวเผื่อนมัวผัน
นิโลศบงจกกลนี
- ๑ โกลุมคุมมวนตระการศรี หล่นลอยชลธี
สุคนธ์ขจรสระสนาม
- ๑ ภูผึงหึ่งเสียงบันสาร ตฤณทราบเสาวมาลย์
สาโรชระณู
- ๑ นานามัจฉาชาติ กระดาษสระสินธุ
ชลจรสลอนดู
- ๑ ดูกต้องชะโคโคต กระด้งโคดชลาลัย
หลดหลาดสลิดไหล
- ๑ โทงเหวกระแหกระโฮ้ หังเทโพแลเทพา
กุกกตะโกกกา
- ๑ มลันหม่าโลมาหมู

๑ เนื้ออ่อนแลอ้าวอก
หมักมอมเมววานหนู

๑ แก้มข้าขวาดแขวง
ฉนากินลิ้มตาม

๑ เบ้มเบ้นปะปากเบ้า
ชีวร่ากระโสงเลื้อ

๑ นวนจันนิจัดจวด
ตพาดตพงเพียร

๑ เบื่อนเบี้ยวบับบ่วง
กริมทรายกระกรับรอ

๑ กรกฏแลกั้งกั้ง
เหรารหาจร

๑ หว้ายแหวกกระแสสิน
ลลอกพเพรียงพราว

๑ ผุดพ่นขลาโอด
น้ำใสคือน้ำพลอย

๑ สมเด็จพระทรงธรรม
เสร็จแล้วก็ล้า

๑ สารถักขั้บรด
เสนางคจตุรงค์

๑๒ กัษณะนั้นเทวฤทธิ
ทิพยทูตพฤดา

๑ พระบ่เคยยลกน
สร้างคอปรี

อิทุททั้งทั้งทุ
ก็พรพรงทั้งพรมพรม

๑ แดชะแหงงแย่งเหยื่อปาม
แลหลังหนามน้ำเงินเจือ

๑ คุเราเค้าแลโคกเชื้อ
ยีสนสร้อยสัสเสียดเคียร

๑ แดกำพวดฉนงฉนียร
แลกระบอกกระเบนคลอ

๑ ทรมางช้างเหยียบหมอ
ก็ลอยแปลนโขดงสลอน

๑ ทั้งภูมิภักโถมังกร
จิตรจุลจรวีจราว

๑ ฐสถิลฉนฉาว
ชลพุ่งเป็นฟองฝอย

๑ แดกระโคตกระเด็นลอย
แลเห็นหัวทุกควัปลา

๑ ธรรมพรมณ์ศยา
ยังพิไชยรทง

๑ อลงกฏกำก
ก็แห่ห้อมเสด็จคลา

๑ นฤมิตรปดมา
ทิวราชทูตฉุฉิ

๑ ทรชนขม
ยแลธรรกรถือ

๑ วรรราชกัถาม
 สาระกัถากือ
 ๒ พระสตั้มคะเรศ
 ธิวิจารณสังขา
 ๓ ลุทวารนคเรศ
 ฑิรเคือทศพล
 ๔ ยลราชสมบัต
 ธกัถน่ายสิริโอ
 ๕ ตรีจะเนกขมบวช
 พระภัรมยอสัง
 ๖ เมื่อนั้นนางในพนังงาน
 บัศกบัไสเศว์หมอง
 ๗ ต่างรู้ระบิตวิตรอง
 ประชวรข้างอุฎาเสบย
 ๘ ควรเราเทาทุลลตองเจलय
 ชีวิตบร้างรอดเปน
 ๙ บัดเทาเอาทุกขล้าเคย
 นรินทรราชบิดา
 ๑๐ ท่านท้าวสิริโทธนัณดา
 นุสนธิเศว์ราหุไทย
 ๑๑ นึกแหมนแกลงราชตะไนย
 จำนงพนวชน่ายถวัลย์
 ๑๒ จำกุกอบกิจการกัน
 ด้วยกามคุณเควรทวิ

นระนามะแลญา

ชนชาติชรา

กัถิงเวสทหัตถา

รอนิจจะสกันธ

กัถิประเวศวรมณ

มุขเศว์รัมมิโส

พรพัสตุไกร

สุริยาทิบหวัง

กัถิพนวชปรมัง

ขตธรรมอุพาร

พิศพัคตกรุบาล

รอยชาติรูปทอง

ผิแซเชือนเลย

ทุลเด่นเรนทร์

ทรงทราบสารา

รอยแก้วกนิใจ

โสมลาเพชวัญ

๑. ตรีเศียรจรัสสังสาวศรี วิจิตรบรรเจิตบรรจง	โอ้อำอินทรีย์
๑. จัตุสรแสนอรเอวองค์ สำหรับบำเรอลูกยา	สำหรับรูปทรง
๑. เลือกล้วนสาวกระษัตริย์โสภา สุภาพสุพรรณมาภรณ์	โสฬสชั้นมายุ์
๑. พักตร์ข้าคือแซเขจร สมรรถเสมอนฤมล	เพียรพิสัอัสสร
๑. เลิศลักษณะตระศักโสภณ ขย่าย่ายมกามกวน	โฉมฉายชาวยล
๑. สิงคัลลิ่งคมเข็ญจบวน อเนกอนงค์นานา	เน่งเนื่อนมณฑล
๑. ลางนางพนักงานพานสลา ยุแผ้วร่าเพชภูษพล	ทักเสวยวีวา
๑. ลางนางงานสุคนธ์ปรงปรน พิเศษสำอางพร้อมเพรียง	กัจจรรศคนธ์
๑. ทุกกลบองลเบงรบำจำเรียง สนั่นสนุกในสถาน	เสนาะสำเนียง
๑. แอ้วเอื้อยเฉื่อยฉ่ำขนบาน บันสานบันสมเสียงสี	บีเณรคึกคาน
๑. เสียงสังข์กำหลดคนตรี ทรุพทุบแจ่งจิ่งฉาน	พิณพาทย์เกร์
๑. ทุกทิวาราตรีตระการ สำเนียงนรินทร์ฤาวย	แข่งแซ่สำน่าน

๑ กระหม่อมสุขทุกทั่วหญิงชาย	สระศรีล้ำราย
สำเร็จล้ำวณล้ำราย	ชะ
๒๕ ๑ ปางบันธรณี	สดับดนตรี
แซ่เสียงสาวขอ	ดัดสับขาน
กัธยาวยหาญ	ทรหุรีคาญ
๑ เย็นกลับพลพจน	เทพสังหรหิน
คือคนพยาธ	เสร็จสู่สวนศรี
ท้าวถามสารถ	เทวทูตบาบิ
๑ นรชาติคื้อ	คนโรคเห่อหมื่อ
ขุนพึงสังเวช	ฤทธาทฤษฎี
ธัญญาณชลแข	ถักถวนทูลแถลง
๑ วันพรุ่งภูธรภาพลาพลทหาร	ฤาโหดโรยแรง
ชมสวนสระล้ำราย	โดยเหตุแจ้งแจ้ง
๑ เทพทำทูตทิวาระปรากฏนโร	กลับยังวังสถาน ชะ
คือคนคลาโน	ระโ
๑ พระเผยพจนถามคือนามกรชาติ	อนาถ
แจ้งชนิดชนาพาธ	พิจารณา
๑ เหนื่อยหน่ายโลกียขันธจัญจนินสาร	สถิตย์
กลับสู่สถานไทย	ตระการ ชะ
๑ วันอันนิศรเสร็จเสด็จจรประดิษฐ์	ทิพทศดินวาร
สวนพฤกษไพจิตร	พิลาไลย์
๒๐ ๑ บัดเทพารักษ์บันดาล	ธิปติทศนไกร
คือมนุษย์ลาญ	นงลคิต
๑ ลำแดงสมเด็จจธปไทย	
พิศวงใจ	

๑ ปุณฺณสารณีกัถุทกกิจ
ทราบสลดจิต

๑ กลับมามณเฑียรสถณณ
คุดังกองกรณณ

๑ คำนึงค่านวณกิเณษกรรม
โดยพระเพรงบรม

๑ เสรีจเสวยศวรวิยาธิบัตติ
นพเพศสมพัจ

๑ เบื้องบันบรมบาท
เกรงพระจะจากจร

๑ คัดคนชราพาธ
ขับจากกรุงศรี

๑ ฝ่าฝืนผู้ขวอด
หอนให้พระเห็นหน

๑ แล้วถาปนการ
สำทศพระบุรี

๑ ไบบานทวารปิต
กำเฒ่าผู้กำล้ง

๑ ตัวพันบรมรูป
หวังขังพระหนอไท

๑ พระผู้ปรการม
ยาตรพลเสด็จยัง

๑ ฤทธาณุมาศลัม
อารักขสังหร

๑ เกร็งครองกาสาวัง
ตรงพักตร์พระเปรมปรี

อนุกรมณณมิตร

พระจอมปราช

อุปโภคพัศตุตล

กระอุธม

ทำปรักมณิยม

บุราณตรัส

สถิตยคฤหัสฐ์

ฉรินทร ราช

บิตุราชอาวณ

กัจริสตั้งเสน

ผู้พิยาธิยา

สถิตย โยชนอนิยล

กัถิงปลอดบแปลกปน

รหัสเหตุแห่งหน

พระทวารบันคาม

บริเวณจังหวัดวัง

ขจิตรด้วยอะยังรัง

บมื่ออาจจะเปิดได้

ประชุมปีตะจะปิดไหา

บิตุราชระเวดระวัง

เมือจะสมสมิทธิหวั

อุทยานพฤกษสโมสร

กักระหลับพลากร

ตณุบรรพชิต

วรสังวินทริย์

คิมณัสนิยมยล

- ๑ ถามสารถึเถลลง
ทราบเพศผนวชน
- ๑ พักตร์ผ่องลองเอี่ยม
บัดให้กระหลักยาน
- ๑ พอพบพระกัญญา
จิตรโสมนัสนี้
- ๑ มั่งสังคือสังคี
เลงลักษณ์วิลาสแล
- ๑ ชมโฉมบุรุษลัก
อรทัยอุทานมาน
- ๑ นางไฉนเป็นมารดา
นางนั้นสระโสกี
- ๑ ท้าวไฉนเป็นบิดา
ราคาทยาตุร
- ๑ หญิงไฉนเป็นพาเขมร
หญิงนั้นจะสุขนี้
- ๑ พระทรงสดับพจน์
หฤทัยสำราญ
- ๑ ค้อมหามุกดาหาร
หน่อนารณมณีวร
- ๑ วันหนึ่งทิวาตรัส
สวนสร้อยสุมาลย์
- ๑ วันนั้นเล่น้องท้าว
กรรมชวาคี

กิจแจ้งนุสนธิผล
พระกษอบกษมนาน
ศศิเบี่ยมบ่ปันปาน
รลสุบุรีศรี
กิตาโคตมี
ฤมลเพรงบผันแปร
พระรังษีคือศรีแข
ทวด็จโอรพาร
ษณอัครศาคราน
มฤธูระวาที
พระจุราธเรนตรี
กระเขมสังกระษารสุญ
พระมหาพุทธางกูร
กิจดับเผด็จดี
นฤเบนทร์สวามี
ฤทกษักขบแผ้วพาล
มธรรสกลาสาร
ก็สำราญกวิภรณ์
ประทานบิตุจฉาร
ก็ประเวศนวงวังใน
โพธิสัตว์เสด็จไป
บุษบพลอนนตมี
พรเฝ้าพระเทพี
ก็ประสูติโยธส

(จะจบในเล่มหน้า)

สมรภูมิ

“เขาล่องลอยคุกักไค้” ทิศสมชายผู้
มีลักษณะชั่ว ขาง ร้าง น้อย ตากลม, ผมหยิก
หน้า ก่อ อายุ ราว ๓๐ เศษ พก เสี่ยง แหลม
“ฉันไ้เห็นกะตาเขียว ทิศกล่าขาง กะยี้ คี
ใจเล้า ถูกคุณของเขา กินเมื่กลูกแมง
ลักเข้าไป แหม! มันไปงอกในท้องกึ่ง ทะ
ลุออกมาทางรูนั้นแน่ะ วันกะ คิน เท่านั้น
แหละตาย” พอซาคำก็ยก แก้ว ชื่น คม
กึ่งเอือก ๆ ๆ ๆ เข้าไปจนหมด

ฝ่ายชายอีกคนหนึ่ง คือ ท่าน ปลัดทิมมาก
มีอายุเหี้ยมย ๒๕ มีหนวดหอมแหมมเส้น
ยาว ๆ คล้ายหนวดแมว หน้าซีกเหมือนปลา
ล่ำลิกน้ำ พก เสี่ยง เกวี่ ๆ “ถึง ยั้ง
เขียวร?”

ทิศสม “ยังก้านนั้นอีกนะไม่ว่า ท่าน
ปลัดทิมใหม่ด้วยแก้วทั้ง โยยั้ง” ยกแก้ว
เปล่าขึ้นช้อยที่ปลายหมวกปลัดทิมมาก “เขา
อาจะทำให้เขาไปอยู่ในปอกของ ท่าน ปลัดทิม
ไค้นียะสาแต่อะไร วันนั้นฉัน เห็น กะ ตา
เองเขียวให้ลากลวดชี่ เมื่กั้วเขียวทั้ง เมื่
นั้นแหละ เขา ค้างไป ค้าง มา กะพง ประเดี้ยว
เดี้ยวแหละหาย เข้าไปใน ท้องไค้ ฉันลระมอ
คาก้างชนลูกเกวี่ ๆ ลมแล้งแทย รย เที้ยว
ลักประเดี้ยวแหละเขาบอกว่า เขา จะ เอาออก
มาให้ดูทางท้ายทอย ท่านปลัดทิมก็งซึมคิ
แล้วว่า ตรง ท้าย ทอย นะ มันไม่มี ท้าง ออก
พะผ่า! เขาทยท้ายทอย ลระ เดี้ยวแหละ เมื่
กั้วเขียวหลกออกมาไค้” พอซาคำ ก็

กระแทกแก้วเหล้าลงกับโต๊ะข้าง

ปลัดหมากถอนใจใหญ่ถึงพริก! หน้า
ซีกเหลือสีกสองนิ้วมียัยสนั้วระวี “ผ่า
ซี่! ถ้าขึ้นมาทำหล่อน คายไป กัน เปน แจ่ง
ฟามออกหมายจยแถมแก้ยว ฆ่าคนคาย
โดยสัญญาเจตนา เปนฟาม อาญาไทยถึงตัก
คอนันแนะ”

ทิกสม พอง ลูก คา อัน กลม เบ้ง แล้ว ว่า
“งั้นท่านปลัดละเป็นลูกตักคอก่อน คน อัน ละ
ก็ท่านปลัดเองเป็นคนรักกันก่อนนี้ วึ่งใหม่
ฉันว่า แต่เขาเถอะ ท่านปลัดอย่าตกใจ
ถึงยังใจ ๆ ฉันก็ไม่ใช้พวกกองพิเศษและ ทั้ง
ก็ไม่มีพวกพ้องพี่น้อง เปน กอง พิเศษ ซัก คน
การที่ฉัน มา แนะให้ ครั้ง นี้ ก็ เพราะ เห็น แก่
ท่านปลัดออกมา ถ้าเป็นคนอื่นบอกให้ ก่อ
... ก็ ท่านปลัดต้องเห็น บุญคุณ ของ ฉัน
มั่งซี บอกเจ๊กเขาเหล้าให้ฉันแก้วเถอะ”

เมื่อสั่งเจ๊กไปแล้วท่านปลัดหมาก จึง พก
ขึ้นว่า “ถ้าเขา เก่ง ถึง กระทำให้คน คายได้
ละก็อ้ายการทำให้คนรักเขาคงทำได้แน่-”

ทิกสม “อ้าย, เยบข้าว เข้าปาก ยาก
ท่าตกกระรอกซี บอกว่าเชื่อนั้น เถอะนา ถ้า
ไม่สำเร็จละก็ -- ผ่า -- ถ้าฉันเกินผ่าน หน้า
บ้านท่านปลัดละให้ อ้ายขลุ่ยออกมาก็คฉันน้อง
ทะลุ ๓ แห่ง ๔ แห่ง ซี้ สบยให้ควยเฮ้”

พูดแล้วก็ยกแก้วใหม่ขึ้นดื่มปรือคึกเียว หมก

ปลัดหมาก “งั้นเมื่อไหร่ แกะ พา กัน
ไปหาเขาเล่า กันนะร้อนใจนัก”

ทิกสม “พรงี้ก็ได้ ก็เขาอยู่หลัง
วัดกระลาเจนนั่นเองนี่นา”

ปลัดหมาก “ว่า แต่ อ้าย เรื่อง เงินทอง
เถอะ หนักมือเกินไปไหวเทียวนา แก
รู้ราคาค่างวของเขาไหม?”

ทิกสมคยโต๊ะเฟง “วึ่งซี, ฉันลืม
บอกไป เรื่องราคาค่างวคนฉันยังไม่แนใจ
นักนะ แต่ถึงยังงั้นก็เถอะ ก็ เมื่อ วาน
ขึ้นเจ๊กถึงมันไปจ้างเขาบิกลีให้มาที่มาลักกัก
ไก่ของมันเวลากลางคืน แหม! แล้ว อ้าย
ต่างบ้านนายคงก็ซึกกันซึกงอคาย วึ่ง ๆ เขา
ยังคิกค่าเหยยการ ๘ สลึงเท่านั้นเลย นั่น
ถึงกะเอาชีวิตชีวาฉันเสียอีก นี่ทำแต่เพียง
ให้หลงรักเรานิด หน่อย เท่านั้น ถ้า คิก เกิน ค่า
สลึงเพื่องหรือสลึงละก็ฉันยอมเทียว ผ่าซี”

ปลัดหมากโหมสีกพ้อม จยไหลทิกสม
เขย่าแล้วว่า “ตกลงเอาเป็นตกลง งั้น
พรงั้นเข้ากันจะเอาเรือไปรับแก้ที่บ้าน แล้ว
เลยไปกันก็เทียวได้ ไหม?”

ทิกสม “ได้ซี ทำไม จะไม่ได้นะ
สำหรับท่านปลัดละก็จิกหัวฉันใช้ไชยว น,
เรียกเหล้าให้ฉันอีกแก้วเถอะ”

ต่อจากนั้นก็มีการสนทนาวางอย่างไม่มีเงื่อนไข
สมควรแก่เวลาที่พิเศษจึงอำลาออกจาก สถาน
บ้านเมรัยไป และฝ่ายท่านปลัดเมื่อได้ควัก
เข้าไปอีก ๓ แก้วตึก ๆ กันแล้วก็ละสถานไป
ในเวลาตึก ๆ กันก็ยทกสม

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

แม่นกแก้วบ้านรวีเอน ฮา! พอเอ๋ย
ข้อขนิษฐาทุก ๆ คนในบ้านบางกระเจก แทกกัน
ก็ต้องยกนิ้วเป็นแถวไปว่า "หล่อน สบาย,
หล่อนงาม, หล่อนวิเศษด้วยประการ ทั้งปวง
และ เขาทั้งหลาย ยอม บูชา หล่อน ด้วย กาย
วาจาและใจพร้อมทุกประการ ความงามของ
หล่อนนั้นเองทำให้ขนิษฐา, ขนิษฐกลางคน,
ขนิษฐแก่และจนถึงขนิษฐห่มมีความนิยม ชม
ชื่นใคร่ จะไ้เซย เจ้าหล่อน เป็นนักร เป็น หนา
ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะว่าเจ้าหล่อนเป็น - นก แก้ว
ขนเขียวตัวเกี้ยวเกศา - ยิ่งหาเข้าร่วมคอนมิไ้
ทั้งคอนที่หล่อนจับอยู่หรือที่ เป็น คอน หุ้ม เงิน
หุ้มทองประดับด้วยของมีค่า จึงทำให้มีผู้
พยายาม ไ้เข้าไปจับร่วมคอน ด้วย เป็น อัน
มาก แต่ที่ไ้เข้าไปแล้วมาก ต่อมาก
นั้นก็ยังมีใครเกาะคอน ตึก สัก คน หนึ่งไม่
จำต้อง ไ้ กลย ขอก มา พร้อม กับ อาการ สัน
เคิบทั้งนั้น เหตุที่จำต้อง ไ้ กลย ขอก มา
นั้นมิไ้ว่าคอนนั้นสันจนเกาะไม่ ตึก หา มิไ้

คอนนั้นใคร ๆ ก็สามารถเกาะไ้ ทั้งสิ้น แต่
ทำไมมีข้อใหญ่ใจความอยู่คือเจ้า ของ คอน นั้น
เป็นนกขนิษฐา - นก แก้วจับคอนเจ้า นอน เลาย -
เลียบ นกคอกที่เข้าไปจะคอกด้วยจึงต้องล้าไป
ตาม ๆ กัน

ท่านปลัดหมากก็ เป็น นก คอก หนึ่ง ที่
พยายามจะเข้าไป จับ ร่วม คอน กับ เจ้าหล่อน
เหมือนกัน ไ้พยายามไ้เข้าไปแล้วหลาย
ครั้งแต่ก็ต้อง ไ้กลย ขอก มาทุกครั้ง ความ
พยายามทุกชนิดที่ชายผู้ประสงค์หญิง จะ ทำ
หรือต้องทำหรือควรทำ ท่านปลัดก็ไ้ทำไป
แล้วจนครบ - แต่ก็มีไ้ผลสมหมาย และ
แม้ว่า ท่าน ปลัด จะ ไ้ เบียด กับ คน อื่น ๆ
เพราะรู้ก็มิไ้สู้กับยายเทศ มาวาของ
แม่นกแก้วก็ติดตาม ซึ่งเบียดเสมอนเป็น
วิถีที่จะ นำ ตัว ท่านปลัดไป ทาง ท้าย ครวไ้ไ้
ท่านปลัดก็ไ้ไม่เดินทางนั้น ทั้งนี้เพราะรู้สึ
กลัวว่าถึนั้นเป็นหล่มโคลนหรือหล่มทรายอย่าง
ที่ศัพท์ฝรั่งว่าควิคแซนคซึ่งพร้อมที่จะยุบร้าง
ของ ท่านปลัดไ้ลงไป ตึก ตาย อยู่ ทุก ขณะ
ฉะนั้นเมื่อท่านปลัดหมากไม่ชอบคอกหล่มทราย
หรืออีกนัยหนึ่งว่าไม่ชอบยายเทศ แต่ชอบ
เกาะร่วมคอนกับนกแก้วตากลม ๆ ปาก แดง
แดงท่านปลัดจึงเฝื่อนข้ามหล่มทราย และ เลาย
ไ้เข้าไปเกาะคอนหุ้มเงินหุ้มทองที่เกี้ยว แต่

อนิจา! ท่านปลัดต้องหน้าเมื่อย โผกลัยออก
มากดครั้งทีไรเข้าไป

ถึงกระนั้นท่านปลัดก็มาก จะหมด ความ
เพียรก็หาไม่ได้ พอตกย้ายลงเป็นต้อง คย
แต่งกายอย่างเต็มทีเสมอ แล้วออก จาก
บ้านตรงไปยังบ้านแม่ยอดหัวใจนี้ คย ประจ้อ
ประแจพอได้เห็นหน้าवल ๆ ให้ ชื่น อัก ชื่น ใจ
และแถมกับความหมั่นใส่ยายเทศ ซึ่งมา
นั่งเท้าแขนแอ่นแปรทำขบขม ขนเรอ อยู่ด้วย
นั้นจนพอใจจึงจะกลั้ยบ้าน ฝ่ายยายเทศ ก็
สำคัญไม่ใช่น้อย พอได้เวลา ที่ ท่านปลัด
จะไปก็จัดแจงอาบนํ้าอาบทำ ประแป้ง แต่ง ตัว
อย่างหุระเจียขมมานั่งคอยอยู่ที่หน้าโคเรือน แล
นับตั้งแต่เวลาที่ท่านปลัดก้าวเข้าประตูรั้วบ้าน
จนถึงเวลากลับ ยายเทศก็สำแดงความกึก
กั่นล่อท่านปลัดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งถ้า ท่าน
ปลัดไม่มาถึงซึ่งชวนอก ชื่น ใจ ยิ่ง กว่า ย่า หอม
คอยกับอยู่แล้วก็คงถึงกับ ลม แล้ง ขี้ เพราะ
ความคลื่นเหียน ฝ่ายแม่คนแก้ว เมื่อได้
ทราบความประสงค์ของมารดาเช่นนั้น หล่อน
ก็คอยเลี้ยงและ เชื้อโอกาสให้แก่ มารดา ยัง
เกิกเกล้าโอบเค็มที และเมื่อไรยายเทศผู้มี
วัยชรา ๗๐ เศษมีโอกาสดื่มที เมื่อนั้นแหละ
ท่านปลัดก็มากดกลั้ย เพราะท่านปลัด
มี ประ สดค์ จะ ค่อนก แก้ว ไม่ ใช่ว่า ค่อน ก

กระเจกเทศ

มาวันนั้นท่านปลัดได้ ไปถึงทรงนกแก้วอีก
และเมื่อจะ ต้อง โคนไป คย นกกระเจกเทศ
เข้าก็เลยหัวเสียรีบลากลับทันที เมื่อ มา
ถึงกลางทางจึงแวะเข้าไปคยความ ร้อน กลั้ม
ที ในร้านธงแดงของเจ้าจู่ จะว่าเพราะที่
หรือเพราะหวั่นภัยก็ตาม ท่านปลัดได้พยเพื่อน
เก่าเข้า คยก็ทักสมใจได้เล่าสวระทุกข์
คยให้ พงจนกระทั่งเรื่องค่อนกไม่สำเรจนคย
ฝ่ายทักสมซึ่งควรจะ นิยได้ว่า เป็น คน 'รอบ
ตัว' ได้ พงเรื่องราว ของ ท่านปลัด เข้า ก็ แผล
วหาออกมาว่า 'ง่าย ๆ! ถ้าไม่สำเร็จละ
ยอมให้เถะ!' คำพค ประโยคนี้ ทำให้ปลัด
มากดหล่ง จน เกอริ ชักใช้ โล่ เลียง ก็ได้
ความว่าทักสมมี จักหมอมีค่าผู้ ข้านาญถาว
ทำเสน่ห์และเวทมนต์คลศาคาอยู่คนหนึ่ง ชื่อ
ทักสวสัค มีสำนักอยู่ฉะฉิม วัดทะเลเงินท้าย
บางกระเจกแตกนั้น ถ้าแม่ ไปขอความช่วยเหลือ
การต้องสำเร็จเป็นแน่ การสนทนา
ระหว่างคนทั้งสองก็การตกลง กันก็ได้ เป็น
ไปดังกล่าไว้ในข้างต้น นั้น แล้ว ฉนั้น ท่าน
ปลัดก็มากดกลั้ยบ้านพร้อมด้วยความ คยใจ,
คยใจและความหวังในผล สำเรจ จน ถึง กับ ไม่
แคะต้องอาหารเย็นในวันนั้น และยังมี หน้า
ข้านอนไม่หลับเภาคย พอรุ่งขึ้นเข้าคย

แต่งตัววิ่งเร็วสามล่ำเล็กตรงไปบ้าน ทิศสม
ทันที พอถึงบ้านทิศสมก็แลเห็นตัวเจ้าของ
บ้านแต่งตัวเสร็จ สรวพ มา นั่ง คอย อยู่ ที่ ท่า
น้ำแล้ว

“ฉันนี่แล้วเทียบว่ายังใ้ๆก็ต้องมาแต่
เข้า” ทิศสมพูดหัวเราะๆ

ท่านปลัดท้าวกระเฝ้าเข้าไปเทียบ ท่า แล้ว ว่า
“กันนอนไม่หลับซักงัยเมื่อคืนนี้ ลนตายชั้”

“ฉันเหมือนกัน ตกกระวักชั้ พลอย
นอนไม่หลับไปด้วย” ทิศสมพูด เมื่อจิบ
แค้นจะกระวักลง “แต่ฉันพลิกแะชะ ท่าน
ปลัดทำอะไรจะหัดเสียแล้วละ”

“ฝันว่าอะไร?” ท่านปลัดคาตากุโหลง
ถามพลางพี่ยายออกเรือ.

“ฝัน ว่า ท่าน ปลัด น่ะ ชั้ วัง หนี อ้าว
เชียว --”

“หนีอะไร?” ปลัดทมหาภ สอด ขึ้น
ด้วยความทึ่งเป็นที่สุด

“งู! งู เชี่ยวตัวเขี้ยวเรื้อเท่าๆ กระซัง นั้น
แน่ แต่ชอยกลแะชะ งู เชี่ยวอะไร หน้า
เป็นคน เป็นหน้า พู หลึง ด้วย หน้า
คล้ายๆ --”

“คล้าย ใ้?” ท่านปลัดคาแทย หลุด
จากกระบอกคา แต่หน้า ชักจนเชียวถาม
เสียสั่น.

“เหมือนแม่มกแก้ว!” ทิศสม พูด
พลางคอยชั่งเรือคังเข้า

“ตายโหง!” ปลัด ทมหาภ ร้อง คัง
“แล้วมันรักกันรึเปล่าล่ะ?”

รักชั้! ทำไมจะไม่รัก แหม! ท่าน
ปลัดกินชั้ๆๆ เชียว” ทิศสมเล่าถึง
ตอนนั้นก็ออกท่ากัน เรือสามล่ำเล็ก เลย
เอียงวูบหน้าเข้าสักเกอยขวางลำ

“ระยำใหญ่, เขียวหมก” ท่านปลัด
ชักจะฉุนๆ “ลางอะไรนั้ที่ว่าหน้าเข้าเรือๆ
จะล้มตาย”

“ไม่ใช่ลาง คอก นั้” ทิศสม พูด
พลางหัวเราะ “นั้แน่ะ ฉันจะ บอกให้ท่าน
ปลัดนี้หรือเปล่านั้นว่าเรากำลังไปกันนั้นะ ทึก
หวัคเขาอยู่ทางโน้นเขารู้แล้วละ”

ปลัดทมหาภจนลุกเข้าตัวเย็นวูบ “อะไร!
ถึงกระยังงันเชียวรึ?”

ทิศสมหัวเราะ “เห้ย! ใครจะไปหา
เขาละเขารู้ก่อนแล้วทั้งนั้นและ ก็เมื่อฉัน
ไปหาเขาคราวที่แล้วไ้ละ เขายังบอก ว่า
เขารู้ว่าฉัน - ไปเลย ท่านปลัดไม่เชื่อก็คอย
ดูเอาชั้ เกยวักกรีกอนจนจวนถึงแล้วนั้ น
ไ้ละวักกระลาเงินพอเลยวักงันก็ถึงละ”

จิตใจของปลัดทมหาภจะเป็นอย่างไรก็ตาม

แต่ว่ามีมือที่ถือพาศักดิ์ทำยอขึ้นนั้นสั้นก ๆ ๆ ๆ
หัวเรือชักเหไปเหมาสายที่มคล้องมีข้ากัพัน
วิมาดังหัวคัง ทิศสม ชีมือไปข้าง หน้า
แล้วร้องว่า “ถึงแล้ว โนนแหลกระท่อม
ข้างหน้าโนนแหละถึงละ” ตอนนั้น หัวเรือ
สำนียงเพิ่มการส่ายมากขึ้น ซึ่งจำไม่มี
ทิศสมนั่งหัวเรือคอยผลักเรือออกไว้แล้ว เรือ
คงเกยตลิ่งมีฝูงโคกฝูงหงษ์เป็น เน่น ฝ่าย
ทิศสมเห็นอาการท่านปลัดเป็นเช่น นั้น ก็รู้ที่
จึงว่า “อะไร! ท่านปลัดก็ทำเป็นยอ
ลอบไปไ้ เรา มา เพื่อ ให้ การ เรา สำเร็จ
ต้องแข็งอกแข็งใจทำใจกล้า ๆ หน่อยซี ยัง
งี้ ๆ กันก็ถึงคุณแม่นักแก้วไว้แล้วกัน”

เรือค่อยลัดกวางเหไปเหมาลงทกที่ ๆ จน
ในที่สุดก็เทียบเข้ากับยรรไกรริมตลิ่งตรง หน้า
กระท่อมไซเซของท่านหมอชีวิเศษ ส่วน
สภาพของกระท่อมท่านผู้วิเศษนั้นถ้าจะบรรยาย
ถึงความโอโรโรโกลิกันก็คง จะ กิน หน้า กระ
คายถึง ๓๐ หน้า ฉะนั้นจึงจะขอ กล่าวสั้น ๆ
ว่า ถ้าคนทั้ง ๓ คือทิศสมทิศเจ้าบ้านทิศสม
และท่านปลัดหมากขึ้นไปนั่งให้พร้อม กัน -
รวมกัน ๆ พร้อมกัน - กระท่อมนี้ ก็ จะ ทัก ลง
พร้อมกัน

ทิศสมก้าวขึ้นจากเรือค่อย ๆ อย่างขึ้น ยรร
ไกรไม่หมากกลางกวักมือเรียกปลัดหมากให้

ตามขึ้นไป ส่วนท่านปลัดก็คว้านนั่งงก ผลัก
เรืออย่างรีบร้อน - แล้วก็พากันเดินตรงไป ยัง
ยรรไกรกระท่อม ทิศสมกระซิบว่า “นั่น
ระวังอย่าไปพุดขวางเขาเข้าหน้า แล้วเขา
พุดอะไรท่านปลัดต้องเชื่อฟังนั้น ไม่บั้งนั้น
กลับไปบ้านกินน้ำส้มคั้นขากใจเถียว”

ปลัดหมากไม่ค่อยเป็นแต่พักหน้า หังก
หังกครั้นแล้วทิศสม ก็ก้าวขึ้น ยรร ไกร นำ หน้า
ปลัดหมากคิกท้ายแะ ขึ้นไป พอ คนทั้ง ๒
มองเข้าไปดูในกระท่อมอันมีคัมภีร์ขมิ้วกัก
กลิ้งแทยว่าหัวใจระหยุก ที่ข้างฝา คำนใน
มีชายผู้หนึ่งอายุประมาณ ๕๐ เศษ หน้าตา
มีแต่กระดูกคูกุฬพิลันไม่ค่อยจะคล้าย หน้า
คน หนวกเขารูปร่างร่างผอมก่องโง้งหลัง
งออยู่ มือทั้งสองพนมติดกับอก ที่ตรง
หน้ามีโต๊ะเครื่องบูชา แต่ไม่มีพระพุทธรูป
มีแต่กระโถกหัวผัดเป็นมันวับตั้งเรียง อยู่
เป็นแถว ๆ เสียงท่านอาจารย์พุด เสียง หัว ๆ
ว่า “โอม! เอ้เตเมกะลาโหนด - อัม
- แม่นักแก้วโอม! ยันเตลุย! อ้ายเปรต
ปลัดหมาก - กระละมัง - ถัง - ถังเม อ้อ!
มาแล้ววี่ มาแล้ววี่” พอชากคำกลัคนือ
ลงหันหน้ามามองดู ทั้งสองคนซาสนัระวิ
หโมยลงทันที

ทิศสมสัคคึกพูดขึ้นว่า “อ้อ! ฉันรู้แล้ว

ฉันทเห็นทั้งแก่แกพวยเรือออกจาก บ้าน นั้น
 แน่” ตอนนั้นท่านปลัดทูลมากกับ ทิศสม ชัก
 มาลนิกูแกมาแต่ถูกกันศาลอน ท่านอาจารย์
 พุกท้อไปว่า “อาหนึ่ง - จ่า - แกะมา ที่
 ละอาไฉนกรู้” อันนี้แม่นกแกวนะวี สะหา!
 เพียงเดียวไม่ ตาม ทิศละ -- ฤช ! อย่า
 กลัวฉันจะช่วยเหลือที่เกี่ยวกับดำไม่สำเร็จจะ ก็
 ฉันยอมให้ ฟ้องล้มละลาย วิช ทรพยฉันซี !”

ปลัดทูลมากกรายประหลก ๆ “เป็น - จ่า
 - กุศลทอนหลังของกระ - เอ๊ย - ฉันทมาก ฉันท
 ไม่สมณะนาคนให้พอเพียงละก็ท่านครุสาป
 ให้ธรรมสืบแต่คอโก”

ทิศสวัสดิคม พลงโยก มือ “นั่นไม่
 ต้องพดลึง จะให้โกใด ไม่ให้โกใด แต่
 ถ้าให้ โศก ก็ เอาเถละ! สักทวย เวียง
 นังนกกแกวน ฉันท จะ ช่วย ทิศอยากไ้เร็ว
 หรือโกชาเล่า”

ปลัดทูลมากอึ่งตรองอยู่สักครู่แล้ว คอย ว่า
 “ยากมากท่านอาจารย์ภาษิต ทนง ท่าน กั ว่า
 สิ่งใดควรทอวนนีก้อยารอไว้ท่าพรงัน แต่อีก
 ภาษิตหนึ่งท่านกัว่าข้าฯ ไ้พรงัน เล่มมาม”

ทิศสวัสดิค “จริง, ยังนบ้นพามาใหม่
 ถึงค่อยคิดกันเถละ”

ปลัดทูลมากศาลอนลงนั่งชันโรง “เฮ้ย!”
 หลกปากออกไปต่อแลเห็นทิศสมลงตาจน

ตาโยนจึงไ้ สติทูลมอยลงกรวยแล้วกรวยเล่า
 ครางว่า “โอโย! ชือ! มีไ้ - ยิ่ง เร็ว
 ยิ่งไ้!”

ทิศสวัสดิคนั่งชัก สภาอิ กระตัก ขา ทำ คา
 ลอย ๆ อยู่สักครู่แล้วจึงพทว่า “ไ้ ชีเอา
 เอะเราลงมือทำพรงันที่เคียว แลละ ฉันท
 จะคอยบอกวิธีที่ฉันทจะทำให้ ทิศรู้ ไว้ด้วย ครือ
 ว่าคันทวนฉันทจะคงพอเค็กหมากพล ชือ!
 ทิศคงรู้ ไ้แล้วชื่อว่าสลาเทวีนั้นมัน เป็น ยิ่งไ้”

แต่ท่านปลัดทำตาปริบ ๆ ทำยอก อาการ
 ลึกแปดค่าน ทิศสวัสดิคเห็น ถึง นั้น จึง ว่า
 “เอา คอยฟังฉันทเถละ ครือว่าการคันทวน
 จะใช้ ปล่อย สลาเทวี ครือเค็ก หมากพล
 ปล่อย ตาม กระแสลม ให้ ไป ตก ลง ใน พาน
 หมากฤาเขียนหมากของนังนกกแกว ถ้ามัน
 กินหมาก คันท เข้าไป แล้ว มัน ต้อง รุกทิดใน
 ทันที่ทันใดเชียว ผ่าชั!” ตอนนั้นหนานชัค
 ของปลัดทูลมากแดงพริบขึ้นทันใด “ยิ่งนั้น
 คันทวนฉันทจะเค็กหมากกระพลให้เสร็จ พรงัน
 เขียนทิดคองไปย่านนังนกกแกว มันต้องยก
 เขียนหมากออกมาให้ทิดกินแต่ละ ผ่ายฉันท
 กัจะปล่อยสลาเทวีไปที่เคียว ให้ ไปตกลง
 ในเขียนหมากนั้น ทิศต้องคอยสังเกตุ
 พอเห็นหมากตกผลลงไ้ละ ต้องจัดการ
 ยกเยกให้นังนกกแกวกินทันที ฉันทรับรอง

ชื่อว่าพอมันเกี่ยวหมากนั้นสองหยับเท่านั้นแหละ มันต้องเล่นตากะทิดเกี้ยว ตกกระรอกซี่!”

ทิดสม กับ ปลัดหมาก ขนลุกเกรียวด้วยความยินดี “เกิดสระวะที่ ย่ำสระวะเท่าจริงเหอะ ๆ ๆ ๆ!”

ทิดสวัสดิ์ “ยัง - ยังไม่หมด แน่! ค่อยไปอีก ๓ วันถ้าทิดยังค้องนอนคน เกี้ยว อีกละ - ผ่า - ถิ่นตายซี่”

ตอน นั้น ท่าน ปลัดหมาก กรวย รุก รุก รน ซอยกล “โอ - โอ! เป็นกุศลบุญราศีจริง ๆ เจ้าประคุณ จันพ่รุ่นลูกจะไปเที่ยวบ้านแม่หนักแล้ว พอหมากตกผลยลระลอก หยิบยิบผลยิบเขี้ยว เอะละ! เป็นที่ตกลงกัน ถ้าแม่น้ำสำเร็จลูกกระสมมะนาคุณเท่าไร ๆ เกี้ยวจันวันนั้นลูกต้องลาทีละ ท่าน อาจารย์จะได้เตรียมการ ไปรียังละทิดสม?”

ทิดสวัสดิ์พูดอย่างเอากะไรงานขึ้นทันที “ไปก็ไปเถอะ แต่ - อย่าลืม! คำปลุกยา ๖ สติง เอมาก่อน!”

ปลัดหมากซึ่งกำลังขึงโย้ระลอก ชน กลยกันกระแทกลงไปอีก หินโย้ของทิดสมเห็นขยับโย้ ให้เอาคำยี่ซาครุออกให้ ก็ค่อย ๆ ค่อย ๆ คว้ากระเบ้าเอาทุนทวีพ้อออกมาขาย จำเพาะเจ้ากรรมนายเวร ท่านปลัดเอาเงินติดไปเพียง ๕๐ สตางค์เศษ ๆ เท่านั้นจึง ซัก อัง แะ

ออกให้ ทิดสมดูเป็นที่ ปลุกยา ส่วน ท่านอาจารย์สวัสดิ์ ก็ ทาไวพอใช้ รวย บอกรวด ว่า

“เอามาเท่านั้นก่อนก็ได้ รวดซี่!”

จึงเป็นอันตกลงกัน แล้วแขกทั้งสองก็ฉาลากลับมาลงเรือ บรรทุกความปริศนาปราโมทย์กลับมายังบ้านจนเพียงลำ

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

เย็นวันรุ่งขึ้นนั้นไม่ต้องสงสัยเลย ท่านปลัดหมากแต่งกายอย่างโก้ที่สุดที่ จะโก้ ได้นุ่งม่วงหางกระรอกสี ตุ่น ผืนใหม่ ใส่เสื้อแพรหลายสีพละ เป็น ปล้อง ๆ คาก ผ้าขาวม้าใหม่มีชาย กรวย เป็น พู่ระย้า เกาะแพรสีเขี้ยวจนกระดิ่ง พาก ห้อย ๒ ไหล่ หวี ๒ แปรประหนึ่งเป็นแมวคราว ก้าวลงจากเรือนด้วยความขมขื่นในผลสำเร็จ มี ซัก เท้าทั้งสองก็นำ ร่วง ท่านปลัด มา ถึง บ้าน แม่หนักแล้ว วันนั้นจะเป็นเพราะโอกาสอันววย หรืออย่างไรก็ตามที่นอนเรือนมี แม่หนักแล้ว นิ่ง ขมเป็นอยู่คนเกี้ยว เท่านั้นไม่เห็น ยายเฉาๆ กระชอกเทศนั่ง อยู่ ด้วย ท่านปลัด จึง รวยเหาะอย่างขื่นไปบนเรือนทันที.

“เชิญท่านชีคะ” แม่หนักแกวักล่าว คำเชิญเชิญพร้อมทั้งอาการขมอย่างหวาน.

“บ่ ๆ ไม่ ค้อง เชิญ ก็ได้ แะ ๆ! แหมวันไหนแค่นายไม่ค้อบร้อน ไร่! คิด

ถึงเธอเกือบตาย เหนื่อย ๆ ๆ !” ท่านปลัด
พูดพลางลนถอยลงนั่ง

แม่นกแก้วหันไปทักเขียนเขียนหมากเงินยก
มาวางตรงหน้า ท่านปลัด แล้วว่า “เขียน
ท่านรับทานหมากช็อค วัย! วันหน้าท่านแต่ง
ตัวสวยขึ้นกระไร พระแม่!”

ท่านปลัด “แฮะ ๆ ก็ - ก็เป็นข้างช
เธอ” พูดพลางคำก็จ้องจับอยู่ที่เขียนหมาก
และสังเกตเห็นว่าในจอทหมากกับซองพล นั้น
มีหมากกับพลอยู่อย่างละ ๒ คำเท่านั้น แล้ว
จึงพูดต่อไปว่า “ฉันเอง - ไช้! คิดถึงเธอ
เหมือนกับจะตายเธอคิดถึงฉัน มั่ง หรือ เปลา
ไม่ทราบ เหนื่อย ๆ ๆ” ส่วนนมอมของ ท่าน
ปลัดก็ชัก ชัก พน อยู่ มิได้หยุดหย่อน

แม่นกแก้ว “ว๊ัย! ทำไมจะไม่คิดถึง
คะ แม่มะแกย่นคิดถึงท่านปลัดเสีย ซาตะ
ไกรแทยระครากเพียวแหละ นั้นแก กำลัง
อายหน้าแต่งตัวอยู่ในห้องนั้นะคะ เกียวกังคง
ออกมาหรอก”

พอเอ่ยถึงยายเฒ่าท่านปลัดชักรู้สึกสอ
ส่อนอยู่ในอกทันที และในยักคอกก็มีเสียง
แหบ ๆ ฟังน่าขนลุก ปรากฏขึ้นว่า “ว๊ัย!
คุณ! มาทำไมยังรู้ทานไทยนะคะ”

ท่านปลัดมองตามกระแสนเสียงนั้นไป ก็
ได้เห็นทูลพลร่างของยายเฒ่าห่อหุ้มด้วยสรรพ

เครื่องแต่งกายอย่าง วิจิตร บรรจง กำลังโลด
ออกมาจากในห้อง วันนั้นแก นุ่ง ผ้าลาย ส
จันทร์ ใหม่เอี่ยมมั่ง กราก ๆ เหมือน เสียงโย
तालแห่งอุกลม ห่ม ผ้า ขีบ สี เขียว แบริศ
มีหน้ายังซ้ำมีผ้าห่มนอกสีชมพูประสาธสีเข้า
อีกด้วย ทำให้เหมือนตัว ครุฑ สงกรานต์
ยิ่งขึ้น แต่อะไร ๆ ก็พอ ค่อย ยิง ชั่ว โคน อ
คอนแกละคุ่มหระย้ายาน เกือย ระบำ เข้าไว้
ด้วยแล้วท่านปลัดก็รู้สึกกลัวตาพวยในทันใด
เพราะตั้งแต่ท่านปลัดเกิดมาเป็นตัวเป็นคน ก็
พึ่งเคยเห็นสาวอายุ ๘๐ กว่าไล่ คุ่มหระย้า ฟัง
ทัก ทิม ยาน เกือย จด ข่า ครั้ง นี้ แผละ เป็น
ครั้งแรก

ยายเฒ่าหนึ่งลงตรงหน้าปลัดหมาก เท้า
แขนอันตรงซอเหมือนกับลำเสาซงแกนกว่า
อ่อนเสี้ยเต็มทน เอาคางวางบนไหล่ แล้ว
ซ้ำเลื่องความสกับคำ ท่าน ปลัด พูดว่า
“คุณเธอวันนั้นแต่งตัวผมจริง - จริง ก็ฉัน
ก็ผมเหมือนกัน - ว๊ัย! - - -”

ท่านปลัดชักจะ วิงเวียน ศรัยะ แต่ยังไม่
พยายามย้มแอบ ๆ ออกไปนึกหนึ่ง แล้ว คอย
ว่า “เปลา” ซึ่งท่านปลัดเอง ก็ไม่ ทราบ
ว่าคำคอบว่า “เปลา” นั้นมันกิน ความตรง
ไหนกัน

ท่านปลัดก็ไปครุ่นหนึ่ง ครุ่นแล้วแม่นก

แกวก็เขยขึ้นว่า “เชิญรับทานหมากชักระ”

ท่านปลัดมองดูหมากพลางนึกเคียมโย
แกรมอยู่ในใจว่าถ้าคนจะหยิบมา กิน เสีย คำ
หนึ่ง และที่เหลือออกคำหนึ่งตนจะหยิบเคียบ
ให้ขายเทศกินเสียดีกว่าจะเหมา เพราะ
เวลานั้นแกว ยังไม่ มี หมาก อยู่ในปาก
ฉะนั้นพอสลาเหิรมาตกลงในเขี่ยน เปลา่ ขณะ
นั้นตนจะได้ มี โอกาสหยิบยื่นให้แม่สาวน้อยได้
อย่างก็ คิดดังนั้นแกวก็หยิบเอาชิ้น มาใส่
ปากเสียคำหนึ่ง คงเหลืออยู่ใน เขี่ยน อีก
คำเดียว แต่อีนิจา! โปรแกรมของท่าน
ปลัดเหลือหมาก ในขณะที่ท่านปลัดก็กลืน
อยู่นั่นเองแม่แกวเหลืออันเออม มี มา หยิบ
เอาหมากคำที่เหลืออยู่ในเขี่ยนไปเสีย ท่าน
ปลัดจึงนั่งทั้งกายทำท่าขยี้ ๆ เหมือนจะ คว่ำ
แย่งเอามาเสียจากมือหล่อน แต่เพราะ
เหตุไรก็ไม่ทราบท่านปลัดไม่ยกแย่ง คลั่ง
จึงดูแม่แกวเอาหมากคำ นั้นใส่ปาก เข้า
ไปจนหมด หน้าท่านปลัดก็ซีกจะเขี้ยวลง
ในทันใด ในอกใจรู้สึกขื่นขื่น เป็น กำลัง
จ้อง ดู ทุก ๆ อิริยาบถ ของ แม่ แกว กว้ย
อาการตกใจแถมกับความหมกหมองน้อย ๆ

ในทันใดนั้นก็บังเกิดเสียงก๊องแกวัก! ที่
ในเขี่ยนหมาก ท่านปลัดก็ซีกก็กลืนได้ สด
มองลงไปดูก็เห็นมีหมากกับ พลู ปรวากอยู่

ในเขี่ยนอีกเป็นคำที่ ๓ - เป็นคำมาใหม่ - เป็น
สลาเหิร - เป็นหมากบรรจุบาง น่อง ของ กาม
เทพที่มากกลงในขณะนั้น อานางแห่งความ
เป็นไปอย่างน่าพิศวงทำให้ท่านปลัดตก คลั่ง
ไปเป็นครั้งที่ ๒ อีก ทาทั้ง คู่ จึง จีบ อยู่ ที่
สลาเหิร ในเขี่ยนมีได้ กระพริบ ๒ ครั้ง จึง ได้
เห็นโดยซีกเห็นว่าขายเทศ - ขายแคว่ร้างวัย
กำลัง เออมมีเข้ามาจะหยิบเอาสลาเหิรคำนั้น
ท่านปลัดก็กลืนได้ สด อีก ๒ ชิ้น มี ไป จะ
หยิบเอาสลาเหิรมาเสียทันที แต่มีขาย
เทศยื่นออกมาก่อนฉะนั้นจึงหยิบได้ก่อน ท่าน
ปลัดก็ว่ามีขายเทศไว้ทันที ตอน นั้น ก็บัง
เกิดการแย่งชิงกันไปยอกันมาเหมือนกันเกิด
เก๊กเล่นแมลงมุมขยี้มหลังคา แต่เป็นยาม
เคราะห์ของท่านปลัดก็หมาก หรือว่ามีท่าน
ปลัดไม่ได้ตกขาว หรือว่าเป็นมีคนอื่นไม่ใช่
มีจริงจากคู่ แกวก็ไม่ทราบ จึง ไม่ เห็น
พอที่จะแย่งหยิบ สลาเหิร มาได้ ปลัดขอให้
ขายเทศสับมือหล่อนไปได้ และในมีนั้น
มีสลาเหิรติดไปด้วย ในทันใดสลาเหิร ก็
เลยเหิรเข้าไปในปาก ของ ขายเทศ หมดทั้ง
หมากพลู ซึ่งมันดาลความ คลั่ง ทะไลให้
บังเกิดแก่ปลัดก็หมากอีกเป็นคำด้วย ๓

ขายเทศก็หน้าเฉย ๆ เคี้ยว หมาก แหะ
แหะ อา! ฤทธิสลาเหิร! พอขายเทศเคี้ยว

หทัย ที่ ๓ หรือ ที่ ๔ ท่านปลัดหมากก็สังเกต
เห็นทันทีว่ารักขทั้ง สอง ของ ยายเทศ มี แว
แห่งความเส่นหาปรากฏขึ้น ครั้น แล้ว ก็
ชำเลืองขึ้นมาคิดทางตาคนที่ ท่านปลัด นั้น
อยู่ พร้อมกบิควทเล็กขึ้นสูงเป็นจิ้งหรีด ๆ
นิต ๆ - พร้อมกบิการ ยม อย่าง ที่ ปลัดหมาก
เห็นว่าน่าคลืนได้มากกว่าอย่างหวาน

ฝ่ายแม่แถมแกวตอนนั้นจะมีอาการอย่างไร
ท่านปลัดหมากไม่ทันสังเกต มารู้สึกเอา
ใจเมื่อหล่อนกลืนหลังหันลงขึ้นเค้น กับหน้า
เข้าห้องไปเสียดีกว่าเวลาที่มารดาเจ้าหล่อน
ถูกสลาเหิรเข้าไปไม่กัวินาทีนั้น ส่วนยาย
เทศจะเป็นเพราะ เห็น บุตรสาว เบิกโอภาศให้
เต็มที หรือจะเป็นเพราะ ฤทธิ สลาเหิร ขึ้น
ถึงซีกสูงสุดก็ตาม พอด้วย ตัวแม่แถม แกว
แถมก็ลดเข้าซีกกายปลัดหมากทันที อ่อน
คอลงทำท่าจะชยหน้า กับ ทรวงอก ท่านปลัด
และแขนก็ค่อย ๆ ลอยหลังเลือนสูงขึ้นไปทุกที
จนในที่สุด กลาย เป็น กอกล คอ ท่านปลัด แล้ว
เหินยวลงไป เพื่อ จะ ให้ หน้า คอ หน้า เจอ กัน
พลาญยายแถม ก็กระซิบ สำเนียง กระเส้า ๆ ว่า
“เฮอเฮอ เฮอรักน้องใหม่เฮอ ?”
ก่อนที่ท่านปลัดหมากหน้าจ้ำเหมือน ม้า
หมากรุก ปากอ้าตาถลนจึงจับคางหน้า
อันมีหนังย่นเหมือนเย็บข้างของ ยายเทศ นั้น

อยู่คุ่มมือที่จะปฏิบัติการอย่างไร ฝ่ายยาย
เทศก็กำเนืกรการก้อไปกล่าว คือ ค่อย ๆ ลอย
หน้าขึ้นมารจนปากเกือบ จะ รอค กับ ปาก ของ
ท่านปลัด ทำที่เหมือนจะจูบปาก กัน อย่าง
ฉว้ง แต่หยดขงก็เมื่อปากค่อปากท่างกัน
ประมาณสัก ๒ นิ้วฟุตแล้วกระซิบว่า “เฮอ
เฮอ เธอจริงเป็นผัวที่ดี ของ น้อง หน้าเฮอ !”

ท่านปลัดหมากมาได้สติเอา เมื่อ คำ พด
ประ โยคนเจยลง สักคั้งคั้งคั้งดวงขึ้นทันที
ตัวคั่นขึ้นจับมือมายายเทศ ซึ่ง โยบ คอ อยู่
นั้นสลักทั้งไปเือกมือหนึ่งก็ขาม เอา เต็ม หน้า
ยายเทศ ผลักออกไปเต็ม แวง คล้าย กับ
จิ้งจกหรือคูก และกระเข้ามาเกาะตัวคั่นนั้น และ
พร้อมกบิศัพท์สำเนียงอื่น หลุด ออก จาก
ปาก ซึ่งคงไม่มีใคร พัง ออก ว่า จะเป็น ศัพท์
เจ๊ก หรือศัพท์ ไทย หรือ ศัพท์ ผว้ง ศัพท์แซก
แน่ เพราะ ศัพท์ นั้น พัง สำเนียง คล้าย ว่า
“โอห่วย !” พอคัพทอื่นหลุดจากปาก
ท่านปลัด และ ขวียะ ของ ยายเทศ หลุด จาก
กายท่านปลัด ๆ ก็โลดลุกขึ้นจากที่นั่ง ก้าว
๒ ก้าวพินชานเรือน ก้าว อีก ก้าวหนึ่ง พิน
บวรใด ๒ คั่น และค่อจากนั้นก้าวถัด ๆ -
หรือถ้าไม่เรียกว่าก้าว จะเรียกว่า โยกก็ถูก -
เรื่อยไป ตาม ทางจนกระทั่งถึงบ้าน
คืนวันนั้นท่านปลัดหมากนอนไม่ หลับทั้ง

คืนทั้ง ชื่นใจ, แค้นใจ, ตกใจ และ กลัวใจ ผสม
 โรงกันกันหัวใจและสมองแทบ จะแตกสลาย
 อนิจจา! ทั้งนี้เป็นด้วย ความเผอเรอเลอหรือ
 ว่าขพหรือค่อทางการ สักมิอันแสนวิเศษ
 จึงโธระพ้อ กลัวยกาลีไป หมก ทันท่าน
 ปลัดจะรักการค่อไปอย่างไรเล่า ขัญหาข้อ
 นันท่านปลัดนั้นอนชยคลอคั่นจึงได้แตก คั่น
 เหตุของเรือนนี้ก็คือสลาเหิร และการผก-
 คือการใช้สลาเหิรให้สำแดงฤทธิ - ก็ได้เป็น
 ไปแล้วเพราะทิศสวัสดิ์ ฉะนั้นการแก้ - คือ
 การถอนฤทธิของสลาเหิร - ก็ควรจะ เป็นไป
 โดยทิศสวัสดิ์ผู้เป็นเจ้าของ ตก ลง ว่าใน
 เวลารุ่งเช้าท่านปลัดจะ รีบไปหา ท่านอาจารย์
 เจ้าของสลาเหิรทันที และขอให้ถอนฤทธิ
 สลาเหิรนั้นออกเสียจากควงมนៃของยายเทศ
 โดยเร็ว ส่วนการจะใช้สลาเหิรกับแม่เม่ง
 แก้วอีก ค่อไป หรือไม่ นั้น จะได้ เจริญ กันใน
 ภายหลังค่อไปอีก

พอรุ่งสางปลัดหมากก็ รีบ ล้าง หน้า ล้าง
 คาแต่งกายจะไปยังบ้านอาจารย์สวัสดิ์โดยเร็ว
 เสาร์จสรพกัตรงไปยังท่าน้ำรีบแก้เรือ ออกจะ
 เริ่มเดินทาง ในขณะที่ท่านปลัดหย่อน กันลง
 หนึ่งเรือก็ได้ ขึ้นเสียงร้องมา จากข้างหลังว่า
 “ข้าก่อนท่านปลัด ฉันทมีข่าวสำคัญ!”

ท่านปลัดเหลียวไปก็เห็นทิศสม จ้า เรือ

พรวกๆ มาแล้ววาคเข้ามาเทียบเรือกัน หน้า
 ทาทิศสมชูชิตเขี้ยวแกม คั่นๆ อย่างไร ซอย
 กล ปลัดหมากแปลกใจเป็นล้น พัน จึง ถาม
 ว่า “ข่าวสำคัญอะไรกัน เกี่ยวกับกัน
 ด้วยหรือ?”

ทิศสม ร้อง กัง “เกี้ยวเสียยิ่ง ก่า
 เกี้ยวอีกแน่! อียายเทศ --” พอคำน
 หลุดจากปากทิศสม ปลัดหมากก็ ชน ลูก
 ข่าทั้งกายกระเซ้าว่า “ทำไม?”

ทิศสม “เอา เอะ ฉันท จะ เล่าให้ ฟัง
 ครีว่าเมื่อคั่นฉันทไป ธุระที่บ้าน นายจัน กลับ
 มา พอถึงกลางทางก็สนุกัยเรือ ลำ หนึ่ง
 พายจ้าวพรวกๆ เหมือนกับ รีบ ร่อน จะไป ตาม
 ควาย ฉันทสังเกตคั่นในเรือก็ชัก ระ จำๆ
 ไหว้อียายเทศ แต่คั่นคั่นยานั้น มัน จะไป
 ไหนกันหนอ ทั้งไปคนเกี้ยวเสียด้วย ฉันท
 สงสัยเหลือเกิน ก็ กลับ เรือ พาย ตาม มันไป
 ะๆ ให้ตายโหง! ใคร จะ นึก ว่า ยัง นั้น
 แน่! อียายเทศมันไปหาทิกหวักที่ข้าน --”

“ไปหาทิกหวัก” ปลัดหมาก ร้อง
 เกือบสกลเสียง “มันไปทำไมกัน?”

ทิศสม “ฟังฉันทจะเล่า ที่นพอ มัน
 ขึ้นไปบนกระต่อมแล้วฉันทก็ของเข้าไปแอบ อยู่
 ในใต้ถุนกระต่อม แอบฟังมันพูดกัน ให้
 ลั่นคายซี! อียายเทศจ้าวให้ทิกหวัก ปล่อย

สตาเหิรมาหาท่านปลัด -

“ปลัดยสตาเหิรมาหาท่าน” ปลัดทมาภ ลูกทา คำ ช้อน กลัษ ชัน สมอง หมก “คาย โหง! กันคายแน่อีครวณ คายมันๆ”

ทิกสม “ทิกทวิทักระยาพอ ที่ วัช ทำให้ มัน อ้ายยเทคคิไจรัชกลัษ ทินที่ แหม! ลันแอยฟั่งไค ยินคลอชหมกเทียว”

ปลัด ทมาภ กลอก หน้า ชัน ชัก คล้าย ผี “คายๆๆ! กันคงเส่วมันแน่ ครวณ กันเข้าคารนแล้วทิกสมเอ๊ย ช่วย กันนี้ก จำเอาบุญที่เถอะจะกระทำยังไค?”

ทิกสม “โอโย! มันจะปลอย มาเย็น วันนี้ด้วยนาซอสำคัญนะ”

ปลัดทมาภชบลงกยเรือ เห่งอไหลโถม กาย “โอโย! มันจะมาเย็นวันนี้นะ หรือ คายๆๆ คุณพระคุณเจ้าอ้ายทิกสม ช่วย กันที่เถอะจะ ทำยังไคจะระหนพันมันล่ะ?”

ทิกสมกลายเป็นหัวเราะ “อย่า กลัว ชีท่านปลัดยังไค ูกก็ตองหนพันลันไคกระโป๊ แกรมไวช่วยท่านปลัดเสร็จหมก แล้ว ตั้ง แต่ เมอคนน”

ปลัดทมาภพนมมือเหมือนจะกราบทิกสม “เออ! คีจริงสมเอ๊ย ช่วยกันที่เถอะ ถ้ากันโดน ของมันเข้าละกันคายเสีย คี ก่า บอกที่เถอะ ว่าระหนมันยังไค กันจะเซอแกทงนั้นเทียว”

ทิกสมพคอย่าง เอา การ เอา งาน “นั่น แน่ลันจะบอกให้ ครีอว่าลันแอยไปรู้มา ว่า อ้ายสตาเหิรนั้นะมันมีฤทธิมิเคชออยู่ แต่เพียง ในเขตรจันถานที่ - เจ้าทิกทวิทักคัยอยู่เท่า นั้นแหละ ถ้าเรา ออกไป เสียให้พ้น เขต ที่อ้ายทิกทวิทักอยู่ ครีอว่าเขตรข้าง กระรอก แดกกันแล้วละก็อ้าย สตาเหิร เป็น คามไป ทำ อะไรเราไม่ได้ละ มัน มี ฤทธิ อยู่แต่เพียง ในยางเราที่นั่นแหละ ถ้าเราเย็ดไปอยู่ ยานอื่นเสียละก็มันก็ทำอะไรเราไม่ได้ ยิ่ง จันท่านปลัดจึงควรวัยชนเข้าชนของอพยพไป อย่างอันเสียโดยเร็วที่เคียว ชันชำระโดน ของมันเข้า หรืออย่างที่ มัน อาจ ปลอย คุณ มากไค ถ้าโดนเข้าละเส่วมันแน่เทียววัย อพยพไปเสียเร็วๆเถอะ อย่าให้ทัน ตก ข่ายวัน แล้วค่อไปอย่าไคเข้ามาในเขตร ขางนอีกที่เคียว และ อย่าไคพยายามกิน หมาก อีกเลยที่เคียวในชาตินี้ เจ้าไคไหม? นี่เป็นท่านปลัดคอกนา ถ้าเป็นคน อัน ลัน ปลดอัยให้ตายเสียแล้วละ ชี! อย่า ชัก ชัก วัชเก็บเข้าของแต่เคียวนเถอะ ชันชักชัก เท้า กับ อยากตายเท่านั้น ลันพคจึง นา สบให้ไคไคลากลวกชี่!”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

มีคนในขงกระຈักแตกมากคนที่ไ้เห็น
ว่า บ่ายวันนั้นท่านปลัดทมากไ้ชวนทรัพย์
ศฤงฆารอินม้อยู่ข้างนั้นลงเรือสำปัน ของ แก
พายำตามน้ำลงไป แต่จะไปสาระทิศใดไ้ไม่
มีใครทราบ และบางที่ถึงตัวปลัดทมากเองก็
อาจจะไม่ทราบเหมือน กัน ที่ไ้ เพราะใน
เหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้วทั้ง หมก มี ข้อ ที่ แก
ควรจะทราบอยู่อย่างยิ่ง แต่แกก็ไ้ไม่ ทราบ
ข้อที่ควรทราบนั้นคือ แม่นกแก้ว กับ ทิศสม
ไ้ที่ตกลงปลงใจจะ ร่วมฟัก ร่วมหมอน กัน มา
นาน แล้ว ฉนั้นเมื่อ มี ท่าน ปลัดทมากเข้า
มาเป็น ก้าง ขวางคอจึง จำ เป็น ที่ จะ ต้อง คึก

กำจัดเสีย ทิศสมจึงไปหาทิศสวัสดิ์เพื่อน
ยาก ซึ่งมีผู้นับถือว่าเป็น มกหมอนใน ทาง
มีเศษเวทวิทยาย่างประเสริฐ และ นึก
แนกกันคำเนิรการทั้งที่ไ้ไ้มาแล้วแล้ว ส่วน
ในเมื่อสลาเหิรตกลงในเขื่อนหมาก นั้น ก็ไ้
เป็นไปโดยทิศสมซึ่งกำยัง ภาย อยู่ เหนือ เพ
กานเรือน - ภายไ้หลังคา จักการทั้งลงมา
และฤทธิสลาเหิร ซึ่ง ยังเกิด ขึ้นใน ภาย ขาย
เทศโดยทันทีนั้นก็เป็นโดยอำนาจมารยาของ
ยายเฒ่าทั้งสิ้น.

อา! ฤทธิสลาเหิร, ทำให้ - สลา - คือ
ท่านปลัดทมาก - เหิร - คือต้องแวง!

อวสานต์

วิชานำรู้

“จ. จันทรอุทัย”

รวบรวม

วิธีซักผ้าหมอนนอน

จงเอาผ้าหมอนนอนแช่ไว้ ในอ่าง
น้ำเย็นสักคืนหนึ่ง พอรุ่งเช้าถึงค่อย
เอาผ้าหมอนนั้นบีบให้น้ำออกเสียให้หมด
แล้วจึงเอา สบู่ออกซัก ตามธรรมดา
ผ่านนั้นจะสะอาดหมดจด

ยาแก้หวัดลงคอ

ในเมื่อเราไอจนแสบคอ และ
หายใจอะไรประทานยังไม่ได้ ท่าน
ให้หาผลไม้มาหนึ่งผล ผ่าออก
เป็นสองซีกเท่า ๆ กัน แล้วหีบ
เอาชิ้นมาซักหนึ่ง ขยบเอาน้ำหยดใส่
คอรับประทาน ก็จะช่วยค้อยุเลา
หรือบางทีก็อาจหายได้ทีเดียว

วิธีตอกตะปูในที่ลำบาก

ตามมุมฝาปิด หรือตามท่อน ๆ
บางแห่ง เราต้องการจะใช้ตะปูที่
สั้น ๆ ตอก แต่ก็เป็นการลำบาก
ในการที่จะตอกให้เข้าสนิทได้ ง่าย
กาย เพราะตะปูมักจะพลาดหลุด
ตกบ่อย ๆ หรือมีฉนวนก็มีกระทำ

ให้เจ็บเล็บมือ หนทาง แก้ไขที่ม
อื่อก็คือให้หาเศษกระดาษชิ้นเล็ก ๆ
มาลองเสียบก่อน แล้วจึงเอาตะปู
กดตอกทะลุลงไป ตะปุนั้นจะคง
ติดแน่น และจะไม่ทำให้ตะปุนั้นตก
หาย หรือ ทำให้ เล็บมือ เจ็บปวด
ชอกช้ำได้เลย

การแกะเอาเมล็ดองุ่นออก

คั้นน้ำให้เคือก เอาเทาลากลง
บนผลองุ่น ทั้งแช่ไว้สัก ๒-๓ นาที
พอให้ชุ่มเยือกทั่ว แล้วจึงเทน้ำ
ออกเสียให้หมด แลหีบเอาผล
องุ่นนั้น ขึ้นมาแกะ เอาเมล็ดจะออก
ง่ายคายรวกเร็วทันใจ

วิธีฟอกหมวกสักหลาด

ดัก เอา แยมี่ สาลี่ สอง ช้อนโต๊ะ
พูน ๆ ใส่ในภาชนะเล็ก ๆ ยกขึ้น
ตั้งไฟพอร้อน จึงยกลง แล้วเอา
กรกเกลือเซเรบอส (Cerebos Salt)
ใส่เจือลงไปในช้อน เกล็ดผสม
กันกับแยมี่ให้เข้ากันให้ดี หาเศษ

ผ้าสักหลาดที่สอาก ๆ ขึ้น ๆ ฟูม
ลงในอ่างน้ำแล้ว ขึ้นมาเช็ด
ที่หมวก ภายหลังจึงเอาแปรง
ชนิดแข็ง ๆ วนมาขัด ๆ วน ๆ วน ๆ ให้แรง
หมวกนั้น จะสอาก วิถีนี้ ยังจะใช้
สำหรับฟอกคอหลา แล ปลอกข้อมือ
เสื้อ ชนิดซึ่งทำด้วยผ้าไค้ อักด้วย

ทำผ้าปูโต๊ะให้หายรอยเมือน

ถ้าผ้าปูโต๊ะเป็นอาหาร เช่น
ก้อนเนือหรือผลไม้ จึงรวเอาชอล์ค
ฝรั่งเศส (French Chalk) เช็ด
ทันที แล้วทิ้งไว้สักครู่ จึงขัด
เอา ออก ให้ หมด ก็ จะ หาย รอย ที่
เปื้อนระเขือน

วิธีขัดทองเหลืองทองแดง

เอาผ้าขาวชุบน้ำพอชุ่ม แล้ว
เอา ฟูม ลง ใน ผง ส้า หริย ชัค มีค
(Knife powder) แต่พอควร เอา
มาขัดเช็ดในภาชนะ ที่ ทำ ด้วย ทอง
เหลือง หรือทองแดง ซึ่ง ค้า สกปรก
แล เช็ดถู วน ไป ทาง เกียวก้น สักครู่
ใหญ่ ๆ ภายหลังจึงหาผ้าแห้ง ๆ
มาเช็ดออกเสียให้หมด จึงเอา

ขัดทองเหลือง (Brasso) มาขัด
อีก ครั้ง หนึ่ง โดย วิถี เกียวก้น
ภาชนะเหล่านั้นจึงจะสอากขึ้นเงา

ทำให้รองเท้าทน

ถ้าเราต้องการให้รองเท้า ซึ่ง
ทำด้วยหนังอ่อนนุ่มทนทาน จึงเอา
น้ำมัน ละหุ่ง หรือ กลี๊ช เซอร์ ริน ทา
อย่างนี้บ่อยๆ ก็จะได้ผลดี และ
ยังกันการแตกร้าวได้ด้วย

การรีดผ้า

ตามธรรมดา ก่อนที่เราจะรีดผ้า
มัก ต้อง เอา น้ำเย็นมา ประพรมเสีย
ก่อนจึงจะรีดเรียบร้อย แต่หากเรา
จะลองหาน้ำพอกันๆ มาประพรมแทน
น้ำเย็นแล้วรีด ก็จะมีผลดีมาก
เพราะจะทำให้เนื้อผ้าแน่นแลทนทาน
ได้ประโยชน์มากกว่าน้ำเย็น

การรักษาวัตถุที่ขัดเงา

เมื่อเรา ประสงค์ จะ เอา สิ่งของ
หรือภาชนะใด ๆ ซึ่งทำด้วยหินอ่อน
เช่น หม้อน้ำ, คนโท, แลกระถาง
ดินไม้ เป็นต้น วางลงบนโต๊ะหรือ

ทุกซัคมันเป็นเงา เราควรวาฬ
 ลึกหลายที่นุ่ม ๆ มาค้ำให้ใครไปเท่า
 กันก็ยากจนนั้น ๆ วางลงไว้ของ
 ล้างก่อน แล้วจึงเอาวัตถุเหล่านั้น
 ขึ้นวางที่บนแผ่นผ้าสักหลาด ให้
 มุมงกกันสนิททุก ๆ ด้าน อาจ
 ข้องกันไม่ให้สิ่ง ซึ่งถูกภาชนะเหล่านี
 นั้นวางเป็นรอยเปื้อนได้

วิชาตุลาอุเมเนียม

เอา น้ำ ประสาน ทอง, น้ำ ค่าง

ประสานอีก ผลสมกันเข้ากับน้ำแต่
 พอกร เอาประจุ่มลงแต่ชั้น
 ขนชิวัดต่าง ๆ ซึ่ง ทำด้วย ภา
 เมเนียมจะขึ้นเงาใหม่สดอีก

ทำให้พื้นรองเท้าทน

จงเอายาสำหรับทารองเท้า ภา
 ลงที่พื้นรองเท้า แต่งรองเท้าหรือ
 ปัด แต่ เอา ๆ จนทั่ว อยู่เสมอเป็นนิจ
 พื้นรองเท้านั้นจะแข็งแรงมันคง แล
 ข้องกันความชุ่มชื้นได้

วิไลวรรณวิไล

เรื่องขี้ขี้

แปลเรียบเรียง

ต้องลอค ออกมา จาก ที่พัก คน เดินทาง แห่ง
หนึ่งซึ่งมีนามว่า บล็กมัวร์

ภายใน ที่พักนั้น มี สภาพแตกต่างกันไกล
กับภายนอก ทุกสิ่งล้วนแต่รื่นเริง, อบอุ่น,
แล เออะอะ ด้วย เสียง ของชาวนา สองสามคน
ที่ เข้า ไป ใน นั้น เพื่อ อวย พร แก่ กัน ใน วัน
ศฤงคาร

ศฤงคาร!

แน่ทีเดียว ว่าใครๆ ก็ควรอยู่แต่ใน
บ้าน มองดูไฟในเคาแลควนที่ค่อยๆ ลอย
ขึ้นไปยังบนระตึกว่า

ละในกำลังตกอย่างหนัก และลมหนาว
กำลังพัดกิ่งควนควน นวลลว ตกลงไป ทั้ง
บล็กมัวร์ อันเคยเป็นคำขลบทอยอ้าว ซึ่ง
ในฤดูร้อนแลดูงามนั้น บัดนี้กลายเป็นภาพ
ที่ไม่น่ารักแลเปลี่ยวเปล่าอย่างยิ่ง

โดยที่ละโนได้ตกหนักมาก ได้ทำให้
มองไม่เห็นถนนที่มีอยู่สายเคียนั้น แต่
ก็ยังมสิ่งหนึ่งที่จะทำให้หัวใจผู้ที่อยู่
ในคณนเบกยานขึ้นได้ สิ่งนั้นคือแสงไฟที่

เจ้าของที่พักคนเดินทาง กำลังยืนคค
กลองพียงอยู่กับเตาผิงไฟ พลังสันคิริยะไปมา
เมื่อได้ยืนเคียงลมพัดก็อยู่รอบที่พักของแก
“คินน่านักลวจริง” แกกล่าวขึ้นพร้อม
ด้วยอาการโคลงคิริยะ “ฉันออกเวทนา
ถ้าจะมีใครหลงทางในคินน”

“ฮือ” คาเกรเบิลชาวนาเฒ่าสอกลัน
“ใครๆ เขาว่า กันว่า คีศาจ หญิง สาว ชั่ว
ในคินน”

พูดถึงเรื่องคีศาจ แม้จะกำลังยืนอยู่ข้าง

เตาไฟก็... คาเจ้าของที่พักสี่กัณหาสวน
ชนมาทัน

“จริงละ” แกตอบ “ในวันฤดูตมาศ
ปีศาจหญิงสาวนั้น ออกมา ชำช้า ชื่นได้
เห็นแก่นียาครีหนึ่งและ ผ่าชี มันทำ
ให้ฉกตกใจกลัวลึก เมื่อไม่นาน--”

แกหยกกลางคัน เพราะมีเสียงใคร
มาทำอะไรอยู่ประคนทำพัก นียาทุกค
หันไป เพื่ออยากรู้ว่าคนทำอะไรทาง
มาในเวลาคาคันอันร้ายเช่นเป็นใคร

ประคนก็ออก ภายนอกปรากฏว่ามี
ชายคนหนึ่งและเด็กหนุ่มคนหนึ่ง ทั้งสองคน
นัยคลุมไปด้วยสะโน ตั้งแต่ศีรษะตลอดเท้า
ชายนั้นคือ แพ้คค แห่งการเรล นิกสัย
แล เด็กนั้น คือ ผู้ช่วยหนุ่ม ของ เขา ชือ
การวอดล

“ข้างใน-เชื่องข้างใน ท่านสุภาพบุรุษ”
เจ้าของที่พักร้องเชื่อง “คืนวันนร่ายเกินไป
ที่จะอยู่นอกชายคา”

“ขอใจ” แพ้คค ยิ้มตอบ พลาญพยัก
หน้าก้มคนนอน ๆ ทั่วไป

“ท่านจะต้องการคิมอะไรอย่างครึบ ?”

“ขอใจท่าน แต่เวลานี้ฉันยังไม่ต้อง
การ ความจริงเราหลงทางมา แลเมื่อ
เห็นแสงไฟทันจึงเข้ามา เพื่ออยากทราบว่าท่าน
อาจจะชี้ทางที่ถูกให้แก่เราได้หรือไม่”

“ท่านจะไปไหนกันครึบ” คา เกรเอิล

ชาวานามสอชชน

“บ้านยลิก”

ทุกคนในที่นั้น มีสีหน้าแสดงความปลาก
ใจแลมองคาคักัน เจ้าของที่พักสันคิริระ
อย่างเศร้า

“โอ้ ผม เด็ก” แก พก อย่าง จริง จัง
“อย่าไปเลยคนนั้น”

แพ้คค แลการวอดล จ้องดูแกด้วยอาการ
ปลากใจ

“ทำไม” นิกสัยถาม

“คืนวันฤดูตมาศนี้ ปีศาจหญิงสาวออก
มาช้า” เจ้าของที่พักคนเดินทางกล่าวชน
ท่ามกลาง ความ สดก เจียบ “ผมได้เห็น
ครั้งหนึ่ง ยืนมาแล้วนัยจากวันนั้น และ
ในอากาศเช่นนี้ หล่อนควมมาช้าผ่านผม

ไป ท่านสุภาพบุรุษครึบ ผมไม่ใช่คน
ชลาทกอก แต่ผมขอขอกว่าผมได้วิ่งหนี
โดยเร็วที่สุดที่เคย”

“ได้ยวก่อน ท่านเห็นที่ไหน” แพ้คค
ถามด้วยความทง

“ที่ใกล้กับเสาหินของทุ่งยลิกครึบ” และ
ในขณะท้วงมายนสะโน ผมได้ ยืนเสียงระฆัง
ของบ้านยลิก ระฆังซึ่งไม่เคยมีใครได้ ยืน
เสียง นอกจากใน เวลา เทียงคินในวันฤดูต
มาศเท่านั้น”

“อู๋” คาร์รอสส์ ย่น ทิมพ์ “เรา”
 หนาวมากอยู่แล้ว แต่ให้ตายซี เรือนมัน
 ทำให้กระดูกสันหลังเย็นขึ้นอีกถนัด”

“เป็นเรื่อง ที่แปลก ทส” แพ็คกี้ พก
 “ใคร อยู่ใน บ้าน ยลิก อีก นอก หาก มีสเคอร์
 เกรนซ์”

“ไม่มี ใคร ครบ” เจ้า ของ ที่ พัก คอย
 “แอสเปอร์เกรนซ์เล่า ซึ่งเราเรียกกันว่า
 คน ช ะร พ น ของ บ้าน ยลิก นั้น อยู่ คน เคียว
 เท่านั้น”

“แล้วก็อยู่อย่างสบายเสียด้วย” ชาว
 ชนบทล้าสันคนหนึ่งสอซัน ลำห้วยผมเอง
 ฝอยอมจนเป็นหน และ อยู่กระที่มอดึกกว่าที่จะ
 มั่งมั่งแลอยู่โน้น”

“อย่างไรก็ตามเราต้องไปทนให้ เค เมื่อ
 ท่านใด ให้ เรา คม ะไร อื่น ๆ สัก หนึ่งย แล้ว
 ท่านเจ้าของที่พัก เราจะต้องขอให้ท่านชี้หน
 ทางให้เราด้วย” แพ็คกี้พกอย่างตั้งใจจริง

“ตามใจท่าน” เจ้าของที่พักพูด “แต่
 ส่วนผม ผม จะไม่เข้าไปใกล้ ใน ระยะ ครึ่ง
 ไมล์เลย แม้จะให้เงิน สัก ๑๐๐ ปอนด์”

มีเสียงพึมพำเห็นพ้องด้วย

“คิดว่าเราจะเสียเวลาเปล่า ๆ ท่านครับ”
 คาร์รอสส์กระซิบกับแพ็คกี้ ในขณะที่เขา ทั้ง
 สองยืนกระทำที่ร่างกายอยู่รอบๆ ภูเขาไฟ

“แอสเปอร์เกรนซ์ แลบ้านยลิกมีข้อข้อ
 ข้างจะไม่ค่อยอยู่สักหน่อย” แพ็คกี้พก

เจ้าของที่พักได้นำเครื่องคมที่กำลังควน
 ชนลุยๆ มาให้ และเมื่อทั้งสองคนได้ คม
 หมด แล ชำระเงเงินอันเล็กลงน้อยแล้ว ก็พากัน
 เดินไปที่พักประจำ เจ้าของที่พักเห็นความออกไป
 ไปด้วย

“อีกครั้งหนึ่ง ท่านสุภาพบุรุษ” แก
 พกด้วยท่าทางซึ่งซึ่ง ในขณะกำลังกำลังพัก
 กิ่งเสียงนำกลัวย่อยโดยรอบ “อย่าเดินข้าม
 ทุ่งโน้นเลยด้วย”

“เราได้ตั้งใจ แน่แล้วว่า จะไปให้ ถึงบ้าน
 ยลิก” แพ็คกี้ตอบอย่างยิ้มๆ

เจ้าของที่พักยกไหล่ทั้งสองของแก แล้ว
 พกว่า “ถ้ายังงั้นก็แล้ว” แล้ว แก ก็ ชี้
 ทางให้

“เดินตรงไป ที่เสาหินนั้น แล้วเดินไป
 ตามทางเล็ก ๆ อีกหนึ่งน้อยก็ถึง”

“ขอบใจ” แพ็คกี้กล่าว เขา และ
 คาร์รอสส์ ต่างกลัคมเลื้อ เล็กคช ชน มา ยึด
 ถึงคาง กิ่ง หมวกให้ หลุย บัดหน้า แล้ว ก็
 ออกไป

ขณะที่ เดิน ผ่าน พาย แล ลมหนาวมากด้วย
 ความกล้าหาญนั้น แพ็คกี้และคาร์รอสส์ ไม่
 ได้พักกันเลย ต่างเดินกันมาแลเงียบยว
 เพื่อ เป็นการถนอมกำลังไว้ ลำห้วย การ เดิน
 ทางของเขา อีกอย่างหนึ่งสมพิศพิศมากจน
 ไม่อาจจะพักกันให้ ได้ ยืนได้

ภายหลังที่ ได้ เดินมา แล้ว ประมาณ ครึ่ง

ชั่วโม่ง บึ้งเฮี้ยน คาร์วอตส์ ไก่เงบ หน้าขึ้น
เขาดังเมื่อดูเห็น-ในระยธินไม้ไผ่-ภาพสี่
ขาวสูงตระหง่านอยู่ควงหน้า

“ท่าน ครี” เขาร้อง ช่มช้อย ตรงไป
ทลึงนั้น “นั่นอะไร”

“เฮะ เธอทำให้ฉันตกใจ” แพ้ตกคอบ
ข้าๆ “นั่นคือเสาหินของทุ่งยลกล สะโน
ตกลงมาคลุมอยู่”

“ลมไม้ไผ่ พัดไป ทางเสานั้นหรือครี”
คาร์วอตส์พูด “ฟัง เสียง คล้าย คน กำลัง
กว้าง”

ลมพัดกริซนทุกที ในขณะที่จะทยกับ

เสาหินนั้น ไก่ทำให้เกิดเสียง ซึ่งอา
จะทำให้ถึงกับเส้นประสาทสันสันทันได้

ทันทีนั้นภาพปลากก็ประสมกับนัยตาของ
คนทั้งสองนี้

จากสีก แสงทางทเสาหินตั้งอยู่ มี มาขาว
ควมมานหลังมีหญิงสาว แต่งกายด้วย
เครื่องขาว ผมทสยายอยู่บนพักกระพือ
ตามลมไปอยู่ขอบของหลัง

ในขณะนั้นเองได้ยินเสียง โทยทวนคววญ
ควงเยือกเย็นน่าสยดสยอง แต่จะเปล่งเสียง
ของหญิงสาวปีศาจนั้น หรือเสียงลมที่พัด ผู้
ที่ใดเห็น กับออกไม่ถูก

“ปีศาจหญิงสาว!” คาร์วอตส์ร้อง ฟันกระแทกกัน

“ข้าพเจ้าหญิงสาว” คาร์รอตส์ร้อง ฟัน
กระทบกันดังกึกกั๊ก

“ฉันไม่เชื่อในเรื่องข้าพเจ้า คาร์รอตส์”
แต่ก็ตก ในขณะทีภาพปลากระซิบมารวก
เร็ว คล้ายกับบินหายไป ในความมืด “ฉัน
เชื่อแน่ว่าเธอก็เหมือนกัน”

“ครี๊ว ครี๊ว” คาร์รอตส์ พก ตะก
ตะกัก “ผมไม่กลัว ฟัน - ฟันของผมสั้น
เพราะ - เพราะหนาว”

“ถ้าอย่างนั้น” แด็กหัวเราะ “มา,
เราไป ดู กันเถิด ว่ามันนั้นจะทิ้งรอยเงือกไว้
หรือเปล่า”

คาร์รอตส์ ได้พูดว่าเขาไม่รู้สึกลัวตกแล้ว
แต่เวลานี้หน้าตาของเขากลายเป็นขาวซีดไป
โดยเร็ว ความจริงภาพนั้นน่าสยดสยองพอ
ที่จะทำให้คนกล้าที่สุดตกใจได้ทีเดียว ไม่
ใช่เพราะเป็นภาพที่แปลกอย่างเดียว ยังเป็น
เพราะเสียงเยือกเย็น ของลม แลความเปลี่ยว
ของสถานที่ด้วย

ทั้งสองคนเดินตรงไปทีละทีละ เห็นมา แล
ยี่สาวนั้น แต่ก็ไม่ได้พบ ร่องรอย อะไรบน
สะพานตรงนั้นเลย

“ไม่แปลกตกอก คาร์รอตส์” แด็ก
พูดอย่างรุนแรง “สะพานกำลังตกเร็วแลมาก
พอที่จะกลบรอยอะไรก็ได้หมด คุณแค่รอพบเท้า

ของเราซึ่งหายไปหมดแล้ว”

“ถ้า - ถ้าหญิงสาวนั้นเป็นคน - ท่านครี๊ว
- หล่อน มา ทำอะไร ที่นั่นในคืนนั้น แล้ว ก็
ตามเท้าเจ้าของที่พิกพวก ขี้บ๊ว แล้ว มัน ก็
เหมือนกัน”

“ทีละเรื่องซี คาร์รอตส์” แด็กก็ตอบ
“ให้เรา คิด ถึง เรื่องคน ที่กำลังคอยเรา อยู่ที่
บ้านขี้ล็กก่อน มาเถะ”

ทั้งสองคนเดินต่อไป และไม่ช้าทั้งนั้น
ก็เคยเข้าทุกทีเป็นทางเล็ก ๆ ในทางนี้
มีบ้านเก่า อยู่หลังหนึ่ง ซึ่งไม่มีแสงสว่าง
ลอบออกมาจากหน้าต่างใดเลย

เจ็ยสังข์ - มิดครัม - และ เป็ลยว เหลือ
เกิน กระนั้นยังมี แดสเปอร์เกรนซ้อยในนั้น
แดสเปอร์เกรนซ้อย คนขี้ตระหนี่ ผู้ซึ่งแด็ก
แลคาร์รอตส์ต้องการพบ

เมื่อ มา ถึง บ้านนี้ แล้ว เขา ทั้งสอง ชาว
มองเห็นได้ว่า ทาง หลังบ้าน มี หอระฆัง ซึ่ง
แขวนระฆังระฆังอยู่เยื้องบน ใน อีกค
กาล ภาย ที่ บ้านนี้ จะ เป็น ที่ อยู่ ของ พวก พระ
และ ระฆัง เป็น เครื่อง ระลึก แห่ง การ พัก
อาศัยของพระเหล่านั้นก็เป็นได้

“ดูไม่น่าเข้าไปเลย” คาร์รอตส์พูด
“วังของเธอ” แด็กก็เห็นด้วย แล้ว
ทั้งสองคนก็เดินขึ้นไป ตามยรรยไคทิน ตรงไป

ยังประทุใหญ่ “แต่อย่างไรก็ มันก็เป็นที่
ซึ่งเราจะต้องพัก”

เขากำลังเชือกกระมังนำประทุ ไ้ ยืน เสียง
กังอยู่ข้างใน แต่ก็ไม่ไ้ ยืนเสียงตอบ เขา
ก็งอกรั้งหนึ่ง และแถมเกาะประทุด้วยไม้ ที่
ลือคคมือไปนั้น

ความพยายามของเขา ค่อยเป็น
ผลขึ้น เพราะต่อมาในไม่ช้าก็ไ้ ยืนผลเท่า
แลประทุก็เบียดออก โดยชายชวาคคนหนึ่ง ผู้
ซึ่ง มือ ลือ ตะเกียง อยู่ เขาข่มขึ้นเห็น
ครั้นแล้ว จึง คุ อาคันตุกะ ของเขาค่อย
ความสงสัย

“ท่านเป็นใคร ? ท่านต้องการอะไร?”
เขาถามอย่างจริงจัง

“ท่านคือ นายแอสเปอร์เกรนซ์ ใช่ไหม”
แพ็คก็ ถาม “ฉัน ชื่อ แพ็คก็ แห่ง คาร์เวล
แลเป็นผู้ช่วยของคุณ ท่านไ้ ส่งข่าวทวนไป
ยังฉันให้มาพบกัยท่านในวันพฤหัสบดี และ
เราก็มานแหละ”

“ถูกแล้วครั้น แต่ท่านมาช้าไป” ชาย
ชวาวจึง

“ฉันเสียใจที่ไ้ ยืนเช่นนั้น” แพ็คก็พูด
“แต่ถ้าหากครั้นเหลือเกิน ถ่วงเวลาเราให้
นั้นไป ท่านว่าช้าไปเสียแล้วหรือ”

“ครั้น ขณะที่ผมต้องการท่านนั้นไ้

ผ่านไปเสียแล้ว - ผ่านไปแล้วจนกว่าจะถึงวัน
พฤหัสบดีอีก บา ทำไมท่านไม่รีบมา
ให้เร็วกว่านี้”

“แต่บางทีเราอาจจะช่วยเหลือท่านไ้ บาง”
แพ็คก็แนะนำ “เราไ้ เดินทางมาไกลเพื่อ
ช่วยท่าน เมื่อมาถึงแล้วก็จะพยายาม
ตามแต่จะทำได้”

“ฮัม” ชายชวาคพึมพำ “ท่านเข้ามา
ข้างในเสียดีกว่า” ถึงแม้ว่าท่านจะไม่ไ้ พย
ความสทกวลสยาทนหนักก็

แพ็คก็ กับ คาร์วอลส์ ก้าว เข้าไป ข้างใน
ห้องแคบซึ่งหนาวเยือกเย็นห้องหนึ่ง แอส
เปอร์เกรนซ์ ยึดประทุ แล้ว ก็ นำ หน้ไป ตาม
ทางจนถึงห้องใหญ่ ซึ่ง มี เครื่อง ตกแต่งนิต
หน่อย ใน เคาไฟใหญ่ มีไฟ ถ้าง คุ อยู่
เล็กน้อย

ใน ห้อง นั้น มีตะเกียงน้ำมัน อยู่ดวงเดียว
ตั้งอยู่บนหิ้งเคาไฟ ส่งแสงสว่างแต่หัว ๆ
ปล่อยให้ทางมุมห้องมืดควม

แอสเปอร์เกรนซ์ มี รูปร่าง สด กับ ที่ เขา
เรียกว่าคนขีระหน เขาเป็นคน สูง, ผอม
แลเกินลากสันตึงเกรก ๆ เห็นไ้ ชัด ว่า
เขาไ้ เกิน ด้วยอาการเช่นนั้น มาแต่ กำเนิด
เขาโกน หนวด เกลี้ยงเกลา นัยตา ทั้ง คุ
ลึกไหลเข้าไปในกระโหลกศีรษะ

สวนคว้น ในขณะที่ไต่บินเสียงลมพัดมา

“ท่านมีเหตุที่ควรคิดว่าจะมีใครต้องการ
มาเยี่ยม ท่านในวัน ศุกร์ตามปกติ ทุก ๆ วัน ย่าง
ใหม่” แพ้คดีถาม

แจสเปอร์เกรนซ์ มีสีหน้าเหลือกลานเมื่อ
ไต่บินคำถามนี้ คล้ายกับว่านกสปีดไต่บิน
เขาความลับอย่างหนึ่งของเขาไปไต่

เขาอาปากทำท่าจะตอบ ขณะนั้นนาฬิกา
ที่ตั่งอยู่บนหลังไต่ คอยบอกเวลาเที่ยงคืนขึ้น

แจสเปอร์ เหลียวควงไป ทางนั้น แล้ว
ร้องขึ้นเบา ๆ

“ไต่บิน” เขาคราง “ข้าไปแล้ว -
ข้าไป - ข้าไป” แล้วโดยไม่ไต่ ฟก อะไร
หรือเหลียวมาคั่นกลียอก เขากลับหลังหัน
วิ่งไปโดยฉะพรวดอย่างปลาค

เขาวิ่ง ออก ประตู หายไป แพ้คดี กับ
คาร์วอตส์ ไต่บิน แท้เสียง ลม พัด ู ๆ กับ
เสียงสเท้าแจสเปอร์ท้วงไปตามทาง

“แะะ คุณคิดว่าเขารับเป็นความลับยิ่ง
กว่าข้าหญิงสาวอีก” แพ้คดีทำลายความ
เงียบขึ้น

“เขามีเรื่องอะไรอยู่ในใจ” คาร์วอตส์
ถาม “ไต่บินแค่เสียง นาฬิกา ค่ะ ๑๒ ที่
เท่านั้นต้องถึงกับวิ่งพรวดพราด”

“คงไม่ใช่ เพราะอยากไปนอน เรายัง

เห็นอยู่แล้วว่าเคียงนอนของเขายู่ใน ห้องนี้”

“คุณเหมือนคำถามอันสุดท้ายของท่านจะ
ทำให้เขาสันตติ”

“ฉันก็น่าอย่างนั้น” แพ้คดี พก พลง
เดินไปที่ประตู “ฉันคิดว่าเขาควรระคามา
เพื่อนใหม่ของเขาไป เขาไต่เล่าเรื่องให้เรา
ฟังแค่ครั้งเดียว เพราะฉันนึกถึงครั้งหนึ่งนั้น

เราต้องคิดค้นเขาเอง”

คาร์วอตส์ เค้นความนึกสยออกไป ยัง ทาง
อันยาวแลมก้น ในระยะนั้นอาจแลเห็นร่าง
คนชักระหนชวนเขาไปมา เขาไต่ จุกเคียน
ขึ้นเล่มหนึ่ง แลกำลังยกขึ้นส่องที่ทาง

ขณะที่แพ้คดี กับ คาร์วอตส์เคลอนที่ตาม
เขาไปนั้น คนชักระหนได้หายไ้ทางขวามือ
ไต่บินแผ่เท้า ต่อมาสักครู่ไต่บินเสียง
ประตูก็คังบ้ง แล้วทุก ๆ สิ่งก็งยอยสยัก
ผู้ ที่เผ่าทั้งสองคนเดินเขย่งต่อไป ตาม
ทางนั้น สักประเดี๋ยวเดียว ก็แลเห็นหน้ากับภาพ
ชนิกหนึ่ง ซึ่ง ทำให้ถึง กับ พยัค ชัก แล
ตกคลึง

จาก ทาง ข้าง ซึ่ง คง ข้าม กับ ทาง ที่
แจสเปอร์หายไ้ ปรากฏเป็นภาพหญิงสาว
สวมเครื่องแต่งกายชาวลิวัน สบายผม
กำ ขลิบ นั้น ลงไป รัง รัง ภาพ นั้น เค้นไม่ มี
เสียง เลย แล้ว ก็ หายไป ทาง เคียว กับ

“เขาเกินไป ตาม ทางนี้” แพ็คคัพค
แล้วเกินตามรอยเทียนไป ในทันใดนั้นเขา
ไปหยุดชงักอยู่ตรงกำแพงห้อง ซึ่งเป็นที่
สกของทาง

“ฮือ” เขาย่น “เขาจะหายตัวออกไป
จากกำแพงไคยังไง”

“ต้องมีอะไรอยู่ตรงนั้น” คาร์รอตส์พูด
“ทำให้มันเป็นประหลาด” แพ็คคัพค
พลางส่องคบไฟฟ้าขึ้นลง คุกตามผนังห้อง
เขาร้องขึ้นเบาๆ เมื่อเห็นมีรอยเทียนติดอยู่

“ฮา” เขาร้อง “คนโง่เขลามากนัก
ขวา และเกรนซ์ก็ อยู่ในจำพวก นั้น ด้วย
เขา เปลี่ยน เทียน ที่ ถัด ด้วย มือขวา มา ไว้
มือซ้าย เพื่อใช้ มือขวาถกดสวิงลับ นิ้ว
ของเขาเขยอนเทียน จึงทิ้งรอยไว้”

พูดแล้ว แพ็คคัพค นว ลง บน หอยกเทียน
ทันทีผนังส่วนหนึ่งก็แยกออก เปิดให้เห็น
ห้องมืดซึ่งมีลมหนาวโชยเข้ามา

แพ็คคัพคก้าวเข้าไป แลส่องไฟฟ้าของเขา
ดูโดยรอบ ณะที่นั่นได้เห็นแจสเปอร์เกรนซ์
แต่เขาไม่เห็นนกสีย เพราะนัยตาทั้ง
สองข้างมืด แลกำลังสันตติสมปฤคิอยู่

แพ็คคัพคแลคาร์รอตส์พบตัวของเขาเองมา
อยู่ในหอรบ
จากเขยอนอันสงสัย มีเชือกเส้นหนึ่ง

ห้อยลงมา ปลายทำห่วงไว้ เกรนซ์กำลัง
นอน อยู่บน พน คีลา มือ ข้างหนึ่ง สอด อยู่
ในห่วงนั้น

เห็นได้ชัดว่า เขา เป็น ผู้ ซึ่ง ได้ ซักเชือก
ระฆัง เพราะ แม่ แต่ในเวลานี้ ก็ ยิง กำลัง
แกว่ง เชือก ที่ ห้อย นั้น ขึ้นๆ ลงๆ ลาก
แจสเปอร์แกว่งไปแกว่งมา

แพ็คคัพค คบไฟ ฟ้าให้คาร์รอตส์ แล้ว
เขาเองคุกเข่าลงข้างชายชราเพื่อแก้ไข

“เขาเป็นลมไป” แพ็คคัพคพลางหยิบขวด
ยวนี้ก็ ออกมา เท กรอกลงไปในปากชายชรา
ในไม่ช้า เกรนซ์ ก็ พน ขึ้น เขาเหลียวตาก
นกสียด้วยความตกใจแลสงสัย

“เป็นอะไรไป นายเกรนซ์” นกสียถาม

“ขอคุณพระเป็นเจ้า ที่ท่านมาพบผม”
ชายชราพูด “ผม เข้าใจไม่ไ้ ว่า ท่านพบ
ประหลาดขึ้นได้อย่างไร”

“มีประวัติสยกันมาว่า” เขาเล่าต่อไป
“ถ้าระฆังของบ้านยลิกไม่ได้ คีใน เวลาเที่ยง
คืนแ่ทั้งวันก็ฤศตมากแล้ว ความชั่วร้ายจะ
บังเกิดขึ้นแก่เจ้าของบ้าน”

“ถ้าเช่นนั้น ท่านเข้ามาในนี้ เพื่อ ทำ ตาม
ธรรมเนียมเก่าหรือ”

“ครับ” ชายชราบีบค้ำพระที่ลูกขึ้นบน
“แต่เมื่อผมเข้ามา บ้างทีก็จะเปนมลมที่บิด

ประคูล้าย ประคูล้ายไปแต่ทางข้างนอก
โดย ความ กลัว ว่า จะ ต้อง ถูกขัง อย่างไม่มี
เวลาออกได้ ผมได้เป็นลมไป และใน
เวลาทรมานผมเห็นยวเขือกระซิบไว้

“มัน ค่ะ หนึ่ง” แพ้ก็ พูท “เรา
ก็ ยิน”

แจสเปอร์มองข้ามไถ่ถนกับสไปกับยว
หลวกลัว แพ้ก็กับคารวอดส์หันหลังไป
โดยเร็ว ก็ได้เห็นที่ตรงช่องประตู บัศรา
หญิงสาวกำลังยืนร้องมาทางสามคนนั้น

“บ้านบลิ” ชายชวาร์ธองขึ้นเสียงหลง
ลงไปยังหลัง และคงจะหงายเลยไปถ้า
หากนักสืบไม่คว้าไว้

“ฉันไม่ใช่ผี” ภาพนั้น กล่าวออกมา
เสียงคล้ายกระซิบเงิน “แจสเปอร์เกรนซ์
ฉันเขยิบตัว มาคัสไวร์” ผู้ซึ่ง เมื่อย้ายมานั้น
ท่านได้ โกงเอาทองไปเป็นอันมาก จึงส่ง
ลาภ ที่ท่านได้ โดยทฤษฎีนั้น มาให้ฉัน แล้ว
ฉันก็จะไป”

“โกหก โกหก” ชายชวาร์ธองทั้ง
“โกหกทั้งเรื่อง”

“มันเป็นความจริงที่เกี่ยว ชายเฒ่า
คนนี้ได้ โกงเงิน เมื่อย้ายมานั้น” หญิงสาว
พูดด้วยอาการโกรธแค้น “ฉันรู้ ที่ ๆ เขา
ซ่อนเหรียญทองนั้นไว้ อยู่ในหอรบะฉันเอง

หอรบะฉันซึ่งมีประคูล้าย ซึ่งเขารู้แต่คนเกี่ยว
ฉันรู้มานานแล้วว่าเขามาที่หอรบะครั้ง คือ
ในวันฤดูสุมาคี เพราะฉะนั้น ทุก ๆ ปี ใน
วันฤดูสุมาคีฉันจึงเข้ามาที่นั่น เพื่อดูเขยิบ
เขาเขยิบประคูล้าย แล้วฉันจะได้พียงทองซึ่ง
เป็น กรรมสิทธิ์ ของ ฉันโดย ความ ซอซธรรม
แจสเปอร์เกรนซ์ ท่านซ่อนเหรียญทองนั้นไว้
ที่ไหน”

“ฮะ ๆ” ชายชวาร์ธองขึ้น เป็นเชิง
เยาะ พลาดงูมือไปมา “ทองนั้นอยู่ที่
ซึ่งเจ้าหรือใคร ๆ ก็ไม่อาจจะค้นพบได้ เลย”
แล้วเขามองมาทางนักสืบ ด้วยท่าทางที่เรียก
ว่าฉลาดแกมโกง

“นายเกรนซ์” ฉันเกรงว่าท่านออกจะมี
ความผิดคดีด้วย” แพ้ก็สอกลืน

“แต่ ผมจะต้องกระซิบอีก ๓๓ ที่”
ชายชวาร์ธองขึ้น “เข่าว่ากันว่า เจ้าของ
บ้านบลิคต้องกระซิบ ๓๓ ที่ ในวันฤดูสุมาคี
มีฉันจะต้องแก้กระซิบใช้ ผมจะคัมมันให้แรง
สิน่า แวงอย่างที่ไม่เคยมี”

เขาโชนเขือกระซิบจนสุดตัว และ ก็
อย่างร้ายแรงหลายหน กระซิบก็ถึงขึ้น แต่
มันคง จะ แก่งงจนเกินควรไป หรืออย่างไร
เพราะดูเหมือนจะลดยกลงไปกระซิบกับข้ออ้าง
จน จนทำให้คิดว่าทอชยอนนั้นตก

พ.ศ. ๒๓

ดัดด

ปี่สาขางสา

หยิบหนึ่งร่วงลงมาจากเบื้องบน ฝ่าย
เหรียญทอง ซึ่ง อยู่ใน นั้น ได้ ล่วงกร ลงมายน
ศีรษะชาวชรา ผู้ซึ่งถึงกับล้มลงบนพื้นเมื่อ
ได้ประสพภาพนั้นเข้า

“เงิน ของ คุณ พ่อ” หญิงสาว ร้อง
“แจส เปอร์ เกรนซ์” กรรม มา ตาม ทัน
ท่านแล้ว”

“ยั้งนร” ชายชราพุดอ้อแอ้ มองค
เหรียญทอง ที่ กระจัดกระจาย “เอาไป
เงินของพ่อเจ้า ฉัน รู้ สักแล้ว ความโลภ
ได้ทำให้คุณกลายเป็นผู้วิาย ฉันจึงยกโทษ
ให้คุณเด็ก ถ้าเจ้าทำได้”

ภาพของชายชราที่น่าสงสารยิ่ง หญิง
สาววิ่งเข้าไปหาและจับมือเขาไว้

“คิดน ให้ อภัย แก่ ท่าน” หล่อน พุด

“คุณพ่อ ก็ คงเหมือนกัน คุณสุดมาคเป็นวัน
ที่ทุก ๆ คนจะต้องแสดงความมีใจที่ต่อกัน”

“ถูกแล้ว” แพ้ก็พุดพลางยิ้ม “นาย
เกรนซ์ รู้ สัก เสียใจ ใน การ กระทำ ที่ แล้วมา
เชอ มีสไวร์ ก็ ได้เงินคืนแล้ว ฉะนั้นถ้าเรา
จะมีการรณรงค์ ใน วันคุณสุดมาค ที่บ้านขลิกัน
จะควรไหม”

หญิงสาวตกลงตามความพินิจ แล้ว
ทั้งหมด ก็ ช่วย กัน เกี่ย เหรียญทอง ที่กระย
กระจายนั้น แล้ว ช่วย กัน ขน ไป ไว้ ในห้อง
รับแขก

ด้วย ประการ นั้น วัน คุณสุดมาค ซึ่ง ก
เหมือนจะเป็น วันที่ เห็น เหนื่อย และ หนัก ไ
แก่ แพ้ก็ และ คาร์รอตส์ จึง กลายเป็นวันรณ
เวงสันตสนวนที่สกล

จบแล้ว

เรื่องหนึ่งเลื้อ

ของ

“ศรีสุวรรณ”

[ฉาก.- ร้านไทยอุปถัมภ์, บุษบันบุรี.]

๑ นายชวานคร้ามชวาน ค่อยบรจรวง
ด้วยแก้วอันเหือกแล้วซังสราไปลาต นวช
แล หวีแม่มีช้ายยัง คืบขึ้นมะม่วงท่วงที่กรัก
กราบประทุนนางระบำกรักนวิคัย ช่อ บบผา มา
ล้วยสคนธรรส พลังเผยมจรพจนปวารณ
ว่า “นักถึงเสียหระใจหายใจชว้า (กิน
มะม่วง) เวลานี้คุณเห็นะยังเล็กอยู่มาก ”

คุณวงศ์ “เสียอะไร.....?”

ทศชวาน “.....ใคร่งชั้ครับ, ลาย
พาทกลอน ทนโทษล้าคัวว่ายาวถึงห้าศอกทาง
ต่างหาก. ช้าย, บุษบันบุรีครวณนั้นเกิดกาหล
จลาจลวาระเมื่อ ครึ่ง กรุง แตก. ไม่ว่า
สมณะชีเณรเถรเจ้า อาณาประชานชาว
บ้านร้านตลาด. ไม่ว่าผู้ใหญ่ว่าเด็ก ไม่ว่า
เจ้าว่าไทย แดกฝรั่งถึงใส่ พม่า รามัญลาว
เขมร พวกนี้เกิดครันระส่ำระสายไปแทบ
ทั่วทุกหัวระแหง ทนโทษ, เพราะไอ้เสียรียำ
คัว ทกระผมกราย เวียน นั้เอง เป็น ต้น เหตุ.
ไหนแม่ก็, ตักยากยัยญหื้อแรงคู่ มาให้หา

สตกค -- ครือการณเป็นอย่างนี้ ครับ -- ไอ้
สครฝรั่งที่เป็นเจ้าของเสียความนั้น เดินทางมา
จากกรุงเทพฯ ผ่านไปเล่น ที่ คชบุรี ชี, พอ
เลยท้องนาอำเภอเข็ว บ้านยางน้ำตาลไปไ้
หน้อยก็เกิดเอิกชิระเกินเพลา รด ที่ บรทุก
สั้ทวิร้าย ต่าง ๆ เช่น เม่น หนพก, กระต่าย,
แพะ หมี, หมา หักลงพร้อม กัน ถึงสาม คัน
ต้องหยุดพักหาช่างซ่อมแซมกันเป็นงานใหญ่
เจ้าสครฝรั่งเลยต้องกางเต็นต์เล่นเก็บอัฐอยู่
ที่ริมคันทันนั้นเอง.

“ผมก็คอกไปดู กระ เขา คน หนึ่ง เหมือน
กัน. ชะของมันก็น่ากลัวไม่น่าเสียคายอัฐ. แต่
ทิดมากมันว่ามันหมิ่นใส่ไอ้แซกอะไรคนหนึ่ง
ที่เขาห้วยก็เข้าไปในป่ากลิงโต. มันอ้าง ว่า
เจ้าชกนนั้นแกล้งทำให้สิงโตตกใจเสีย ก่อน
แล้วถึงเขาห้วยก็เข้าป่ามันไ้”

“คืน วัน นั้น ค่ายล บางน้ำตาล ครกครน
มาก ประจบกับงานตั้งศพท่านสมภารวิก
เป็กเทศองค์ ก่อน มีทั้งโชน, หนึ่ง, หุ่น

กระบอก, สวดคฤหัสถ์ แต่ว่ากรวยผิวดาคา
ครือใครที่มีอัฐิก็มักเซกกันไปคลุมคร ฝรั่งหมด,
คนที่ไปกุโชนโดยมากมักถูกหาว่า อยู่ใน จำ
พวกที่ไม่มี. มีหน้าซำต่อจากนั้นอีกตั้งเจ็ด
วันไม่เห็นใครมันคุยกันเรื่องอื่น. เด็ก เล็ก
ทุกบ้านหัดเล่นเป็นสิงโตบ้างเสือบ้าง และ
อะไรต่ออะไรชนิดนั้น อีก หลาย อย่าง. ไอ้
เผือกหลานชายผมมันคบหวี หัก, ไอ้นั้น
อุตรพิมายามจะขึ้นบนหลังม้าเวลามันควบเอา
อย่างแหม่ม. ข้างเจ้าหาวกลดตาชั้น ล่อง
เรือข้ามน้ำริอานหัดลึงจะให้เต็น้ำ, ซี่ หมา เอา
อย่างลึงลครฝรั่ง. มัน หักไถ่ง่าย ๆ เมื่อ
ไทร์คุณว่า, เจ้านั้นไม่ได้ยังใจไม่โหขึ้นมา
ยังใจ ไม่ทราบ -- คักหัวลึงทั้งน้ำ เสีย ทั้ง ห้า
หัว. อีตาพ่อกลับมารู้เรื่องเลยเกิดถึบเตะ
กันตกน้ำตกท่า. ฝ่ายเจ้าเวญหลานตา ทับ
นั้นหัดคักลึงกลางนอกชาน คักไปคักมายัง
ใจไม่ทราบซึ่ใครง แพนไป คัก เอานอกชาน จก
แน่นิ่งตั้งต้องกินเลือดแรด. ดู มัน วุ่น กัน
พิลึก.

“ส่วนเจ้าลครฝรั่งพอยกไปจาก นี้ได้ ลัก
ลิววันก็พอกก็เกิดเหตุ -- ไอ้เสือโคร่งนั้นแหก
กรงหลุด เบ็ด ญ เลง ๆ ไป ทางไหนไม่ทราบ.
ทิตเขยวเป็นคนไ้ข้ามาเล่าก่อนเพื่อน, ว่า
หนังสือพิมพ์ ทาง บางกอก ก็ ลง ข้าวโทรเลข

รอยเตอร์เรื่องเสือหลดกันหลายฉบับ. ยัง
มีข่าวเล่าว่าเกี้ยวด้วย เจ้า เสือ ที่ไป ก่อกรรม
ทำชั่วอะไรอีกหลายเรื่อง.

“ที่แรกพวกผมนึกเสียว่ามันอยู่ห่างไกล
ซักจะเห็นเป็นการสนุก ๆ ไปด้วยซ้ำ. คำ
วันนั้นพวกผมชุมนุมกันอยู่ทันแยะ ไอ้ ทิต
มากมันหัวเราะงอไปงอ มา ของ มัน คน เกี้ยว
มันบอกว่าถ้าใครคนหนึ่งไปพวกเรากลับ บ้าน
ไปเจอเสือกำลังนั่งกินลูกของตัวในเปลคง จะ
ตกใจพิลึกมาก. อันที่จริงของพรรณนี้ไม่
ใช่ของน่าหัวเราะเลย พวกเราไม่มีใคร ชอบ
ฟัง จนกระทั่งนายเทศเสมียนโรงจำนำที่มี
ลูกแฝดเป็นครั้งที่สามแล้วยังตกทิต มาก ว่า
‘ไอ้บ้า!’

“พอมีข่าวเป็นที่แน่ว่าเจ้าเสือโคร่งตัวนั้น
มาเที่ยวอยู่ย่านมอญแถบบางจระเข้ ห่าง จาก ขยะ
บันบุรีทางไม่ถึงร้อยเส้น ใจพวกเรา ที่ แด่
ก่อนเคยเขาก็กลายเป็นหนัก. คุณแสง
ปลัดอำเภอออก ความ เห็น ว่า ควร จะ ต้อง รีบ
ระงับเหตุ. แต่ที่ไหนได้, ยังไม่ทันคิด ตก ลง
ว่าจะระงับยังงิเลยเหตุเกิดเสียแล้ว.

“เย็นวันนั้นเป็นวันเสาร์ พวก ผม มา
เฝ้ามันอยู่ตามเคย. ทันทีพอลัดครู่
มีไอ้ กุ้ยอะไร คน หนึ่ง วิ่ง แตะ มา จากไหนไม่
ทราบร้องตะโกนถันถน มันวิ่งพลางเหลียว

ล้มศาลูกขึ้นนั่งกินเหล้า เสร็จต่อไปว่า ที่
แรมมันซักผ้าคำม้ายาวริมบ่อ ไก่ยืนเสียง
สวบ สาย เงย หน้า ขึ้น ดูเห็น เสือ ใหญ่ สันติ
โผล่หัวออกมาจากคองข้อคนละฟาก. มัน
ทั้งผ้าออกโต ก็เขยแ่นวไม่คิดชีวิตร์ มัน
ว่าเคราะห์ที่ที่ไอเสือนั้นแระกัก ผ้าคำ ม้า เสีย
ก่อน หาไม้ก็ยเห. ทามันจะนึกว่าผ้า
คำม้านั้นเป็นเครื่อง ในวังวังใจสักอย่าง.

“พอฟังเล่า อย เรือง วิตมาก คอด ขึ้นไป
แ่งมันน่าค้างคูนแล้วแต่ก็ไม่เห็น วิ แว่ว ว่า มี
เสือมาตามถนน วิตกกัน ว่า มัน คงไปอา
ลวาทอยู่ตามในหมื่นบ้าน หรือมายัดคองหม่า
พอทรพยเข้าไปแล้ว. แต่ถึงอย่างไ้ าก็
ไม่มีใครสักคนที่จะมีคอดออกไปข้างนอก ยิ่ง
คำกัยงยถาถกลียานน้อยลงทุกที.

“สักห้าทุ่มกว่า ๆ เจ็กห่านก็แสดงกิริยา
ระไ่พวกเรา, มันอ้างว่าไม่ควรจะช้ชลาต
ไปเปล่า ๆ. ถึงหากว่าเสื่อจะกินมันกิน แต่
คนก็ยงก็อม ชดะมันกำลัง กิน คน หนึ่ง
คนอื่น ๆ จะถือ โอภาศหินกลียานก็ย้อมกลีย
ไ้ สักว. มันพคของมันง่ายเหลือทน แต่
เปล่า, ผลที่สุดพวกเราแปดคนขึ้นคัน หลับ นก
เบียดกันอยู่ในน่านกระทั้งตีห้าส่าง ๆ. พอ
ปลุกตนขึ้นพร้อมกันสี่เห็นประตูเปิดไว้, ไอ้
กัยเบรตนันเบียดไปแต่เมื่อไรไม่ยกรู้ ทันไทย

มันไปไม่ไปมือเปล่า, แอเขา กระเทียมคอง
เจ็กห่าน ติกไป ทั่วทั้งไท, ประกิด ตั้ง สิบกับ
แถมอีจู่ในกระเป๋าสมอิดเกือบหกสลึง.

“พอ แอช ดู ลาดเลา เห็น ปลอก คั แล้ว
พวดสมถึค้อย ๆ หยอยกัน กลีย บ้าน ฑีละ คน
สองคนจนหมด. เพื่อไปคว้า ลูก เมีย ทาง
บ้านจะถูกเสื่อหม่าเสียแล้วเปล้า. เปล้า
ไม่ยักมีใครเป็นอันตรายสักคน. พวกภูตญิง
ออก จะ คัน ตะระ หนัก กัน มาก กว่า ใคร ๆ.
ฝ่ายเจ้าพวกเต็ก ๆ เห็นไ้ โอภาศ เลย ควบ
โอภาศยิดไม่ไปโรงเรียน อ้างว่ากลัวเสือ
กักกลางทาง โรงว่าโรงเรียนเลยบักหมก.
บางบ้านชนเอาท่อนหอมอนข้างออกอุกตามนำ
ค้างเพื่อกันไม่ให้เสื่อกระโดดเข้าไปไ้. พวก
ภูตยาก็ไม่สู้ มีใครอยากไปทำงาน ที่ไป ก็
เพราะ จำ เป็น ต้องไป คือ เมื่อ คำนัล คง
อธิบายว่าตามธรรมเนียมมัน มี กอน กลาง
วัน ตกกลาง คืน มี กั ๆ จึง จะ ออก หา กิน
นั้นแหละจึงค่อยใจชน ชน หนึ่ง. เบ้น วัน
นั้นไม่มีใครกล้ามากินที่ร้านไทยอยู่ถัมถึเลย
ค้างคนค้างเกรงว่าจะผลอด กลีย บ้าน คำ มีค.
เข้าชนพ้งคู้ก็ไม่ปรากฏว่ามีเหตุเกทลยอะไร
ตลอดคืน พอสยท่นอยมี เสียง โย กัน ที่
กลางกว่าแคววักเขยเทคองคหนึ่งออก ยิดยาด
งุ่มง่าม ไปยังใจไม่ ทราย ภูต เสื่อ วย ประทาน

เสียที่ข้างถนนหนทางของข้า เหลือ แต่ ขาด
กับผ้าเหลือง. ฟังคนนั้นข้างใจ ขาป หยาบ ข้าง
เหลือเกิน, ^๑เจ้านั้นมีผมไป, ^๒กินใครไม่กิน
กินเฉย. แต่ข้าวนายอำเภอออกได้ ส่วน
ได้ความว่าโกหกทั้งเรื่อง. ใครต่อใครเลย
ค่อยโล่งใจขึ้นอีกนัก. ^๓นี้กว่าเสียดคง เห็น ทาง
พ้นไปไกลจากค่ายแล้ว.

“^๔เรือนทิดเขมรเป็นคนดี กอง หั้วระ
เขมาทั้งแผ่นดิน ^๕มันว่ามันไม่เชื่อเสียเลย
ว่าจะมีเสียดมาทางนี้. แต่ไม่มีใครเห็น
ด้วย คำที่เป็นคนมันเสียเจ้าเล่ห์ โกง ทล
แกลงเก่งที่สุดในชุมชนบุรี. ทวดทิดกระเจ้า
ตรงหลายหนแล้ว แต่ไม่มีใครเอา มัน
เข้าได้สักที. ^๖รุ่งขึ้นพอปรากฏว่ามีเหตุเกิด
ขึ้นจริง ๆ เจ้าทิด นั้นเลย หน้า ^๗ใจไม่ เป็น รส.
คือเวลาราว ๆ พระครอง ผ้าโพม จักแรงเอา
ข้าวเปลือกไปอะไรให้ ^๘โก่งกินตามเคย แต่ที่
ไหนได้, เจ้าเสียดนั้นมันคอยมากที่เล่าไป ก่อน
โพม ^๙หม่าไก่เข้าไปไม่ต่ำกว่าเจ็ดตัว ที่
ข้างเล่ามีรอยแตกที่ไม่รวก พังไป เกือบ หมก
แถบ ^{๑๐}ชนไก่กระเจกกระเจย มีลูกไก่ตัว
ย่อม ๆ ถูกเหยียบยบแบนตายอีกสองตัว ตก
กลางคืนวันนั้น ^{๑๑}คน เหมือน ยังไม่ ทน ถึง ยาม
เข็ญ ของ เจ้าทิดนั้นสำเร็ ประอกไป หัว ^{๑๒}ตัวหม
ขนากอายุ ๘ เดือนสองตัว. ^{๑๓}รุ่งขึ้น อีก วัน

เวลาราวที่สี่เสียงหมาเห่าก๊วยว พอสว่าง
ก็ได้ความว่าไก่ของ ^{๑๔}คุณปลัดอำเภอ วอด เข้า
ไปสามตัวห่านอีกคูนึงด้วย

“^{๑๕}ข้อที่แปลกก็ค่อนข้างจากก๊วยคนที่ผมว่า
นั้นแล้วไม่มีใครได้เห็น ^{๑๖}เสียดอีกเลย ^{๑๗}ข้าง
พวกผู้ปกครองก็พากันเห็นว่าไม่เคยมีเหตุ
ในเวลากลางวันก็ยังคง ^{๑๘}เกิดของตัวให้กลับ
ไปโรงเรียนตามเคย ^{๑๙}ซี, ในวันนี้เองลูกชาย
โพมวิ่งร้องให้กระตักกระหยดมา รวยงานให้
แม่ฟังว่าเห็นเสียด ^{๒๐}ยะต้นเกือก ๆ เกิดเห็น
เสียดกินขึ้นอีกแยะ ^{๒๑}โรงเรียนเลยปิดอีก ^{๒๒}ฝ่าย
พวกผู้ใหญ่ ๆ (โดยมากเป็นชายแก่) ต่าง
ก็นั่งกอด เข้า ^{๒๓}เจ้าถูกเป็น ทุกข์ ว่าถ้า ^{๒๔}เจ้าพวก
หมเข็ญได้ถูกกินเป็นภิกษาหารสันถมไปหมด
แล้วคงจะ ^{๒๕}ถึงเวรคนที่ ^{๒๖}จะต้องวายชนม์ ^{๒๗}กันมาก
เป็นแน่

“^{๒๘}เสียดใคร่งตัวนั้น ^{๒๙}เที่ยวขมึนขมึนกับหมเข็ญ
โกใน ค่ายล ยาง ^{๓๐}น้ำตาล อยู่ตั้ง เจ็ด วัน ก็ยัง
หาได้จัดการจับกินกันไม่ ^{๓๑}ยังมีข่าวมาจาก
คชบุรีว่าเสียดตัวนั้นความจริงไม่ ^{๓๒}ได้ปลัด คือ
อยู่ในกรงที่ ^{๓๓}โรง ลคร ^{๓๔}ฝรั่งตาม ^{๓๕}ปรกที่ ^{๓๖}ชาวบ้าน
ยางน้ำตาลก็ยังเหวเสียดหนัก ^{๓๗}ท่านมหา
แจ่ม ^{๓๘}วัดเข็ญเทศ กลับ ^{๓๙}จาก ^{๔๐}กิจ ^{๔๑}ธุระ ^{๔๒}ที่ ^{๔๓}คชบุรี
ก็กล่าวตรงตามข่าวเดิมว่าเสียดไม่ได้ ^{๔๔}หลุด แต่
ที่ไหนได้ก็ถูกกลางคืน ^{๔๕}ที่ ^{๔๖}ท่านมหาแจ่มกลับมา

—หมุ่ทิดมากไปอีกสองตัว ไก่ตายแค้น
ไปอีกหกตัว คำที่ท่านมหากล่าวด้วยความ
ที่เป็นจริงมันไขว่กันอยู่ก็เลยไม่ทราบว่าจะทำ
ประการใด

“การที่ถูกขังอาลักโกไปตั้งหกตัวครั้ง
นั้นนายแค้นมีความโกรธแค้นเสียมาก เขา
เคยเป็นทหารไ้เคยเป็นนายสิบตัวพุงลา ออก
กองหนุนมาใหม่ ๆ เย็นวันนั้นแยกชั้นแก่ถึง
มาทนายาวร้องถามว่าใครจะกล้าออกไปสืบค้น
จับตัวเสียด้วยกันบ้าง พ่อแค้นมีความอาลัย
ไ้บ่อยมากเป็นคนสมัครก่อน แล้วก็ใครต่อ
ใครก็กรวมทั้งสิบสิบเจ็ดคน ต่างถืออาวุธ
ชนิดต่าง ๆ ครมมือเช่น เลี่ยม, เหลว, มีดโต้,
ขวาน, เคียว, มีดขยี้ยอยู่สองคน พอได้เวลา
สมควรนายสิบตัวแค้นก็จกแถวเรียงสี่เดินคุม
กันไปเป็นทำนองยกทัพ แต่เดินมาถึงลง
เท้าไม่พร้อมกัน เนื่องด้วยอาวุธที่ถือนั้นเป็น
คนละแบบ แลคำมเลี่ยมที่ทิดมากแบกมาก็
จะมี การ แหย่ลูกคาพ้อมที่เดินข้างหลังอยู่
เสมอ ๆ ยิ่งใกล้ ยากยิ่งก้าวเข้าขึ้น พอเข้า
เข้าเขตป่าละเมาะนอกข้างต่างคนก็ตั้งโระวง
ตัวกันอย่างกวัดจัน ประเดี๋ยวคนนั้นก็ว่า
‘แ่นะ—แ่นะ—นั้นอะไรแฮะ’ ประเดี๋ยวคน
นั้นก็ว่า ‘เฮ้, เฮ้’ แล้วก็เสียแถวหมด
เพราะต่างคน ต่าง ก็ชักขาขึ้น แล พยายาม จะ

แย่งเดินกลาง ๆ ตกลงผลที่สุดกันหาหนทั่ว
ทั้งป่า ก็ไม่พออะไรนอกจากกระรอกสองสาม
ตัว, นายสิบตัวแค้นผู้บังคับหมวกแนะนำว่า
ควรระยัยยังตั้งมั่นคอยดูกลางคืน แต่
เมื่อพวกพลอาสาไม่มีใครตกลง โดยอ้างว่า
หิวข้าวบ้าง กลัวเมื่อยจะเป็นท่งบ้าง ขอพัก
ไว้วันหลังบ้าง จึงต้องตกลงยกทัพกลับมา
ค่ายไทยอยู่ป้อมภเป็นเวลาพอคี่พลบ วันนั้น
เจ็กท่านไ้เข้าขึ้นมายังโงไม่ทราบ มันยก
เหล่าให้พวกกองปราบเสือกินตั้งครึ่งเท ผม
แผ่ผพลอยแอ่นคโ้เข้าไ้กับย ล้อกันอยู่
พอถึงที่มครึ่งเศษ ๆ อีดาปานวิ่ง พรวก พรวก
เข้ามาถามว่า ‘พวกนี้จะคิกอ่านปราบเสือกิน
ไม่ใช่หรือ?’

“นายสิบตัวแค้นตอบว่า ‘แน่นอนซึ้ง
แน่นอน’

“ดาปาน ‘ถ้าขึ้นเชิญเร็ว เร็วเทียว!
แนะนำเข้าไ้ไปขึ้นทิดเขี้ยวเมื่อกินเอง ลิน
เห็นกะตา วิ่งไป ช่วย ชิวตัว ครอบ ครว
ทิดเขี้ยวเถะ!’

“นายสิบตัวแค้นก็ขึ้นลูกทูลร้องเรียก
พวกเราให้ไปช่วยกัน ที่แรกมีคินอิด ๆ
เอื่อน ๆ เพราะไม่ชอบเสือก ขางคนเพราะไม่
ชอบทิดเขี้ยว แต่ผลที่สุดนายสิบตัวแค้น
ก็ขึ้นเอาไปไ้ทั้งหมด

“พออยู่ไปถึงย่านทิดเขยวเห็นมตะเกียง
รुकเขยวอยู่ข้างประตูคองหนึ่ง ข้างในย่าน
เจยบเหมยอนเข้าช้า นายสยตร์แก่นผู้มย
นำหน้าเข้าไปทันประตูก่อน แล้วจึงลงพล
เสียม, หลาว, แลเคียวตามล่าคย ขณะเมื่อ
นายสยตร์แก่นทันประตูจะเข้าไปนั้นเสียงข้าง
ในก้งซึกซึกซึกคักคักๆ พอสยตร์นายเขยว
ก็ถอยถอยออกมายืนขวางประตูไว้

“ ‘อะไรกัน อะไรกัน?’ นายเขยว
เหล่ยเห็นปากกระบอก ยืนจริงไปทาง คน ก็
ชักถอยหลังหนีทน้อย

“นายสยตร์แก่นถามว่า ‘นี่แกจำมัน
เสร็จแล้ว?’

“ทิดเขยว ‘อะไร! อะไร? เอาปลาย
กระบอกชนไปเสียทางอื่นก่อนนะ’

“ ‘เสื่อเข้ามาในบ้านแก นี่แกไปไหน
พังกสิ?’

“ทิดเขยว ‘นั่นนายแก่น แกอย่า
มาล้อกันเล่นกันเสีย ไปเล่นที่อื่นเถอะ’

“ ‘เฮ้มันพูดภาษาอะไรนะ? นี่เสื่อ
เข้ามาในบ้านทั้งตัวยังไม่ขี้รู้ ก็นะมาฆ่า
มัน มาพวกเราเข้ามา’

“พอซึกคำก็ทันกันค่อๆ เข้าไปจนเต็ม
ห้อง ฝ่ายนายสยตร์แก่นผลึกประตูครัววาง
ไล่เข้าไปแล้ว ถอยยรีาตรึงลั่นกลบออก

มา ทำให้คนอื่นๆ แทบแหวหมก นายสยตร์
แก่นพยายามจะพด แต่พดไม่ขี้ได้ ไ้
แต่อย่ากลัวอ ชัยให้ใครๆ มองเข้าไปดู
ในครัว—เพราะครัว ของทิดเขยวไม่ได้ผิด
จากร้านขายหมูจนนิดเดียว มีเนื้อหมู,
ขาหมู, หัวหมู, คับหมู, แขนงไ้เย็นระนาว
ยังเข้ไก่ทอดจนจนเสร็จแล้วอีกเป็น พวงสอง
พวงวางกะพวงนกกะบาย เต๋ยมพริ้ม
ที่ระสังคาลาอยู่แล้ว

“ทิดเขยวโกรธจน หน้าแดง ถามว่า
‘เฮ้ย, ที่พวกแกเข้ามาในบ้านบ้านแปลว่า
อะไร ไปนา! ขึ้นก็อะไรก็ความ’

“พวกนั้นไม่ขี้กลัวใครตอบ คำที่มัวชม
หมเบ้ไก่เพลินกันเสียหมก

“นายทรวพยชิตทิดเขยว ‘อ้อ! ไ้เสื่อ
ย่นเอง’

“ทิดเขยว ‘อ้อๆๆ อย่ามาลยประมาท
กันหนา’

“ ‘ใครไปตามตำรวมาที่เร็ว’ เสียง
คนหนึ่งพดชน

“ ‘เชิญไปตามที่เคียว กันไม่ทวัน
กันระพ้องแถมฐานขกรกเข้ามาในบ้าน คอย
กุนะไม่พ้องจริงไม่ใช่คนชั่ว?’

“ฟ้เอย ‘ว่าแต่หมเบ้ไก่พวกกันแกเอา
มาจากไหน?’

“ทิดเขี้ยว ‘นั่นไม่ใช่อะไรของแก
กันชอขะค้าขายเข็ไ่กักันค้าขาย ใคร
ระชอกชอไม่ชอกก็เชิญออกไป’

“ฟ้เฒ ‘หนอยแน่ไทยแท้ๆมันทำได้
ขวชเรียนก็ขวชแล้ว สาธุผลกรรมที่มันฆ่า
ไ่ฆ่าเข็ไ่ ใครฆ่าไ่ของเราขอให้มันมี
หงอนงอกขึ้นกลางกระษานทุกชาติๆ’

“นายสิบตัวแก่น ‘แกมันเขนจะโมย
ทิดเขี้ยว หมูเข็ไ่พวกนี้แกจะโมยเขามา
ทั้งนั้น’

“ทิดเขี้ยว ‘เอ, พวกต้องระวังถ้อยคำ
มันน่า แกมีพยานหลักฐานอะไรมาอ้าง
ว่าเป็นผู้ร้าย’

“ทิดมาก ‘แก เหละ เยน คน ขะโมย
หมูข้า’

“‘ออยง่นรยะ?’ ทิดเขี้ยวย้อนถาม
เยนที่เขาะ พลังปลุกขามูมาถือไ่ข้าง
หนง ‘ตัวนรของนาย?’

“‘ใครจะไปจำไ่ เล่นหันขาออกเสีย
ยั้งแล้ว’

“ทิดเขี้ยว ‘เอาใครจะซื้อไปกินมังก็
เอาสิ คนรู้จักกันคิดราคาถูกๆ เข็ไ่คนฮวน
มาก ที่วิ่งมาจากกรงเทพฯ แต่ยั้งกุสศ
นำกินรวกะฆ่าเมื่อเข็ไ่มาคนเดียว ลองเอาไป
แกงสักตัวชั้ทิดมาก’

“ทิดมากหน้าแดง เยนไปเยนมานัง
อีกอันเพราะเข็ไ่ทิดมากหาย เมื่อตอน หิวคำ
สองตัว แค่พคไม่ออก ตกลงใครๆเยน
อันเขาชนะไ่เลือกเขี้ยวไ่ได้สักคน เพราะ
ไ่มีใครสามารถจะยืนยืนหรือจ่ารปพรณว่า
หมูเข็ไ่ไ่กัตัวไหนเยนของคนไ่ ถึงความ
ปรากฏขึ้นจากนอกเคอนหนึ่งว่าไ่ ทิดเขี้ยว
ก็ยักยักกล่าวมาแล้วเยนคนชอ กัน ก็ไ่มี
ใครรักการยังไรลง ส่วนเจ้าเลื่อโค่งตัวนั้น
ไ่มีใครไ่คยินฆ่าอีกเลยจนกระทั่งวันนั้น”

คำนำ

วิธีการสังเกตลายมือมีได้ ชูชีพ ขึ้นใน
เวลาเร็ววันเอง ได้ มีผู้สอยสวนหาหลัก
ฐานมานานประมาณเวลาราวพันปีเศษมาแล้ว
ตามในเล่มสมุดได้ บรรยายไว้ว่า ผู้เริ่ม
คิดหาหลักฐาน สืบสวน ทดลอง คน แรก นั้น
เป็นชาวโอบุคูปต์คนหนึ่งเป็นผู้ ชำนาญ ชำนาญ
ในโบราณวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ เป็นผู้มีชื่อ
อยู่ในสมัยนั้น และได้ กึกเพิ่มเติมประกอบ
หลักฐานอื่น ๆ อีกมารวมเข้าเป็น คำว่า เคียว
กัน เป็นเวลานานถึง ๔ ชั่วโมงคน คำ
ว่าวิธีการสังเกตลายมือจึงได้เผยแผ่ในโลก
เห็นว่าเป็นคำสำคัญควรรู้ไว้อย่างหนึ่ง

ผู้เรียบเรียงคำว่าเป็นจ้าว หญิง ชาวรัฐ
เขียคน หนึ่ง ซึ่ง กล่าวไว้ อย่าง ชัด ชัด มาก

เห็นว่าเป็นคำแรกที่นำคตินำอ่านไว้ประจักษ์ความ
รู้บ้าง จึงคัดเอาอย่างตอนที่สำคัญแปลออก
มาให้ท่านผู้อ่านทั้งหลายทราบไว้ตามควร มี
ใช้หมายจะให้ทักจำเอา เป็น คำว่า ที่ จริงจัง ที่
เคียว. พอเป็นเครื่องเสริมสื่อนิสัย ของ
บุคคลทั่วไปซึ่งจะคิดร้ายก็มี เลศนัย ประการ
ใด ตลอดจนการคบหาสมาคมกับเพื่อนฝูง
เป็นวิธีการที่ระมัดระวัง นิสัย บุคคล นั้น ๆ ได้
อย่างเลาะๆ เลี้ยก่อน.

ภาคสำคัญแห่งการสังเกตลายมือ

วิธีการสังเกตลายมือนั้น ต้องใช้ความ
พิจารณาให้แนบคายและชักเจนด้วยความตั้งใจ
ให้ถี่ถ้วน การกลายมือที่เขียนมิใช่จะดูแต่
ตัวเคียวหรือประโยชน์เคียวเท่านั้น จำเป็นจะ
ต้องดูจนหมดกลิ่นอย่าให้บกพร่องได้ สังเกต

ว่า ลายมือที่เขียนนั้น บรรทัดขึ้น หรือ ลง
ประการใด ตัวตรงหรือเอนอ่านง่ายหรือยาก
ตัวใหญ่หรือตัวเล็ก ชัดเจนหรือหมอง มัว
อย่างไร สิ่งเหล่านี้จะต้องทราบเป็นข้อแรก

การสังเกตลายมือที่เขียนนั้น จะต้อง
เป็นลายมือเขียนลงบนกระดาษที่ไม่มีบรรทัด
สีขาว จะสังเกตลายมืออื่น ๆ ได้ กระดาษ
แข็งก็ได้. ตาม กฎ ธรรมชาติ ซึ่ง จะ เห็น ได้
ง่าย ๆ ก็คือ ถ้าลายมือที่เขียนหวัคยุ่งย้ง
อยู่ ย่อมแสดงให้ชี้ได้ว่า ผู้เขียน ตก อยู่ใน
ความรีบร้อนอย่างย้ง ส่วนลายมือที่กระจำง
เรียบร้อยและอ่านง่ายนั้น ย่อม แสดง ถึง
ผู้เป็นเจ้าของลายมือที่เขียนนั้นว่า มีอุปนิสัย
สลับเป็นผู้เรียบร้อยว่านอนสอนง่ายไม่มีใครจะมี
ทุกขมีใครรบกวนอย่างใด.

ถ้าลายมือที่เขียนบรรทัดสูงชันเป็นลำดับ
ไป แสดงว่า เจ้าของลายมือที่เขียนนั้น
เป็นผู้ที่จะมีศฤงคารศักดิ์ศรีต่อไปภายภาค
หน้า เป็นผู้ที่มีความร่ำรวยยิ่งขึ้นก็ย่อมเสมอ

ถ้าลายมือที่เขียนบรรทัดต่ำลงเป็นลำดับ
ไป แสดงว่าเจ้าของลายมือที่เขียนนั้นเป็น
ผู้ตก อยู่แต่ใน ความ เศร้าโศก ทุกข์วิบาก
จะทำการหาเลี้ยงชีพด้วยความ ยาก ขาดเหงื่อ
ค่าน้ำ ขูดกลูดโดยมากที่ปราศจาก ความ
ผาสุกเขียนลายมือถึงที่ใดก็ล้ามาแล้วนั้น

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรตัวใหญ่ แสดง
ว่าเจ้าของลายมือที่เขียนนั้นใจคอกว้างขวาง
เต็มไปด้วยความว่าเร้ง ลายมือ เขียน ถึง
นั้น มัก จะได้ พิชัย ก็ แต่ ลายมือ ของ ผู้ที่ มี ใจ
เมตตา กรุณา เท่านั้น

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรตัวเล็ก แสดง
ว่าเจ้าของลายมือที่เขียนนั้นเป็นคน มี นิสัย
ที่ มีความรักอันสุขุมยั้งนัก

ถ้าลายมือที่เขียน อักษร ตัว เร็วไว แหลวม
มาก แสดงว่าเจ้าของลายมือที่เขียน นั้น
เป็นคนใจ หนัก แน่น คือกิ่ง และ ใจ เชลลา
เขาสติปัญญา

ถ้าลายมือที่เขียน อักษร ตัว เกือบ กลม
แสดงว่าผู้เขียนเป็นผู้มีใจเมตตา กรุณา และ
เรียบร้อย ถ้าเขียนตัวกลม ที่เกือบ แสดงว่า
ผู้เขียนเป็นคนอ่อนแอและเกียจคร้าน.

ถ้าลายมือที่เขียนอักษร ตัว สดใส งาม ใด
แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนค่อนข้าง อวด ใด มัก จะ
พูดจาซำล้นเกินความเป็นจริง ไปเสมอ.

ถ้าลายมือที่เขียน อักษร ตัว คี๊ด ๆ กันไป
ไม่มีช่องไฟ แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนคั่นคค
ปลายตรงเขื่อขากนัก จะทำการสิ่งใดก็ ใด
มักจะมีสายสนกลในเสมอ.

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรมีช่องไฟห่าง กัน
มาก แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนใจบุญสุนทาน

เป็นผู้มีความสุข อันเกิดจากความรักอันบริสุทธิ์.

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรตัวหนาเส้นหนัก แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนโลภมาก มีนิสัยเป็นคนหยายคายน้ำขังนัก.

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรคำไคสูงแล้วค่อยต่ำลงเป็นลำดับ แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนเลี้ยยแหลมมีความขยันขันแข็งมาก

ถ้าลายมือที่เขียน อักษร คำไค เริ่มตัวใหญ่แล้วค่อยเล็กลงเป็นลำดับ แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนมีความสุจริตซื่อตรง.

ถ้าลายมือที่เขียน คำ อักษร กระห่าง และช่องไฟงาม แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนใจดีมาก

ถ้าลายมือที่เขียนทุกข้อทุกคำมีลักษณะสูงต่ำเท่ากัน บรรทัดตรงราว กับว่าเขียนบนบรรทัดนั้น กับอักษรเหล่านั้นกระห่างซึกเจนๆ แสดงว่าผู้เขียนจะเป็นผู้มีเกียรติศักดิ์ที่สูงยิ่งๆ ขึ้นไป.

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรตัว ตรง, กระห่าง และวางมือตรง ตลอดจน การรู้จักวรรคตอนวางระยะเหมาะที่ กับเขียนโดยไม่ยกปากกาหรือดินสอจนเลยระยะ แสดงว่าผู้เขียนเป็นผู้มีภูมิรู้ มีความเฉลียวฉลาด และซื่อสัตย์ยิ่งนัก.

ถ้าลายมือ เขียน อักษร ตัว เล็ก มาก, ตัว

อักษรทึบๆ กันไว้ช่องไฟน้อย และมักใช้หมึกที่เขียนางๆ ลง หมายถึงใช้หมึกเขียนแต่บ่อย หรือ เขียน ด้วย ดินสอ แต่เบาๆ เขียน จน ขอบ กระดาษ เกินไป แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น.

ถ้าลายมือที่เขียนอักษรกระห่าง ชาน ง่าย เขียนอักษรไม่มีเหลี่ยม ยิ่งเขียน บรรทัด ยิ่งสูงขึ้นไป แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนใจบุญ มีความเมตตาการุณาทั่วไป.

ถ้าลายมือที่เขียนตัว อักษร เป็น คำ ระยะห่างกันมาก แต่แลดูงามตา ก็ แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนใจคอกว้างขวาง.

ถ้าลายมือที่เขียน ตัว อักษร ไม่ไปข้างหลัง ตัวก่อนข้างกลม และมีกระเถินหาง อักษรด้วย แสดงว่าผู้เขียนเป็นคนมีความรักใคร่อื่นไม่ใคร่จะแน่นอน หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งก็ได้ว่า มักจะเป็น คน ค่อน ข้างเจ้าชู้.

เท่าที่ได้กล่าวมาโดยย่อ พอ เป็น สังเขป คงจะทำให้ท่านผู้อ่านมีความเข้าใจ และอาจจะฝึกหัดพิจารณา การ เขียน ลายมือ ของ บุคคลทั่วไป ว่าบุคคลนั้นๆ มีลักษณะอุปนิสัยเป็นไปสุฐานใด ควรคบหาสมาคมหรือไม่ ทั้งนี้หากว่าท่านจะเคยมีรหัสหายคนใดคนหนึ่ง รงหากระคายไม่มีบรรทัดมาให้ผู้ที่จะมาเขียน

สหายของท่านลองเขียนข้อความ ๓ ค้วยเส้น
หมึก หรือจะอธิบายให้ลอก คักใจ ความใน
หนังสือใด ๆ ก็ได้ เมื่อท่านได้เห็นลายมือ
ของบุคคลผู้นั้นแล้วก็จะทราบได้ว่าเขา มีนิสัย
สัอย่างใด ควรคบหาสมาคมหรือไม่ หรือ
หากว่าท่านจะทดลองสหายที่ท่าน คยไว้แล้ว
ว่าจะมีนิสัยสัที่แท้จริง ๆ อย่างใด ก็คง
กระทำให้ทราบซักได้ โดยทำวิธี ๆ ใด กล่าว
มาแล้วนั้นทุกประการ ท่านจะทราบซักแก่

ใจได้ว่าท่านควรจะไว้วางใจบุคคลคนไหน ซึ่ง จะ
ไม่ผิดคักตบยศต่อท่าน วิธีการสังเกต
ลายมือหาใช่เป็นสิ่ง เหลวไหล ประการใดไม่
จะ ยัง ประโยชน์ให้ท่าน เห็น ทัน ตา ทันใจที่
เกี่ยวเนื่องทุกของ.

[ในเคื่อน นำท่านจะได้ อ่าน “ การทำนาย
โชคจากเส้นผม ” มี ข้อ ความ พิศ คาร
นำอ่าน]

บิดาพร่ำ ทมอ
สอน บุตร คนใช้
น้อย ของ
คนในน้ำที่
สุภาพระย
ใน เรืองไป

ในรตรางว่า ถ้ามีสัตว์คนมา และไม่มีทนต์
ให้ฟังลูกชน และเชิญให้สัตว์นั้นแทนที่ของคน
จึงระนยวาชายทมิฬรยาอันงาม

วันหนึ่งรตรางแน้อย่างว้า พอมีสภาพ
สัตว์คนทนต์กาวจรด เจ้าทนต์ที่ไต่รับคำ
สั่งสอน แล้ววัน ก็ ทำ ตาม คำ บิดา ทนต์
จน บิดา ดยมีน้อยขมใหญ่ ด้วย ความ
ปลื้มไม่ได้ จึงเรียกบุตรน้อยของตน
ให้มานั่งเสียนตัก ด้วยกลวว่าระเมื่อยที่ตอง
ยืนอยู่

อีก ครู่ หนึ่ง มี หญิง สาว ทำ ทาง กระมุค
กระเมียนเป็นคนช้อยกาวจรดอีกคนหนึ่ง
เจ้าทนต์น้อย ยังช้อยากทำความชอย แก่ บิดาอีก
ค่อไปในทางว่านสอนง่าย จึงลคขึ้นจาก
ทักบิดา พลง เชิญให้สัตว์ผู้นั้นนั่งใน ท
ของคน

คนใช้ (พูดทางไตรศัพท) “คุณหมอชา, ก็
ฉันล้มไปเสียแล้ว
หละหะ”

“ล้มอะไรเล่าหะ?”
“ยาขี้คแผล ที่ คุณ
หมอสั่ง นั้น หนะหะ
ขี้ค ก่อน หรือ หลัง
อาหาร?”

เจ้าคณ “ไป ดู แสวง ภาพอนามัยใหม่ละ
หละหะ?”

คุณหญิง “อ้อ! ก็ฉันไม่ไป หละ เจ้า หะ
เมื่อยกลายน รูปทนต์ทำให้นาคา
คันทรงที่เคียว เช็ดจนตายแล้ว”

เจ้าคณ “เหลวไหลน่า! รูปอะไรกัน!
ฉันไม่เห็นมีร่อนน่าสงสารสักรูป”

คุณหญิง “ไม่ใช่หะ พอดีฉันเกิน
เข้าไป ยัม มัน ก็หล่นมาโดนศรัระ
คันทันหะ”

ตุลาการ “พยานช่ายเท่าไร?”

พยาน “๓๐ ครับ”

ตุลาการ “เมื่อ บ่ ก่อน น แถเคยมาแปน
พยานที่ศาลน ถิบอกว่า ๓๐”

พยาน “ผมคนซอครับ ไม่เคยเปลี่ยน
แปลงถ้อยคำกับใครบ่อยๆ”

ครู “นายตุน
จงให้หลัก
ถาน ๓ ประ
การว่าโลก
นี้กลม”

นายทุน “ครูว่ากลม, บิดาว่ากลม,
มารคาก็ว่ากลมครัย”

การเลี้ยงอาหารค่ำเพื่อเป็นเกียรติ
ยศแก่ขุนออกเกราชชา ในการ
ที่ รัช พระ ราช ทาน บรรดา คักก
เจ้าของงานได้พยายาม
อย่าง ที่ สก ท ะ
ทำได้ ในการ
จัดโต๊ะวันนั้น แม้
ขานูชี้อาหาร ก็จัด
ตามสมัยนิยม คือ

หน้าหนึ่ง เป็น ขานูชี้ กษเข้า อีก หน้าหนึ่ง
ขานูชี้เพลงมะโหรี ที่จัดบรรเลงในเวลาเลี้ยง
กษเข้า ก็มากมาย หลายร้อยอย่าง เลือก
รับประทานได้ตามความประสงค์
เจ้าของงาน “เจ้าคุณ เลือก รับประทานอะไร
เล่าครัย?”

เจ้าคุณ “นกยูงทอด
ไข่”
เจ้าของงาน “คุณ หลึง
เล่าครัย?”

คุณหลึง “สรวัฒมะยุราไข่”

ผู้พิพากษา ๒ นาย ร่วมงาน
อยู่ศาลเดียวกัน ต่างถูกคำรว
ฟ้อง ว่า ขมิบรถยนต์เร็วเกินขนาด

พร้อมกัน ต่างคนต่างนึกกันว่าผลัดกัน
เป็นผู้พิจารณา
ความ เร่ง น
เสียในระหว่าง
๒ คน มิให้
ต้อง ยาก ลำ
บาก แก่ ผู้ ชื่น

เพราะฉะนั้น เมื่อ ผู้พิพากษา ที่ ๒ เป็น จำเลย
ผู้ พิพากษา ที่ ๑ ก็ ตัดสิน ให้ ปรีย จำเลย
๕๐๐ บาท เป็นพินัย อ้างว่าที่ปรียแรงก็เพราะ
ระไก่อ ไม่ เป็น คิวอย่าง ที่ สมยอมกัน ครั้น
เสร็จแล้วถึงคราวที่ผู้พิพากษาที่ ๑ เป็นจำเลย
ผู้พิพากษาที่ ๒ เป็น ผู้พิจารณา จึงตัดสิน
ให้ปรียจำเลย ๕๐๐ บาท เป็นพินัย อ้างว่า

เพราะเป็นเรื่องราวที่ ๒ ที่เกิดขึ้นในวันเดียวกัน และในศาลเดียวกัน อันเป็นที่น่าหวาดเสียวต่อมหาชนยิ่งนัก

“นายโฆง ouchong sar”

สามภรรยา คู่หนึ่ง พา กันไปตกภาพยนตร์ มีบุตรน้อยคนหนึ่งไปด้วย ขณะนั้นคนแน่นมากอว้าง อยู่เพียงสองตัวเท่านั้น ฉะนั้นภรรยา จึงให้บุตร นั่ง บน คอก ของ เจ้าหล่อนหนึ่งฉายไปได้ ๔-๕ ม้วน ขณะนั้นภาพฉายกำลังพระเอกออกมาทางเอก พอนั่งลงข้างๆ ก็เกิดอุบัติเหตุ คือไฟฟ้าเสีย ต้องดับมืดในราว ๓ นาที จึงสว่าง และฉายต่อไปจนถึงตอนพระเอกจบทางเอก

บุตรน้อยจึงร้องตะโกนกับโรงว่า “นั่นนั่นหมั่นกับจับกัน เหมือนพ่อจับแม่ เมื่อไฟดับตกเหมือนกัน”

“ล. ยูนนาค”

บุตร “แม่เมื่อคนหนาเห็นพ่อเขา พกก็มีผู้หญิงช่วยสวຍ เขาว่าเขาไม่เคยรักใคร่มากเท่า และขอให้ยอมแต่งงาน กับเขา ข้างผู้หญิงก็ยอม นี่แม่ (ทำมือ) แล้วพ่อเขาก็ยกผู้หญิง หนู.....”

มารดา (ซึ้ง) “พอแล้วลูกอย่าพูดต่อไปเลย ระวังน้ำไปเอะ”

บุตร ออกไป สักครู่หนึ่ง สาม เข้ามา ภรรยาพอได้เห็น ก็ คว่าไม่ ควรเข้าหวนสาม โดยไม่ต้องได้ถามเสียก่อน ทันใดบุตรกลับมาจากภายนอก

บุตร “อ้าว แม่ก็พอเห็นทำไม”

มารดา “ก็ที่เป็นเจ้าชู้ตัวนี้ละซี”

บุตร “พ่อไม่ได้ เป็น เจ้าชู้ ทรอก ละครหนังพระให้รับแม่บอกให้หยอกหนังเลยพุดค่าง”

มารดา “จะพูดว่าอะไร”

บุตร “จะพูดว่าหนูจะไปต่างหาก”

ป. “เองนี้ประพุดิระยาใหญ่แล้ว ซอยเล่นหยอกหลุมเอบ คอยกับแก้โรงหนังเอบ ล้วนแต่วิเศษๆ ทั้งนั้น ข้าเห็นจะต้องหักหางปล่อยตัวกันเสียที”

หลาน “หนูไม่มีทางให้ตกนุ้ย”

คุณโก้วถามคนรถลากไทย “นี่แกไปวัดแจ้ง (วัดอรุณฯ) ไ้ไ้ไหม”

คนรถลาก “ไ้ไ้ครว๊ แต่คุณต้องนั่งชั้น ๒”

“ศรีนพรัก”

พ.ศ. ๒๗

๑๒๙

ตำรวจ

แซกคนหนึ่ง “แหม ! คนใช้ของหล่อน
คนนั้น ช่างเรียบร้อย อ่อนหวาน
เหลือเกินนะ”

เจ้าของบ้าน “ค่ะเขาเป็นคนเรียบร้อยที่
สุด เขาไม่กระทำความผิดอะไร
ให้ใครเลย แม้แต่ขโมยที่เขื่อน
ห้องที่เขาต้องถูกวัน”

ครู “เฮ้ นักเรียนลองคิดเลขในใจ ค
สักข้อ สมมุติว่าใครคนหนึ่งเกิด
ในปี พ.ศ. ๒๔๔๔ ถึงปี พ.ศ. ๒๔๖๖
นี่เขาจะมีอายุเท่าไร ตอบ เร็ว
นายปัก”

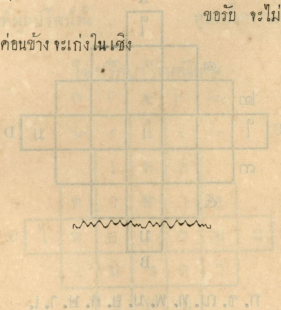
นายปัก “ซึ่ง เป็น คน ที่ค่อนข้าง จะเก่งในเชิง

คำนวณ ลูกขนิยนยมนั่งอยู่คู่หนึ่ง
แล้วถามอย่างสุภาพว่า “โปรเก็ก
ขอรืบ คุณครู คนที่คุณครูว่านั่น
เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายเล่าขอรืบ”

เจ้าของห้าง พุกกับผู้จัดการ ผู้ซึ่งเจียงกับคน
ซื้อของ “นั่น ขอให้แกจำไว้ นะว่า
คนที่มาซื้อของ ต้องเป็นฝ่ายที่ถูก
เสมอไป เพราะฉะนั้นคือไปแกไม่
ต้องเจียงกับใครอีก”

ผู้จัดการ “ขอรืบ แต่ว่า เมื่อตะกอนแม่คน
นั้น แก ว่าได้ทำ เป็น อ้ายเสือ เก้า น
ขอรืบ จะไม่ให้ผมเจียงยังงี้ ?”

“วาทเห็น”

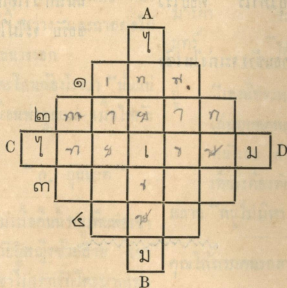
๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ปริศนาอักษรไขว้

ศรี, เทศ:แพทข

ภาคพิเศษ

ซึ่งได้ปรากฏแล้วใน "ไทยเขมม" ฉบับจำลอง

ก. ข. ณ. ท. พ. ม. ย. ล. ช. ฎ. เ.

จงนำอักษรและสระ ๓๓ ตัวนี้ ผสมกันที่ประจำอยู่แล้ว ขรรจุลงในตารางที่ว่าง
ช่องละตัว จะซ้ำกันตัวละครั้งก็ตาม เมื่อขรรจุแล้ว

บรรทัดที่ ๑ จะได้คำซึ่งแปลว่า เทวคา

” ที่ ๒ ” ผู้สืบสกุล

” ที่ ๓ ” เทพธิดาวิชาสมุทร

” ที่ ๔ ” ครั้ง, คราว.

เมื่ออ่านลำดับอักษรจาก A ถึง B จะได้ความเกี่ยวกับกับ C ถึง D

“เป็นนามหนังสือชุดใหม่”

๑ ปริศนาอันดับขึ้น

โดยหมาย

เสริมสนุกกับนันทาย

อีกครั้ง

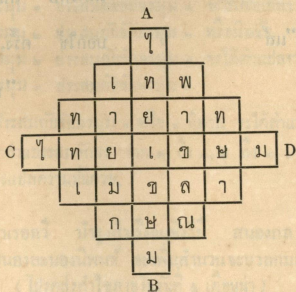
กับฟังประพันธ์หลาย

เชิงนิพนธ์เฮย

มาทิจดศุภกปริศน์ตั้ง

ทุกครั้งคราวเดือน ๗

ไข ปริศนา ภาคพิเศษ

๑ แถวปถม“เทพ”ได้

ศัพท์เท วดานา

โทถัด“ทายาท”เส

สืบเชื้อ

ตริบทบ่งว่า“เม

ขลา”รักษ์ สมุทนอก

จตุภาคมุ่งเมื่อ

“กษณะ”นั้น คราวสมัย ๖๖

“ช. ล.”

โคลง ๔ สุภาพ

๑ ข้อหนึ่งคือ“เทพ”ไท

เทวา

สองสืบสกุล“ทา-

-ยาท”แท้

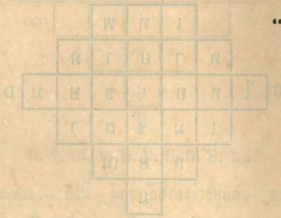
ที่สามบ่ง“เมขลา”

เทพรักษ์ สิ้นธุ์เอย

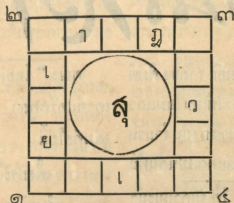
สี่“กษณะ”แล

บอกให้ ครัง,คราว ๖๖

“พวงผกา”

ภาค ๑

วิ. ปิ. ร. วิ. บ. ณ. ช. ก.

จงนำอักษรสระประจำ กับ อักษร รวม ๘ ตัวนี้ บรรจุในตาตารางสี่เหลี่ยมตัวละ
 กี่ครั้งก็ตาม ถ้ารวมอักษรในตามุม ๆ ละตัว ลำดับแต่มุม ๑ ถึง มุม ๔ รวม ๔ ตัว
 ให้ได้ความตามคำแปลว่า “ใบไม้” คำในวงกลางถ้าอยู่นำคำที่หาได้ จะได้
 คำแปลว่า “นกชนิดหนึ่ง” เมื่อคิดแล้ว

อักษรมุม ๓ ประสมกับอักษรมุม ๔ จะได้คำแปลจาก

อักษรมุม ๒ ประสมกับอักษรมุม ๑ หรือมีคตินั้น

อักษรมุม ๒ ประสมกับอักษรมุม ๔ จะได้คำแปลจาก

อักษรมุม ๓ ประสมกับอักษรมุม ๑

อักษรมุม ๑ ประสมกับอักษรมุม ๒ หรือ ๓ ก็ตาม จะได้คำแปลว่า “ข้าศึก”
 ท่านผู้ตอบจงแจ้งด้วยว่าอ่านประสมอักษร จาก ๒ ถึง ๑, ๒ ถึง ๓, ๓ ถึง ๔, กับ ๑ ถึง ๔
 ได้ความว่าอะไร และแปลความนั้นด้วย.

อีกสิ่งหนึ่ง

๒๐๐
 ๑) ปริศนาเสนอบำเรอกวี บำรุงสำเร็จฉะเชิงวิชัย สอนองกล ๑

๒) มีเสนอและมีสอนองละบองนิพนธ์ จะเพิ่มจำนวนจะขอลกมด กระคนทาบ ฯลฯ
 (โปรดส่งคำไขภายในวันที่ ๕ เดือนหน้า)

อมฤตา

ตั้งแต่ “ไทยเซหม” ฅบิย จำลอง พิมพ์
ออกแจกให้แก່ท่านที่ต้งการให้เห็นโฉมแล้ว
มีผู้แจ้ง ความ จำง เป็น สมาชิก เป็น จำนวน
มากคณะ “ไทยเซหม” ขอขอบคุณเป็นล้นพ้น

คณะ “ไทยเซหม” ได้ รับคำแนะนำ
จากสมาชิกหลายท่านว่า เรื่องเคาศ์แคว็ค
คล่ำ เป็นเรื่องที่น่าสนใจมีผู้แปลลงใน
หนังสือนิยายรายเดือน ยังไม่จบควรจะหา
คันฅนียมา แปล เลียบให้สั้นเรื่อง จะมีผู้พอใจ
มากทีเดียว

ความมุ่งหมายของคณะ “ไทยเซหม”
ทั้งนี้จะพยายามให้ “ไทยเซหม” เป็นหนังสือ
ที่เหมาะสม แก่ ความ ต้งการ ของ สมาชิก ทั้ง
หลายอยู่แล้ว จึงได้นำคำแนะนำนี้ไปขอ
อนุญาตท่านเจ้าของ (สระ)

เป็นพระคุณยิ่ง ท่านเจ้าของอนุญาตให้
ตามความประสงค์ของ “ไทยเซหม” ทั้ง
จะแปลต่อให้โด่งงจนจบบริบูรณ์ คณะ
“ไทยเซหม” ขอ น้อม คำนับ ด้วย ความ
เคารพพร้อมด้วยความขอบ พระคุณ แก่ ท่าน
“ศัระระ” เป็นคำรบ ๒

คณะ “ไทยเซหม” จะได้รวบรวมเรื่องราว
เคาศ์แคว็คคล่ำ ที่ได้แปลไว้แล้วลงใน
เล่มต่อไปนี้

เพื่อประโยชน์ & ประการ

๑. สำหรับสมาชิกที่ไม่ได้เคย พย อ่าน
จะไม่ต้งเสียเวลาค้นคว้า

๒. สำหรับสมาชิกที่ได้เคย พยอ่านแล้ว
แต่เป็นเวลาช้านาน จำเรื่องได้ ไม่ตึกคือ
จะได้ อ่านทบทวนอีกครั้ง

๓. เรื่องราวจะได้ ตึก ค่อเป็น เรื่องเดียว
บริบูรณ์ใน “ไทยเซหม” เป็นการสะดวก แก่
การรวบรวม

การนำลงซ้ำซากเช่นนี้ ถ้าไม่ต้งควย
ความเห็นท่านผู้ใดแล้ว คณะขอประทาน
อภัยด้วย

อันควาที่ใน ฅบิย จำลองที่ได้ นำมาลงใน
ฅบิยนด้วยก็เพราะ คณะ “ไทยเซหม” เห็นว่า
ถ้าตึกทั้งเสียที่เดียว รู้สึกจะขาดๆ ไป จึง
ขออาศัยฅบิยนี้เป็นที่รวบรวมไว้ด้วย

คณะ “ไทยเชม” พยายามจะให้พอใจแก่สมาชิก ฉะนั้นถ้าท่านเห็นแยกพร่องอย่างใดแล้ว คณะยินดีจะรับความเห็นของท่านเสมอ

การแบ่งหรือหักแบ่ง โคลง,ฉันท,ภาพย,กลอน, เป็นการผกุงวิชากรวิ และเพียงแต่อ่าน ก็ เป็น การ ผกุง วิชา กรวิ เช่น กัน ฉะนั้นจึงขอเสนอเชิญท่านผู้ ที่ใส่ใจในทาง แบ่งช่วยกันแต่งส่งไปบำรุงคณะบ้าง แลผู้ ที่สนใจในทางอ่านก็โปรดช่วยกันอุปการะแก่คณะ กล่าวคือลงนามรับ “ไทยเชม” ให้ยิ่งขึ้น เพื่อจะบำรุงให้สนาม แห่งการ กระวิ้ง ย่น สืบไปชั่วกาลนาน

คณะได้พยายามที่สุดที่จะให้มี เรื่องราวของท่านนักเขียนเก่า ๆ ซึ่งเคยมีนามเผยแพร่มาแล้วแต่ครั้งกระโน้น มาลงให้สมความต้องการของท่านเสมอทุก ๆ คราวไป

(ต่อไปนี้ได้คัดมาจาก “ไทยเชม” ฉบับจำลอง)

ใน “ไทยเชม” ฉบับจำลองนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่ควรจะเขียนอินทวาท คือข้อความเพิ่มเติมในตอนสุดท้ายมากนัก เพราะจะเป็นการรุ่มร่ามยืดยาวไปโดยไร้ประโยชน์

หวังว่าเมื่อท่านได้เห็นโฉมหน้าของไทยเชมฉบับแรกแล้ว คงจะไม่เบื่อหน่ายใจว่าจริงคงมาแต่ภาพ น่าแปลก ภาพ ประกอบเรื่อง ที่พยายามทำให้ คือเป็นลึกลับไป เนื้อเรื่องก็สนุกขบขันน่าอ่าน แทบ ทุก เรื่อง ด้วยขนาดเล็กลงก็หาสมราคาทีเดียว

ในที่สุดนักข่าวคณะ “ไทยเชม” ขอแสดงความสำคัญให้ท่านสมาชิก และผู้อ่านทั้งปวงทราบว่า ตามความตั้งใจเดิมที่ว่า “ไทยเชม” เล่มแรก จะ ออก ตั้งแต่ วันที่ ๑ พฤศจิกายน เป็นปฐมฤกษ์นั้น พระเอินประสพ ความ ชักข้องเตรียมการไม่ทัน ตกลงพร้อมกันถือเอาวันวิสาขบูชาเป็นฤกษ์ สำหรับออก หนังสือ เพราะฉะนั้นในส่วนเรื่องบางเรื่องถึงวัน ตามที่กระไว้ ในตอนต้นจึงคลาดกันไปบ้าง ทั้งนี้หวังว่าคงจะได้ รัยอภัยจากท่านทั้งปวงในข้อนี้ และในเล่มต่อไป หนังสือ “ไทยเชม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนนั้น ๆ เสมอไป

คณะรู้สึก ขอบพระคุณท่านเป็นอย่างยิ่งในความหวังดี และความตั้งใจจริง ที่จะบำรุงหนังสือ “ไทยเชม” และเพื่อเป็นการทดแทน คณะได้พยายามใช้เวลาแรงและสมองจนเต็มความสามารถ เพื่อจะทำให้

หนังสือ “ไทยเขมร” เป็นที่พอใจและเป็นที่น่า
พากพอใจของท่าน ดังที่ “ไทยเขมร”
ฉบับจำลองนี้ได้เป็นของคพยานปรากฏอยู่แล้ว

บางท่านคงจะสงสัยได้ว่า เรื่องต่าง ๆ
ที่ปรากฏ และ ที่จะได้ ปรากฏ อยู่ในหนังสือ
“ไทยเขมร” บางเรื่องก็ได้รับความพอใจ
จากท่านโดยเต็มเปี่ยม บางเรื่องก็ลดทอน
น้อยลงมายัง (แต่ที่จะไม่ได้รับเสียเลย
คงไม่มี มี เช่น แน่) ทั้งนี้เป็น ด้วย เหตุ

๒ ประการ คือ :-

๑. นา ๆ จิต

๒. หนังสือนี้เป็นทั้ง สำนวน สำหรับนัก

ประพันธ์ ผู้ มี นาม อ. โชนแล้ว และ สำนวน
ฝึกหัดสำหรับนักประพันธ์ใหม่ด้วย

ใน ที่ สำนวน คณะจะตั้งใจคอยรับเครื่อง
หมายแห่งความหวังดี พร้อมทั้งทั้งนามและ
ตำแหน่งแห่งที่อยู่ ซึ่งท่านจะได้ยรรยมาชน
แบบพิมพ์ และในซอง ที่ได้ จัก ส่ง มา เพื่อ
ความสวัสดี พร้อมกันหนังสือเล่มนี้ด้วยแล้ว

ไทย เราเล่าพ้องเพื่อน พงษ์กวี
เขมร สุขเจตนาดี ทั้งแก้ว
ไทย ซากิเหลาล้วนศรี ปราชัญโคตร มานา
เขมร ล่ำททยาแล้ว ผ่องน้ำใจใส